

თქი სამუტბლტს მტბი სიყვანტული

თბილისი
2020

**ავტორი მანანა არველაძე
რედაქტორი მაყვალა გონაშვილი
ტექნიკური რედაქტორი მანანა გორგიშვილი
დამკაბადონებელი ხათუნა პაპუაშვილი
გამომცემლობა „მერანი“, 2022**

ISBN 978-9941-9720-4-1

თავი სამუთებლთა მეტი სიყვანძული

წიგნი, რომლის წაკითხვასაც სულ რამდენიმე წამში შეუდგებით, ...უფრო სწორად, უკვე შეუდგებით...

როგორც გენებოთ....

ერთი სიტყვით, ეს წიგნი არის დაბადების, ცხოვრებისა და მოღვაწეობის გზა ადამიანისა, რომელიც საქართველოსა და ისრაელზე უზომოდაა შეყვარებული, ადამიანებზე ზრუნვით და სიკეთის კეთებით დახუნძლული, მხრებში გამართული, მომღიმარი სახით დააბიჯებს ჩვენს პლანეტაზე და მის უკეთილშობილეს მეუღლესთან ერთად ეძებს ადგილებს, სადაც მათი სიკეთის კეთება არის საჭირო. ისინი პოულობენ და ბევრ მადლს თესავენ ერთად ჩუმად და სიყვარულით.

გარდა ამისა, წიგნი მოგიყვებათ საინტერესო, საჭირო, დროული სამომავლო პროექტების შესახებ, რომელიც ამ ადამიანს დაუსახავს და აუცილებლად შეასხამს ფრთებს დასახულ გეგმებსა თუ ოცნებებს, რადგან ეს დიდი პიროვნება არის სიტყვის ერთგული და ვინც მას იცნობს, დამეთანხმება, რომ არ არსებობს დაპირება, რომელიც მას არ შეესრულებინოს, მეტსაც გეტყვით, ზოგჯერ დაპირების გარეშეც აკეთებს იმას, რაც გასაკეთებელია და ადამიანებს სასიამოვნოდ, მოულოდნელი ფაქტების წინაშე აყენებს, ფაქტებისა, რომელიც კონკრეტულ ადამიანს, კონკრეტულ დროს სჭირდება.

...დადგა დრო, გითხრათ ამ პიროვნების სახელი და გვარი.

ეს გახლავთ არქიტექტორი პაატა აბრაამ იოსებაშვილი.

მისი უამრავი, საინტერესო რეგალიების შესახებ მოგვიანებით დავწერ;

ასევე, მისი ძალიან საყვარელი, მომხიბვლელი მარინა-ლოლა იოსებაშვილის შესახებ.

ასე რომ, წინ ბევრი საინტერესო ნაცნობი და უცნობი ამბები გელით პაატა იოსებაშვილის შესახებ, ადამიანისა, რომელსაც ნაცნობებმა და უფრო ნაკლებად ახლობლებმა, ერთმანეთისაგან დამოუკიდებლად „ჩუმად“ შეარქვეს, რადგან იგი ჩუმად და დაფარულად აკეთებს სიკეთეს, არის დიდი, მაგრამ უთქმელი მეცენატი, ადამიანი, რომელიც გასცემს მადლს, ეხმარება მოყვასს, ეძებს სად არის საჭირო მისი ყოფნა და უმალ იქ ჩნდება; ეხმარება ხშირად და ბევრს. არსად და არასდროს ამის შესახებ არ საუბრობს.

ეს წიგნი ისაუბრებს და შეგახვედრებთ ადამიანებთან, ვინც გიამბობთ პაატა იოსებაშვილის და მისი კეთილი საქმეების შესახებ.

1953 წლის ერთ ღამეზე ფიფქებიან საღამოს, ისეთ ღამეზე თოვლის ზღაპარს ჰყვებოდა არემარე, როგორც ახალი წლის ღამეს სჩვევია ხოლმე....

სწორედ იმ დღეს, პირველ იანვარს, პედიატრ დორა იოსებაშვილისა და ბიზნეს სფეროს წარმომადგენელ რეუბენ იოსებაშვილის თბილ, მრავალშვილიან ოჯახში დიდი სიხარული სუფევდა....

სიხარული, ჩვენი წიგნის მთავარი პერსონაჟის დაბადებით იყო გამონეული.

იოსებაშვილების ოჯახს მესამე შვილი შეეძინა, გავა დრო და პაატა აბრაამ იოსებაშვილი ორ სამშობლოს აალაპარაკებს თავისი წესიერებით, უნივერსალური ნიჭით, სიკეთის კეთების სურვილითა და ღვაწლით, დიდი სიყვარულით გარშემომყოფთა მიმართ, ნიჭიერებით, რომელიც მხოლოდ მის მიერ არჩეული პროფესიით არ შემოიფარგლება... თუმცა, ამ და კიდევ ბევრი სიტბოსა და ღიმილისმომგვრელი ამბების შესახებ მოგვიანებით მოგიტხრობთ.

2019 წლის თბილისში შემოდგომის ლამაზი დღე იდგა, ჩემმა პროდიუსერმა, ბატონმა ილია ჩაჩიბაიამ დამირეკა და მამცნო, რომ ქართველი ებრაელი არქიტექტორი არის ჩამოსული, დღეს მიემგზავრება და ბატონი მალხაზის თხოვნაა გადაცემაში მოიწვიო, დღეს, შვიდის ნახევარზეო. იმ დღეს, მომავალი გამოშვების დაგეგმვით ვიყავი დაკავებული, რადგან ჩემი გადაცემის დღეები სხვა დღეებია. რა თქმა უნდა, უმაღლესი ილიასთან ავედი, გამოიყო სპეციალური გამოშვებისთვის დრო და თემით დავინტერესდი. აღმოჩნდა, რომ ქართულ-ებრაული ურთიერთობების უახლოეს ისტორიაში ახალი გვერდი იწერებოდა. სიფრთხილე გამოვიჩინე და, ჩემზე უკეთ ვინც იცის ეს საკითხი, ქალბატონ მაყვალა გონაშვილს ვთხოვე გადაცემის ერთ-ერთი სტუმარი ყოფილიყო. აღმოჩნდა, რომ ქალბატონ მაყვალას თავად ჰქონდა 6 საათზე ღონისძიება მწერალთა სახლში, რომლის წამყვანიც თავად გახლდათ. ამ დროს სტუმრებიც მოვიდნენ, როცა სამონტაჟოში შევედი ანი კიკნაძეს, ახალი ამბების პროდიუსერს, უკვე აეხსნა მათთვის, რა იყო საჭირო გადაცემისთვის, მე მანამდე ვიზუალურ მხარეს ვიგვარებდი...

...ჰოდა იმას გიყვებოდით, სამონტაჟოში ერთი ქართველი და ერთიც ქართველი ებრაელი მამაკაცი ღიმილიანი სახეებით დამხვდნენ, სტუმრებს ჩემს საყვარელ მესამე სტუდიაში შევუძეხი. საუბრისთვის 7 წუთი გვქონდა და ამ დროს სტუდიაში ქალბატონი მაყვალა გონაშვილი შემობრძანდა,

ჩემს სასიამოვნო გაკვირვებას საზღვარი არ ჰქონდა, საკუთარი ღონისძიება დატოვა, საღამო მის ერთგულ ადამიანს გადააბარა და მოვიდა...

გადაცემის დასრულებისას ბატონი პაატა მეუბნება:

– ქალბატონო მანანა, დღეს ღამის თორმეტის ნახევარზე თქვენგან ოპერატორი მოგვეყვება, ისრაელიდან მასალის საქართველოში ჩამოსატანად, თქვენც წამობრძანდით.

– რამდენად შეიძლება ასეთ საოცნებო შემოთავაზებაზე, წმინდა მინაზე გადაღებისთვის ან, გადაღების გარეშე წასვლის შემოთავაზებაზე უარის თქმა, არ ვიცი, დიდი მადლობა, მაგრამ ახლა 7:30-ია, ოთხ საათში ვერ მოვასწრებ ასაფრენ თვითმფრინავში ყოფნას. ერთმანეთს დავემშვიდობეთ.

ორი კვირის შემდეგ ილიამ მითხრა, რომ 27 სექტემბერს ქართული ჯვრის მონასტრის დღესასწაულის გადასაღებად უნდა წავსულიყავი ისრაელში. ...ჩემს იმწუთიერ ემოციებს არ მოგიყვებით.

26 სექტემბერს შუადღის რეისით თელ-ავივში ჩავფრინდი, ჩემს მასპინძლებს კითხვაზე, რომელ რესტორანში მსურდა სადილობა, თხოვნით ვუპასუხე, იერუსალიმში, აღდგომის ტაძარში ავსუ-ლიყავით. თხოვნა შემისრულეს, ბატონი პაატა, გზაზე, თითოეული ადგილის ახალ ისტორიას მიყვებოდა.

მე კი ჩემს თვალწინ გადაშლილ უდაბნოს ფერებს, ზეთის ხილის ხეებს და ჩვენი ტკბილი იესოს,

ჩვენი უფლის წმინდა ნაფეხურებსა და სიუჟეტურად განვითარებულ უძველეს ისტორიას ვხედავდი.

...იმ დღეს სინმინდესთან ვერ მივედი...

...ბათიამში სასტუმროს ფანჯრები ზღვას გადაჰყურებდა.

27 სექტემბრის დილის შვიდ საათზე მომაკითხა მანქანამ და იქ მცხოვრებ არაჩვეულებრივ ქართველებთან ერთად რამდენიმე ხანში ჯვრის მონასტერში ვიყავით. საპატრიარქოს ჩოხოსნებმა ულამაზესად წარმოადგინეს ისტორიული კადრები.

ეს ის დღე გახლდათ, როცა 4 საათზე ყველა ებრაელი სახლში უნდა ყოფილიყო. ჩემთვის ვიფიქრე, აქედან ისე არ წავალ, უდიდეს სინმინდეს რომ არ ვემთხვიო-მეთქი. პაატას და მის მეგობარს ვუთხარი, თქვენ აქ დამელოდეთ, მე მარტო შევალ მოსალოცად-მეთქი და მე რომ მეპატიჟებოდნენ, იმ სანაყინეში დავტოვე.

მოხდა სასწაული და უფლის სინმინდესთან ძალიან სწრაფად აღმოვჩნდი... მადლობა უფალს. შემდეგ გოლგოთაზე ავედი, პაატასთან და მის მეგობართან რომ მივედი, გაკვირვებულები მიყურებდნენ, უკვე მოილოცეო? კი-მეთქი და რამდენიმე საათში ბათიამში ვიყავით. პაატა იოსებაშვილის დამსახურებაა იმ დაუვინყარი დღეების დაუვინყარი წუთები, როცა მე ქართულ ჯვრის მონასტერში ფრესკებს მონუსხული ვათვალიერებდი. აღდგომის ტაძრიდან ღია ცას ვუყურებდი და, რაც მთავარია, იმ სინმინდეს ვემთხვიე, მანამდე ოცნებასაც რომ ვერ ვხედავდი. უფალს მადლობა.

თბილისში პაატამ და მისმა მეგობრებმა გამო-

მაცილეს. ჩამოვედი ჩემს საქართველოში და ინტერნეტით პაატას მეუღლე, უსაყვარლესი ლოლა გავიცანი. შემდეგ ჩვენი გაცნობა უკვე პირისპირ მოხდა და მინდა ხმამაღლა აღვნიშნო, რომ ის სიკეთე, რომელიც ამ ორ ადამიანშია, უამრავ საჭირო საქმეს გააკეთებს. პაატას პროფესიონალიზმის შესახებ უკვე მოგახსენეთ, რაც შეეხება ლოლა-მარინა იოსებაშვილს, ის არის ადამიანი, რომელმაც ზუსტად იცის სად, როდის და ვის რა რჩევა მისცეს, ვის როდის რა გაუხარდება და ვის როგორ მოეფეროს. ღიმილიანი, სიკეთით სავსენი დადიან პაატა და ლოლა დედამიწაზე და სიკეთეს იმდენს და ისე აფრქვევენ ჩქვენს გარშემო, რომ თავადაც არ იციან. ვფიქრობ, ეს ორი ადამიანი ეყოფა იმ 27-საუკუნოვან (უკვე 27-ე საუკუნე დაიწყო) ქართველ ებრაელთა მეგობრობის გაგრძელებას და განმტკიცებას, რომელიც მალე ისტორიული მემკვიდრეობის სტატუსს მიიღებს, არადა, ამ ორის გარდა უამრავი ღირსეული ქართველი და ქართველი-ებრაელი დგას ამ მეგობრობის სადარაჯოზე... ღმერთმა დალოცოს ეს მეგობრობა.

მკთი მცირეხნონი შეხვედრა პაატასთან და გლიტ-ონტაგვიუ

მანანა – აუცილებელი ურთიერთობაში?

პაატა – გულრწფელობა.

მანანა – რა გასწავლა ცხოვრებამ?

პაატა – ის, რომ ოჯახის სინმინდე გზას გინათებს ყველა სფეროში.

მანანა – რას ასწავლი შენს შვილებს?

პაატა – გულრწფელობას, სიმართლეს. ამ ორ რამეს ფულით ვერ იყიდი.

მანანა – ბევრს უყვარხარ, რითი დაიმსახურე?

პაატა – გულრწფელობით, სიყვარულით.

მანანა – არასოდეს ისვენებ, პროექტს პროექტიზადებს, საიდან ამდენი იდეა?

პაატა – გამოცდილებიდან. რაც მეტს მუშაობ, მეტ გამოცდილებას იღებ.

მანანა – რას ეტყვი ახალგაზრდა არქიტექტორს?

პაატა – არქიტექტურა ისეთი შემეცნებაა, ისეთი ხელოვნებაა, რომელსაც თუ დაიწყებ ვეღარ შეეშვები, თუ გინდა იყო არქიტექტორი, უნდა შეისწავლო ძველ არქიტექტორთა ქმნილებები. როცა მე ლე კორბუზიეს შემოქმედება შევისწავლე, მის მიერ დაპროექტებული ყველა ნაგებობა შემეყვარდა. მიუხედავად იმისა, რომ მხოლოდ რამოდენიმე მათგანი მაქვს ახლოს ნანახი, მაინც ყველა მათგანი მიყვარს. არქიტექტორის ნამუშევრებში, ნაგებობებსა და ფეხით მოსიარულებს შორის, ჰარმონია უნდა იგრძნობოდეს. არქიტექტორმა, ლე კორბუზიემ, დაპროექტების საინტერესო წესი შეი-

მუშავა; მის მიერ დაპროექტებულ შენობებს, მისასვლელი ბილიკების გარეშე ტოვებდა, მოსახლეობა თავად იკვლევდა გზას შენობებამდე და მხოლოდ სამი წლის შემდეგ, მოსახლეობის მიერ გაკვალულ გზებს აქცევდა მისასვლელებად.

თავად პაატა იოსებაშვილმა, ლე კორბუზიეს შემოქმედებისადმი, დიდი პატივისცემიდან გამომდინარე, გადანყვიტა, სადოქტორო ნაშრომი ქალაქმშენებლობის თემაზე წარედგინა. მის ნაშრომს, დიდი მოწონება ხვდა წილად. პაატა იოსებაშვილმა არქიტექტურის ფაკულტეტზე სწავლისას, სადოქტორო დაიცვა, ქალაქმშენებლობის სპეციალობით და დღესაც არქიტექტურაში ამ მიმართულებით მუშაობს.

...ლოლას შესახებ...

ისაუბრო და, მით უმეტეს, წერო ბატონი პაატა იოსებაშვილის შესახებ და გონებით მუდმივად ქალბატონი ლოლას, იგივე მარინა იოსებაშვილის მიერ აშენებული სიკეთის ლაბირინთებში არ იმოგზაურო, უბრალოდ, შეუძლებელია... ადამიანი, რომელიც მუდმივად სიკეთის კეთებაშია და ზუსტად იცის, ვის და როდის რა სჭირდება, მოგცემთ დაუვინყარ, საჭირო და შეუდარებლად კარგ რჩევებს.

მე ქალბატონ ლოლას თბილისში შევხვდი, როცა ბატონი პაატა ერთ-ერთი საქმიანი ვიზიტით იყო საქართველოში ჩამოსული; გავიცანი ქალბატონი, რომლის გამოხედვაში სიკეთე, კეთილგანწყობა და მომხიბვლელობა ერთმანეთს უსწრებდა... ხან ერთი იყო პირველ ადგილზე, ხან მეორე და ხანაც მესამე, მთლიანობაში დამეუფლა განცდა, რომ მე ლოლას დიდი ხანია ვიცნობ...

მას შემდეგ შეიძლება დღეები ისე გავიდეს, რომ ერთმანეთს არ შევეხმიანოთ, მაგრამ როგორც კი დავრეკავ, ვხვდები, იმ რამდენიმე დღეს, როცა ერთმანეთთან არ გვისაუბრია, ჩვენი ურთიერთობისთვის არაფერი დაუკლია. მას აქვს უნარი, დროისა და მანძილის მიუხედავად, ყოველთვის იცოდეს, როგორ არის მისი ახლობელი. ჩემი ნათქვამი არ არის უცხო ლოლა იოსებაშვილის მეგობრებისთვის. წიგნში თქვენ წაიკითხავთ, როგორ ახასიათებენ მას მეგობრები, როგორ უყვართ და ბევრს მოისმენთ მისი მზრუნველი ბუნების შესახებ. ეს არის

ქალბატონი, რომელიც უყვართ, პატივს სცემენ...
მან სამაგალითო სახე შექმნა შვილის, მეუღლის,
დედის, ბებიის, მეგობრის... რაც შეეხება მის საქ-
მიანობას, ამის შესახებ მოგვიანებით თავად ქალ-
ბატონი ლოლა მოგვითხრობს, ამ წიგნში კი ჩემი ეს
განწყობა ლოლას თანხმობის გარეშე გადმოგეცით,
ესეც მის თავმდაბლობაზე მეტყველებს.

მანანა არველაძე

ქმადნაწიჯები

(ჩანახატი ალექსანდრე ბიბიჩაძის მონათხრობის მიხედვით)

საქართველოს ერთ ლამაზ, ოდითგანვე საგანმანათლებლო ქალაქში, ორი მეგობარი საკუთარ კარ-მიდამოსთან ამოჩემებულ ქვაზე სხედან, ერთმანეთს მეგობრობაზე ესაუბრებიან.

ალეკო – პაატა, მე შენთვის ხომ არასდროს არაფერი მომიტყუებია?

პაატა – არა, ალეკო, არაფერი.

ალეკო – ჰოდა, მოდი, პატარა რვეულში დავწეროთ ჩვენი ახლანდელი ამბები და რომ წავიკითხავთ, გაგვიხარდება.

პაატა – კარგი აზრია.

მაშინ თუ წარმოიდგენდნენ დღეს არქიტექტორი, მეცენატი, საზოგადო მოღვაწე, პაატა აბრაამ იოსებაშვილი და ცნობილი ექიმი ალეკო ბიბიჩაძე ამ ლამაზი ჩანანერებით როგორ მიეხმარებოდნენ წიგნს, წიგნს, რომელიც ამ წამს ხელთ გიპყრია, მკითხველო, ძვირფასო ჩემო.

მოგვიანებით კიდევ დავწერ ძმადნაფიცებისა და საინტერესო ისტორიის შესახებ, რომელიც თავს გადახდომია პაატა აბრაამ იოსებაშვილს; შევხვდებით ადამიანების ჩანანერებს, ადამიანებისა, რომლებსაც მნიშვნელოვანი ადგილი უჭირავთ ჩვენი პერსონაჟის ცხოვრებაში.

ბავშვობის მეტოქეები

ქუთაისი უამრავ ისტორიულ მოვლენასთან და ლამაზ ადგილთან ასოცირდება, მათ შორის არის ცისფერყანწელების ხე, ლამაზი ქვაფენილები, ჩვენი ქვეყნის მასშტაბებს გაცდენილი საფიჩხია და თეთრი ხიდი...

...და ამ ყველაფერს გელათი და ბაგრატი მედიდურად გადმოჰყურებენ, თითქოს მომავალი თაობისათვის აგროვებენ ისტორიასო.

ეს განწყობისთვის.

ქუთაისის მე-19 საჯარო, (იმ დროისთვის საშუალო) სკოლა პაატა იოსებაშვილისა და მისი თანაკლასელებისათვის მშობლიურია, იქ ისწავლეს ანბანი, მეგობრობა, ურთიერთობა....

რეისი თბილისი-თელ-ავივი; მეგობრის ხილ-
ვას მოწყურებული, ქუთაისის მე-19 სკოლის ერთი
კლასის ერთი ნაწილი პაატა იოსებაშვილის მიწვე-
ვით კლასელის სანახავად მიემგზავრება.

ორი საათის შემდეგ თელ-ავივის აეროპორტ-
მა თბილისის რეისის დაშვება აცნობა მგზავრებს,
რეისისა, რომელსაც პაატა 34 წელი ელოდა....

თამარი მეუღლეს თვალეებით ეძებდა, დიდი
ხანი იდგა ასე, გაკვირვებული, ვერაფრით მიმხვ-
დარიყო, სად შეიძლებოდა ალექო წასულიყო, ისინი
კლასელებთან ერთად გამოვიდნენ თვითმფრინავი-
დან; გვერდიდან ხმაური შემოესმა, სიცილი, ოვა-
ციები ერთმანეთში არეულიყო და პაატას ხელ-
ში აყვანილი ალექო დაინახა, ისე მიაჩნებოდა
აეროპორტის გასასვლელისკენ, როგორც პატარა
ბავშვს, ეს იყო წამები, როცა თელ-ავივის აერო-
პორტში მგზავრებს სხვა საქმე დაევიწყებინათ და
მხოლოდ უყურებდნენ მრავალი წლის უნახავი მე-
გობრების ბედნიერებას და თავადაც სიხარულითა
და ბედნიერებით ივსებოდნენ.

კვლავ ბავშვობა, კვლავ ქუთაისი

აღეკო ბიბიჩაძის სახლი იქვე ახლოს, სკოლის მიმდებარე ტერიტორიაზე იყო; ამიტომ სახლში გადასულ მეგობრებს ზარის ხმა კარგად ესმოდათ და დიდ შესვენებაზე აღეკოსთან გადადიოდნენ, რათა თავიანთი საქმიანობისთვის მცირე შტრიხი შეემატებიათ, ეს საქმიანობა კი ფიზიკის ცდები და სხვადასხვა სახის დანადგარები გახლდათ, რომლებსაც პატარა აღეკო და პაატა აგებდნენ და ცდებს ატარებდნენ.

...როგორც აღეკო ბიბიჩაძე იხსენებს, პაატას საყვარელი საგანი იყო ხატვა, ხაზავდა არაჩვეულებრივად, ხოლო რაც შეეხება მათემატიკას და ფიზიკას, ისეთი ძლიერი ყოფილა, რომ მასწავლებლებისათვის საყრდენი იყო ამ საგნებში.... ჰოდა, მათ აუნყვიათ გადამცემი აპარატურა, სხვადასხვა სართულებზე მყოფი პაატა და აღეკო მათ მიერ აწყობილი გადამცემებით უკავშირდებოდნენ და ესაუბრებოდნენ ერთმანეთს. სწორედ ამ წლებში შეჰფიცეს ერთმანეთს და ყველა რიტუალის დაცვით გახდნენ ძმადნაფიცები.

წეზილი ჰასტას

(გულიკო ჯინჭარაძის მონათხრობის მიხედვით)

1958 წელს გაუცვნიათ ერთმანეთი. როგორიც იყო ბავშვობაში კეთილი მზრუნველი, ისეთია მრავალი წლის შემდეგ.

„მახსოვს პაატას ნახატებთან პირველი შეხვედრა. ეს იყო მეოთხე კლასში, ზიჩის ილუსტრაციები ჰქონდა „ვეფხისტყაოსნიდან“ გადახატული“, იხსენებს გულიკო ჯინჭარაძე.

თურმე კლასში შესვლისას გულიკოსთვის ნახატი წინ, მერხზე დაუდია, აინტერესებდა მეოთხე კლასელს მეოთხე კლასელის აზრი საკუთარი შემოქმედების შესახებ.

„მე კი ვხატავდი, მაგრამ შენ, მჯობდი, პაატა...“ – აგრძელებს წერილს გულიკო.

ისევ წერილი: „პაატა, შენ გაქვს უდიდესი ნიჭი, ასიამოვნო ადამიანს და ისიამოვნო ამით“, თუ გულიკო ბავშვობაში პაატას ნახატებით აღფრთოვანდა, უკვე მოზრდილობაში, ხაიფაში, პაატას არქიტექტურით მოიხიბლა, როცა იხილა ის შენობა-ნაგებობები, რომლებიც საოცრად ლამაზ ხაიფას, კიდევ უფრო მეტ ხიბლს სძენდა.

გულიკო: პაატას ჰყავს მეუღლე, რომელიც ყველაფერს აკეთებს პაატასთვის, რომ არა ლოლა, ალბათ პაატა ასეთი ვერ იქნებოდა, რადგან ლოლა მას ზრუნვითა და გვერდით დგომით უმსუბუქებს ყოფას.

და კვლავ წერილი: „ბავშვობის მეგობრობას ვერაფერი არყევს, პაატა, ვერანაირი ჯილდო, თუნდაც ის მაღალი და ბევრი იყოს, მაინც ვერ გადაწონის; არაფერს შეუძლია ეს გრძნობა გააფერმკრთალოს და მიგვაფინყოს, არც წოდებას და არც რეგალიებს“.

ბთაფაზობთ ზასილ (კუკუჰი) ჩხიკვაძის მოგონებების უტვლელ ჩანაწერს

დავიბადე და დღესაც ვცხოვრობ თბილისის ქუჩაზე, სადაც მეზობლად უამრავი ებრაული ოჯახი ცხოვრობდა. 1958 წელს შევედი ქუთაისის მე-19 სკოლაში. კლასში ნახევარზე მეტი ებრაელი მოსწავლე იყო, ისინი ექიმების, ფოტოგრაფების, სავაჭრო დარგის მუშაკების და უბრალო, მშრომელი ხალხის შვილები იყვნენ.

პირველი კლასიდან განსაკუთრებული ურთიერთობა მაკავშირებდა მურთაზ ჩიკვაშვილთან (მორდებიჩი), პაატა იოსებაშვილთან (სოსკა), გიზო ხახიაშვილთან (გუზუ), მოხეტიალე ფოტოგრაფი ჭადა – ექიმი.

მახსოვს ჩემს მეზობლად ერთ ოჯახში ცხოვრობდა მოშიაშვილების ოჯახი, ოთხი შვილიშვილი ჰყავდათ და ოთხივე ოქროსმედალოსანი. ბებიჩემი მეტყოდა, – კარგად ისწავლე, ბებია, ხომ ხედავ, მოშიაშვილების კედელზე 4 მედალი ჰკიდიაო. ყველა ოჯახს თავისი ისტორია ჰქონდა.

პაატა მორწმუნე მრავალშვილიან ოჯახში იზრდებოდა. მისი ბაბუა რაბინი იყო, რელიგიის მსახურნი იყვნენ მისი ნათესავები (შამელაშვილები).

პაატას პირველი კლასიდან შევეურჩიეთ ზედმეტსახელი სოსკა გვარიდან -იოსებაშვილი – გამომდინარე. იგი პირველი კლასიდან კარგი მოსწავლე იყო. სადღაც მეექვსე კლასში ჯგუფი გაყვეს ორად 6/1 და 6/2. 6/1-ში ეგრეთ წოდებული თერთები, წარმატებული მოსწავლეები მოხვდნენ,

ხოლო 6/2-ში ეგრეთ წოდებული შავები, ნაკლები აკადემიური მოსწრების ბავშვები. პაატა „თეთრების“ ჯგუფშიც გამორჩეული იყო, მისთვის საყვარელი საგანი არ არსებობდა, ყველა საგანს კარგად სწავლობდა. სკოლის წარმატებით დამთავრების შემდეგ პირველ წელსვე ჩაირიცხა პოლიტექნიკური ინსტიტუტის არქიტექტურის ფაკულტეტზე.

მახსენდება ერთი შემთხვევა. მე-7 კლასის მოსწავლე ვიყავი, როდესაც გადავწყვიტეთ, მამამისისთვის სიურპრიზი მოგვეწყო. პაატას მამას ქობულეთის ბაზარში ჰქონდა სავაჭრო ობიექტი. იქვე ჰქონდა ქირით აღებული პატარა ბინა (გორკის ქუჩაზე), სადაც ზაფხულობით ცოლ-შვილს ასვენებდა. ჰოდა, მე და სოსკა გავემგზავრეთ ქობულეთში, მივედით, ვიპოვეთ მამამისი და მისია-სიურპრიზი შევასრულეთ. მამამისმა დაგვაპურა, მართალია ჩვენი სტუმრობა გაუხარდა, შენუხდა კიდეც. უკან გამოვბრუნდით ქუთაისში და მეტად „კომფორტულად“ ვიმგზავრეთ ჩაით დატვირთული მანქანის ძარაზე ტომრებში გაჭედვილებმა.

პაატა მშვიდობის მოყვარული, ბეჯითი მოსწავლე იყო. ვერ ვიხსენებ ვინმესთვის ავყია სიტყვა ეთქვას, ან ეწყენინებინოს. არც ფლირტის მოყვარული ყოფილა. მახსოვს, იმდენად მინდოდა შეყვარებული ყოფილიყო, ერთ თანაკლასელ გოგონასთან ერთ მერხზე ჯდომაც „გავუხერხე“. გოგონას წინააღმდეგობა არ გაუწევია, იმდენად საყვარელი ცისფერთვალება ბიჭი იყო, მაგრამ უშედეგოდ.

მისი სტუდენტობის პირველ პერიოდში ჩვენი მეგობრობა გრძელდებოდა. როდესაც ჯარიდან

დავბრუნდი, იგი საქართველოში აღარ დამხვდა.
საცხოვრებლად ისრაელში გადასულიყო. როგორც
კი განაახლა საქართველოსთან კონტაქტი, ჩვენი
მეგობრობაც განახლდა და დღემდე გრძელდება.

ბთავაზობთ ბატონი კოტე ჯაჩხალაშვილის ჩანაწერს უცვლელად

მნიშვნელობა არ აქვს რამდენ წელს იცხოვრა კაცმა, მთავარია, როგორ იცხოვრა. ამ სიბრძნეზეა აგებული ადამიანის ამქვეყნად მოვლინების მთავარი აზრი. ადამიანები იცვლებიან, დროთა განმავლობაში იცვლება მათი დამოკიდებულება ყველასა და ყველაფრის მიმართ. ის, რაც ცხოვრებაში ვერ მიიღო, უნდა რომ დარჩენილ დროში აინაზღაუროს. არცაა გასაკვირი მისი, როგორც მოაზროვნე არსების მთავარი ამოცანა გონებაში დარჩენილი ცარიელი ადგილების შევსებისთვის ბრძოლაა და ისიც იბრძვის. ვერ გაამტყუნებ მას, მაგრამ როცა ახალგაზრდობა, მონიფულობა აბსოლუტურად დატვირთულია ინფორმაციის, ცოდნის, გამოცდილების დაუღალავი შრომით, იგი აღარ ეძებს გამორჩენას, უფრო მეტად გასცემს.

სკოლაში პატარა, წყნარი, ბეჯითი, აბსოლუტურად მობილიზებული მოსწავლე იყო. ძალიან კარგად იცოდა დროის ფასი და როგორც ჭეშმარიტი ოჯახიშვილი უზადოდ ასრულებდა მასზე დაკისრებულ მოვალეობას. არ მახსოვს ოდესმე დაბალი ნიშანი მიეღო, ჩხუბი ან კამათი ჰქონოდა ვინმესთან. მეოთხე-მეხუთე კლასში აღმოვაჩინეთ, რომ შესანიშნავად ხატავს, ნამუშევარი რომ ვნახეთ, არ დავიჯერე, იყო ერთი ამბავი, გადახატულიაო, ამას არ ეკუთვნისო, მაგრამ როცა ჩვენს თვალწინ დახატა, გაფართოებული თვალებით შევცქეროდით ფურცელს, რომელზეც საოცრად ლამაზად ისახე-

ბოდა უზადოდ შესრულებული ფიგურები თავისი ჩრდილებით, მისი ნამუშევარი სრულიადაც არ ჰგავდა ჩვენს ნაჩხაპნს. ასეთივე ნიჭი ჩვენს საერთო დაქალს, გულჩინა ჯინჭარაძეს ჰქონდა. მისი კალიგრაფია, ქართული ასოების გამოყვანის დროს არ ჰგავდა ჩემს ნაცოდვილარს, რომელსაც არათუ მასწავლებლები, ალბათ ეგვიპტოლოგებიც ვერ გაშიფრავდნენ. მოკლედ, როგორც ყოველთვის, დრო სწრაფად გადის და ჩვენი ბავშვობაც სიზმარივით გაფრინდა.

ჩემმა ქალიშვილმა ივრითი ზედმიწევნით კარგად შეისწავლა. საკითხი დადგა ისრაელში სწავლის გაგრძელების შესახებ და ჩვენც მოვიკითხეთ იქაური მეგობრები, რომელთაც გზა-კვალი უკვე დიდი ხანია დაკარგული ჰქონდა. საბჭოთა კავშირი და ისრაელი ორი აბსოლუტურად განსხვავებული მცნებები იყო და იქ კონტაქტის დამყარება მიქელ გაბრიელთან კონტაქტის დამყარების ტოლფასი გახლდათ. საბედნიეროდ, მივაგენი პაატას და დავურეკე, მას კარგად ახსოვდა სკოლაში ჩემი და მარინას სიყვარულის ისტორია და პირველი, რაც მკითხა, ირინე შენი და მარინას ნაყოფია? ჰო-მეთქი, დავეთანხმე, რადგან სხვა სიყვარული მე არ მქონია. ირინამ ხაიფის უნივერსიტეტში საზაფხულო სამთვიანი, ორი წლის შემდეგ კი, მის მეგობარ ნაზი ახვლედიანთან ერთად თელ-ავივის უნივერსიტეტში ერთწლიანი კურსები გაიარა. მიუხედავად იმისა, რომ ისრაელის მხარემ სწავლა სრულიად დააფინანსა, პაატა ყოველდღე აკონტროლებდა მათ მდგომარეობას. ყოველ შაბათს და კვირას სახლში მი-

ჰყავდა და როგორც საკუთარ შვილებს ისე უვლიდა. შტატებიდან ახალი დაბრუნებული ვიყავი, როცა ირინა თელ-ავივიდან დამიკავშირდა და მითხრა, პაატა ბიძიას უნდა თქვენი მოწვევა ისრაელში საახალწლოდ. ხუთნი გავემგზავრეთ, მე, ჩემი მეუღლე, ალექო ბიბიჩაძე, მისი მეუღლე, თამრიკო გაბუნია და გულჩინა ჯინჭარაძე. თვითმფრინავში ჩავსხედით. თამრიკოს თვითმფრინავში არ სჯეროდა, რომ ისრაელში მივფრინავდით. მთელი გზა იძახდა, რა ვქნა, არ მჯერაო. თელ-ავივში რომ ჩავედით, თავი სიზმარში მეგონა. აეროპორტში დაგვხვდნენ და იქედან დაიწყო... ახალი წელი და ხაიფის განუმეორებელი სილამაზეები, დიდი ბანკეტი, შეხვედრა ჩვენს თანაკლასელებთან. შემდეგ გაგრძელდა ყოველწლიური ეპოპეა ისრაელში. იმერეთის სტენდი თელ-ავივის ტურისტულ გამოფენა ბაზრობაზე. არც ერთ გამოფენას ჩემი მეგობრების გარეშე არ ჩაუვლია. დიდი კამათის შემდეგ პაატას ჩამოსვლა უზრუნველყავით მის მშობლიურ ქალაქში და ქუთაისის დღეს, ორმაისობას დავამთხვიეთ, ეს ვიზიტი ასე ტრადიციად იქცა.

ცხოვრებაში ყოველთვის დგება „დრო ქვების სროლისა და დრო ქვების შეგროვებისა“. ეს სიბრძნე ვინც დაივიწყა და დაკარგა, აცდენილია ჭეშმარიტებას, ჭეშმარიტების გარეშე კი ცხოვრება ძალიან ძნელია.

თბილი სახლი

(ნაზი ახვლედიანის მონათხრობის მიხედვით)

არსებობს ისეთი სახლები, სადაც სითბო და სიკეთე სუფევს.

ასეთი სახლი აქვს ლოლას და პაატას,

ასე დაიწყო პაატას შესახებ საუბარი ნაზი ახვლედიანმა.

თელ-ავივის ერთ-ერთი მნიშვნელოვანი ადგილი უნივერსიტეტია, ადგილი, სადაც ახალგაზრდები ისეთ ცოდნას იძენენ, რომლითაც ნებისმიერ ქვეყანაში წამყვან სპეციალისტებად შეუძლიათ მუშაობის დაწყება.

ნაზი ახვლედიანი და ირინა ჭარხალაშვილი, უნივერსიტეტის სტუდენტები იყვნენ, როცა პაატამ მეგობრის, კოტეს შვილს და მის მეგობარს ნაზი ახვლედიანს თელ-ავივში ჩააკითხა, მოინახულა და გამოუცხადა, რომ პარასკევსა და შაბათს მისი ოჯახის სტუმრები იქნებოდნენ, ასე ხან თავად აკითხავდა, ხან კი ხაიფას სადგურზე ხვდებოდა.

თავად ქალბატონი ნაზი ახვლედიანი სიყვარულით და პატივისცემით საუბრობს პაატასა და მისი ოჯახის შესახებ.

„ოჯახის ყველა წევრი გილიმით, დიდი თუ პატარა იმას ფიქრობს, როგორ გასიამოვნოს, მათ სახლში იკრიბებიან ლიტერატურის, ხელოვნების, მეცნიერების წარჩინებული წარმომადგენლები. სახლი არის კულტურის კერა, სადაც ბევრ საინტერესო იდეასა და პროექტს ეყრება საფუძველი. ასე

იყო მაშინ, ასეა ახლა და ასე იქნება მომავალში...

მახსოვს, ქუთაისიდან კლასელებს რომ ელოდებოდა, როგორ ემზადებოდა, ყველაფერზე თავად როგორ ზრუნავდა.

უამრავ ექსკურსიაზე ჰყოლია ნაზი და ირინა და ერთხელ ჯვრის მონასტერში მისულებს ტაძარი დაკეტილი დახვედრიათ, მათთან ერთად საქართველოდან ჩასული დელეგაციაც იყო, თურმე, პაატამ რამდენიმე ზარით ის მოახერხა, რომ ტაძრის კარები გააღეს“.

„...ეს იყო საოცარი ზღაპარი,...აგრძელებს თხრობას ნაზი, იერუსალიმთან ნებისმიერი ქრისტიანის, მორწმუნის შეხვედრა, მოგეხსენებათ, რა ემოციებთან არის დაკავშირებული, იმ წამს ვერ აღიქვავ და კარგია, რომ ვერ აღიქვავ, მხოლოდ შემდეგ იაზრებ“

მიუხედავად იმისა, რომ ხაიფას მთავარი არქიტექტორი, პაატა იოსებაშვილი მაშინ ისეთივე დაკავებული იყო, როგორც დღეს არის, მაინც ახერხებდა ყურადღება არ მოედუნებინა ჩასული სტუდენტების მიმართ, მაინც სულ იცოდა, სად იყვნენ, სად დადიოდნენ, რით ერთობოდნენ, პარასკევი და შაბათობით კი გზა ხაიფისკენ მიდიოდა. ლოლა, ირინა და ნაზი მკვდარი ზღვის სანაპიროზე დასასვენებლად გაუშვა – „გადაღლილებს დასვენება გჭირდებათ“.

„მე მსგავსი თანადგომა არ მინახავს“, იხსენებს ნაზი.

ერთხელ, თურმე ბაჰაის ბაღში წავიდნენ. პაატას ვიწრო ქუჩაზე მანქანა უნდა გაეჩერებინა, მანქანიდან გადმოსული ირინა და ნაზი კარნახობდნენ, როგორ დაეყენებინა, როგორ წასულიყო უკუსვლით, მაშინვე პაატას არაფერი უთქვამს, რომ გადმოსულა მანქანიდან მისთვის ჩვეული ღიმილით მიუმართავს: არ მინდა, ბიძია, მანქანაში კამერა მაქვს, რომელიც წასვლასაც აკონტროლებს და უკუსვლასაც.

გახსენება ახლაც ღიმილს ჰგვრის ნაზის.

სანათესაოში მისი გამოჩენა დიდი ზეიშია, შეაქვს სიხალისე, კარგი განწყობა და სიახლე, აუცილებლად უნდა მოიფიქროს კარგი, სასიამოვნო სიახლე, რაც გაახარებს იმ ოჯახს, სადაც მიდის.

არ შეიძლება არ აღინიშნოს მის გატაცებად, ეგრეთ ნოდებულ „ჰობად“ ქცეული საჩუქრების კეთება, მთელი ოჯახი ამ საჩუქრების შეფუთვაშია ჩართული, ყველას უხარია, შემდეგ ივსება ორი ან მეტი მანქანა და ოჯახი მიემგზავრება სტუმრად...

მთელი სანათესაო სხვადასხვა საკითხებში პაატას ეკითხება რჩევებს, ყველა ითვალისწინებს მის აზრს.

ნაცნობი თუ უცნობი დიდ პატივს რომ სცემენ პაატას, იმის შესახებ გახლავთ ეს ამბავი.

მანქანებით გადატვირთული გზა, რომელსაც აეროპორტისკენ მიჰყავდა პაატა და სტუდენტები, ზედმეტად გაგრძელდა, მისულებს რეგისტრაცია, ბილეთების და მგზავრების შემოწმება დასრულებული დახვდათ. ავია-კომპანიის ხელმძღვანელობასთან შესული პაატა დირექტორის თანხლებით დაუბრუნდა გასამგზავრებლად მომზადებულ ადამიანებს: „სტუდენტებს გავუშვებთ, მხოლოდ ბარგის გარეშე, რადგან დაილუქა უკვე საბარგულიო, თქვა დირექტორმა, მაშინ მომლიმარი პაატა კატეგორიული გახდა და თქვა, ან ბარგით წავლენ ან სულ არ წავლენო, რამდენიმე წუთში თვითმფრინავში, 2 საათში კი ნაზი და ირინა საქართველოში იყვნენ.

ნაზი ანგლედონი კანატასა და ლოლას შესახებ

ლოლა და პაატა საიმედო ადამიანები არიან, როცა ადამიანი საკუთარ თავზე იღებს იმას, რაც არ ევალება, ეს უკვე მისი ადამიანობის გამოვლინებაა, თორემ თუ ევალება, ეს უკვე პასუხისმგებლობაა. პაატას შემთხვევაში ვალდებულებითი პასუხისმგებლობა არ არის, აქ არის, შინაგანი, წრფელი. შეუძლია უსასრულო ზრუნვა სხვაზე, კოსმიური სიკეთე, რომ იტყვიან, ეს არის, მას ყველა უყვარს, მაგრამ ოჯახი შვილები, მისთვის არის ამომავალი წერტილი. საღამოობით ძალიან ბევრს საუბრობს შვილებთან, მახსოვს რანიმ „დავინჩის კოდი“ წაიკითხა და გარჩევა ჰქონდათ, ბევრი იკამათეს კიდევ. რანი მეცხრე კლასში იყო, როცა სკოლის სპექტაკლში იღებდა მონაწილეობას, ყველამ სკოლისაკენ აიღო გეზი და საღამოს ემოციურად უზიარებდნენ ერთმანეთს შთაბეჭდილებებს.

პაატას ლამაზი ურთიერთობების შინაგანი მოთხოვნილება აქვს.

ისრაელშიც და საქართველოშიც თავად კრებს ადამიანებს და მეგობრები იხსენებენ საქართველოში გადამხდარ ისტორიებს, სტუდენტობას, სოჩას, პატარ-პატარა ეშმაკობებს, ქართულ სახლს, ეზოს. აუცილებლად მიდის და ნახულობს ხოლმე თავის ეზოს, ხანდაზმული მეზობლებისთვის ყოველთვის ჩაჰქონდა საჩუქრები.

შვილებს უყვება საქართველოსა და საქართველოში გატარებული წლების შესახებ, მუდმივად ესაუბრება ქართველი და ებრაელი ხალხის მრავალსაუკუნოვან ლეგენდად ქცეულ ურთიერთობებზე.

სტუდენტობა (ჩანახატი დავით აბესაძის მონათხრობის მიხედვით)

...მაშინ პოლიტექნიკური ინსტიტუტი, დღეს უნივერსიტეტი და სახლი, ძველ თბილისში მდებარე, რომლის ყიდვა უნდოდა, მაგრამ არ გაყიდეს....

ის, რომ სტუდენტობა ოქროს ხანაა, არაა ახალი, მაგრამ თუ ისეთ ჯგუფში მოხვდი, სადაც სიკეთე, მხიარული განწყობა, ერთმანეთის დახმარება და ერთგულება სუფევს, ოქროს ხანა და მათზე აღმატებულ ხარისხში აყვანა და ეს შეფასება დაჭირდება.

დათო აბესაძეს, დიახ, „ცისფერი ტრიოს“ დათო აბესაძეს, 27 წლის დაკარგული ჯგუფელი, პაატა იოსებაშვილი, მომღერალმა ბადრი ჯანაშვილმა აპოვნინა.

...თუმცა მოდით, 1968 წლის თბილისიდან დავიწყოთ, იქიდან, საიდანაც დაწერს და პაატას სტუდენტობა იწყება.

თბილისს წელიწადის ყველა დრო უხდება ან ჩვენი ქალაქია ისეთი, ყველაფერს ლაზათიანად რომ ირგებს და წლისა თუ დღის ყველა მონაკვეთში მისეული ხიბლით ხვდება სტუმარსა და მასპინძელს. ჰოდა, ერთი ლამაზი თბილისური შემოდგომის ერთ ლამაზ დღეს, ქალაქი სრულად რომ მოეცვა ჟრიამულს, რომელიც საბავშვო ბა-

ლების, სკოლების, რამდენიმე პროფესიული და უმაღლესი სასწავლებლის კედლებიდან გამოდიოდა, პოლიტექნიკური ინსტიტუტის არქიტექტურის ფაკულტეტის სტუდენტები ნელ-ნელა უშინაურდებოდნენ ერთმანეთს.

...გარეთ 1968 წლის სექტემბერი იდგა....

ერთ დღეს, როცა პაატა და მეგობრები დათოსთან შეიკრიბნენ, სალამოს მიწურულს, დათოს დედამ, იურისტმა, ქალბატონმა ლამარა უნგიაძე-აბესაძემ, მეგობრებს ლამაზად განწყობილი მოსასვენებელი ადგილები აჩვენა, დადლილებმა და მოწესრიგებულებმა, წყნარად მიაშურეს თავიანთ საწოლებს.

მოულოდნელად პაატა ადგა და სამუშაო მაგიდისკენ გაემართა, იმ მაგიდისკენ, რომელიც ცოტა ხნის წინ დატოვეს და რომელზეც მორჩილად ელოდათ პროექტი, ფანქრები, ტუშისა და ყველა იმ აქსესუარის თანხლებით, რომელიც პროექტის შექმნას ესაჭიროება, ახლად დახურული ტუშის სპეციფიური სურნელი, რომელიც სიამოვნებას ჰგვრის ყველა არქიტექტორს და მას პროფესიულს უწოდებენ, ჯერ კიდევ იდგა ოთახში....

– სად მიდიხარ, პაატა?

ლიმილიანი და თან გაკვირვებული ხმით იკითხა მასპინძელმა.

– ავთოს შევპირდი, ბიჭო, ავთოს, გაგიკეთებ-მეთქი, დღეს ადრე წავიდა, საქმე ჰქონდა, კინალამ დამავინწყდა. შევრცხვებოდი კაცი!

...უკლებლივ ყველა სამუშაო მაგიდასთან
გაჩნდა და მეგობრის პროექტებზე მუშაობამ შუა
დღემდე გასტანა....

სამაგიეროდ სიტყვა არ გატყდა,
სამაგიეროდ სიტყვა შესრულდა,
– სიტყვის კაცია!

დათო აგოსაძე მის შესახებ:

„არასდროს მომხდარა ჯგუფში ან ინსტიტუტში ჩხუბი, თორემ რომ მომხდარიყო, პაატა უკან არ დაიხევდა, იგი ძალიან უშიშარი, მეგობრული, ვაჟკაცური, სამართლიანი, მართალი ადამიანია და შიშის შეგრძნება არ გააჩნია, არ არის მხდალი, აქვე მინდა აღვნიშნო პაატას არაჩვეულებრივი ოჯახი, შესანიშნავი მეუღლე, შვილები, მისი ერთ-ერთი ბიჭი რანი იოსები, ისრაელის არმიის ოფიცერი, საომარ მოქმედებაში მიიღო მონაწილეობა, საჩვენებელი, მისაბაძი ადამიანი, უბრალო ვინმე არ არის, სამშობლოს გმირია და ისრაელს იცავს.

პაატა ძალიან მშრომელია, დღესაც დიდ ჯაფას წევს, საქმიანი, მოძრავი, საყვარელი ბიჭი, ყოველთვის მიხარია მისი წარმატება. სტუდენტები რომ ვიყავით, ხშირად ვიკრიბებოდით სხვადასხვა ადგილებში, გვექონდა საყვარელი კვების ობიექტები, არასდროს პაატას უკან არ დაუხევია ფულის დადების თაობაზე“.

თეთრად შემოსილი თბილისი გვიან მგზავრებს მისთვის ჩვეული სითბოთი აცილებდა სახლებში. პაატა და მისი მეგობრებიც ქალაქის თვალთახედვის არეში მოქცეულიყვნენ ზამთრის იმ სუსხიან, მაგრამ ურთიერთობებით გამთბარ ღამეს. განშორებისას აღმოჩნდა, რომ ერთ-ერთი ჯგუფელი მანდილოსანი შორს უნდა წასულიყო სახლში, პაატამ გოგონა სახლამდე მიაცილა, იქ გამოსულ თანატოლებთან ერთად ციგაზეც დამსხდარან, ბევრიც უცინიათ და გვიან დაბრუნებულა სახლში.

მოგეხსენებათ, თბილისი მეგობრობის ქალაქია, თუ ვინმეს ვინმესთან თავის მონონება სურს, გენეტიკურ მეგობრობას ასახელებენ, ისეთს, თაობიდან თაობაზე რომ გადადის. ჩვენ ქალაქში ოდითგანვე მეგობრობდნენ ერთმანეთთან ბაბუების, ბებიებისა და შვილიშვილების, მშობლებისა და შვილების მეგობრები....

ჰოდა, ერთხელ, დათო აბესაძის მამასთან მეგობრები შეკრებილან, მამას უთქვამს შვილისთვის, შენს მეგობრებს უთხარი, მოვიდნენო, მეგობრებიდან ერთ-ერთი პაატა იყო, არაჩვეულებრივი უფროსი საზოგადოება შეკრებილა. მაშინ დათოს მამას მეგობრებისთვის უთქვამს: „რა მოგივიდათ, ხალხნო, შეხედეთ ამ პატარა ბიჭს, ერთი არ ამდგარა, სუფრა არ მიუტოვებია“.

...კვლავ დათო „მის“ შესახებ.

აი, ასეთი იყო, შეუპოვარი... ახლაც საოცრად მშრომელია, მოწესრიგებული, რაც შეეხება ნიჭს, ყველაფერში ნიჭიერი, მათემატიკას, ჩვენ როდის ვაბარებდით, მას დიდი ხნის ჩაბარებული ჰქონდა, არის შრომისმოყვარე.

მოგეხსენებათ, ნიჭიერ ახალგაზრდებს მსოფლიოს წამყვანი სპეციალისტები უყურადღებოდ არ ტოვებენ, თუ ნახეს, სადმე, უმაღლეს სჭიდებენ და ცხოვრების გრძელ გზაზე გასასვლელად პროფესიონალურ ბილიკზე ნაბიჯების თვლას აწყებინებენ, ერთ-ერთი ასეთი სიარულის დროს, საბერძნეთში მყოფი პაატას ნიჭით მსოფლიოს წამყვანი რამდენიმე არქიტექტორი ისე აღფრთოვანდა, რომ არსებული პროექტების გაკეთებულ ნახაზს რომ დახედა, ერთ-ერთმა გაკვირვებულმა წამოიძახა:

„ეს ხომ პროფესიონალურ დონეზეა შესრულებული, ასე ახალგაზრდამ სად ისწავლე ასეთი ხაზვა? მაშინ პაატამ მისთვის ჩვეული ღიმილით უპასუხა: თბილისის პოლიტექნიკურ ინსტიტუტშიო.

ერთ-ერთ ჩამოსვლაზე, პაატას დათოსთვის უთხოვია, ძველი თბილისის უბნებში ხეტიალი მინდაო. მოგეხსენებათ, ძველი თბილისი და მისი დიდი თუ პატარა ქუჩები თავისი სინმინდეებით, ლამაზი ხედებით, ქვაფენილებით, სხვადასხვა ენაზე მოსაუბრე ადგილობრივი, თუ ჩამოსული ადამიანებით, ხეებით, მიხვეულ-მოხვეული კიბეებითა და აივნიათი სახლებით, მოჭიკჭიკე ჩიტებით, უცხო ქვეყნის ზღაპრებს რომ ჰყვებიან და უყვებიან ამ ჩვენ იმიერ-ამიერის შესახებ. ამ ლამაზ გარემოში, პაატა და დათო საუბარ-საუბრით დაუყვნენ თბილისს, პაატა ერთ სახლთან გაჩერდა, მასპინძელს მოუხმო, მასპინძელი გაკვირვებული შესცქეროდა, პაატამ უთხრა: ნუ მაკვირდებით, თქვენ ვერ მიცნობთ, რადგან არ მიცნობთ, მე აქ 45 წლის წინ ბინას ვქირაობდი, მაშინ სტუდენტი ვიყავი, მინდოდა მომენახულებინა ადგილი, სადაც სტუდენტობა გავატარე, თუ მოიფიქრებთ ამ ბინის გაყიდვას, სიამოვნებით ვიყიდო....

მოგონებები... ღიმილის თანხლებით...

სერიოზულად კი – პაატა იოსებაშვილი არქიტექტორულ მეცნიერებათა დოქტორი. ისრაელში თბილისიდან ბევრი ნივთი წაიღო, რომელიც საქართველოს ახსენებდა და პროექტების კეთებისას მათ იყენებდა, ერთ-ერთი ასეთი ნივთი ტუში გახლდათ. ერთხელ, როცა ტუშით დაფარვას აკეთებდა, ისე ფაქიზად, პროფესიონალურად შეასრულა სამუშაო, ლექტორმა, გერმანელმა არქიტექტორმა, საჩვენებელ პროექტად მიიჩნია და სრულიად უმაღლეს სასწავლებელს შემოატარა, თან ამბობდა, რომ ტუშით დაფარვა მთელ რიგ სიძნელეებთან არის დაკავშირებული და აქ მცირე ხარვეზიც კი არ არის, მაღალ პროფესიონალურ დონეზეა შესრულებულიო! მაშინ დეკანმა ბრძანა, რომ 10 ქულიანი შეფასების სისტემიდან, 10 ქულას უწერდა, თან დასძინა: 100 ქულა რომ იყოს, დაგიწერდიო. გერმანელმა ლექტორმა, რომელიც დეკანი ბრძანდებოდა, სთხოვა პაატა იოსებაშვილს, სწავლა ასპირანტურაში გაეგრძელებინა.

ასე გახდა ჩვენი წიგნის გმირი, პაატა იოსებაშვილი, არქიტექტურის დოქტორი.

ამ ყველაფერს პაატა მისთვის ჩვეული ღიმილით მოგვითხრობს.

შემდეგ იყო თურმე, უამრავი კონკურსი სხვადასხვა ქვეყანაში:

1. გერმანია – კონკურსი საზღვაო პორტის საუკეთესო პროექტისათვის.

2. ისრაელი – ბადგალიმის უბნის პროექტი – საუკეთესო ტურისტული კომპლექსი, აქ ბატონი პაატა, წარმოდგენილი ნამუშევრისთვის, წარჩინებული დიპლომის მფლობელი გახდა.

3. საბერძნეთი – ნაკრძალს ორ ნაწილად ლამაზი მდინარე ჰყოფდა, ერთი ნაწილი, პროექტის მოთხოვნის თანახმად, საკურორტო ზონას უნდა დათმობოდა, სადაც სპორტული კომპლექსის აშენება იგეგმებოდა.

4. ისრაელი – ქვეყნის ყველა ქალაქში მონტაჟდება სცენები, სადაც ისრაელის დამოუკიდებლობის დღეს კონცერტები იმართება, თორმეტი წლის მანძილზე ამ სცენების აგების საკითხი, როგორც არქიტექტორსა და პასუხისმგებელ მდივანს, მხოლოდ პაატა იოსებაშვილს ჰქონდა მინდობილი, განათლებისა და კულტურის მინისტრისგან.

...ყველაზე მთავარი კი ის არის, რომ ჯერ კიდევ სკოლის პერიოდში პაატა იოსებაშვილმა „ვეფხისტყაოსანის“ ილუსტრაციები შესთავაზა საზოგადოებას.

ხატვაშული

(ჩანახატი იზა ვეფხვაძის მონათხრობის მიხედვით)

ამბიდან, საიდანაც ისტორია უნდა მოგი-
თხროთ, 27 წელია გასული, ეს 27 წელი დაინტე-
რესებულ საზოგადოებასთანაჩანახატნ ერთად თვა-
ლებში შესცქერის ადამიანს, რომლის შესახებაც
მისი დამსახურებების ჩამოთვლა მხოლოდ იმიტომ
არ არის საჭირო, რომ ყველამ კარგად იცის... აი,
სახელი და გვარი კი ყველას სახეზე კეთილ ღიმი-
ლს გვრის.

იზა ვეფხვაძე...

...სწორად მან დააარსა 25 წლის წინ რეზო თა-
ბუკაშვილის სახელობის სახალხო ლიტერატურუ-
ლი თეატრი, სადაც ავტორი საინტერესო წარმო-
დგენების რეჟისორი და წამყვანი მსახიობი თავად
გახლავთ. ქალბატონი იზა თავის გუნდთან ერთად
მუდმივად სთავაზობს მაყურებელს დასამახსოვრე-
ბელ სპექტაკლებს, მაყურებელი კი სპექტაკლიდან
სპექტაკლის მოლოდინში ბრუნდება სახლში...

20 წლის წინ ერთ-ერთი ასეთი საინტერესო
სპექტაკლის მსვლელობისას მსახიობმა დარბაზში
ორ ცისფერ თვალს მოჰკრა თვალი. როგორც თა-
ვად მოგვიანებით აღნიშნავს, დარბაზიდან სიკეთით
სავსე ორი ცისფერი თვალი მიმზერდა, რომელიც
ხუთასკაციან დარბაზში გამოვარჩიეო, ისეთი ინ-
ტერესით, ისეთი ემოციით ისმენდა, ცქმუტავდა....

იმ დღეს გავიცანი და შემდეგ გრძელდება ჩემი,
პაატა იოსებაშვილის და ჩვენი ოჯახებით მეგო-
ბრობა.

საბიტუარიენტები
(ჩანახატი მარინა ჩიჯავაძის მონათხრობის
მიხედვით)

1968 წლის ზაფხულის ერთი ცხელი, მაგრამ ძალიან ლამაზი მზიარული დღე იდგა, აი, ისეთი, თბილისმა რომ იცის, თავისი საყვარელი ჭადრებიდან მზე ფოთლებს შორის რომ იმზირება და ზღაპრულ სანახაობას ქმნის. ხან რგოლების, ხან ხაზების, ხან უბრალოდ, შეუცნობელის სახით და ეს ყველაფერი ოქროსფერი, მწვანე, ცისფერი, ალაგ-ალაგ თეთრი და ტოტის ფერია, ახლა სურნელი, ნუღარ იკითხავთ... თბილისურია...

აქ და ამ დროს ყველას ყველაფერი უხარია, ზოგი ქალაქიდან დროებით გასამგზავრებლად ემზადება, ზოგი თბილისს მონატრებული უკან ბრუნდება საყვარელ ქალაქში და ახლობლებსა და მეგობრებში გული ვერ მოუჯერებია ახალი შთაბეჭდილებების მოყოლით...

ზოგს უბრალოდ უხარია, რა? არ იცის, მაგრამ მთავარი ის არის, რომ უხარია.

ეს თბილისური განწყობაა...

მაგრამ არის ამ პერიოდში ადამიანების ჯგუფი, ვისაც ამ სიხარულისთვის მცირეხნიანი ღელვა დაუმეგობრებია; ეს ადამიანები აბიტურიენტები და მათი ახლობლები არიან.

როგორც გითხარით, მოქმედება 1968 წლის თბილისში მიმდინარეობს, მაშინ, როცა დედაქალაქში ცოტა მანქანა, ბევრი გაღიმებული სახე და სულ 8 უმაღლესი სასწავლებელი იყო: თბილისის

სახელმწიფო უნივერსიტეტი, პუშკინის სახელობის პედაგოგიური ინსტიტუტი, სახელმწიფო სამხატვრო აკადემია, კონსერვატორია, თეატრალური ინსტიტუტი, სამედიცინო ინსტიტუტი და უცხო ენების ინსტიტუტი.

მოქმედება თბილისის პოლიტექნიკური უნივერსიტეტის პირველ კორპუსში მიმდინარეობს, ერთი ძალიან ლამაზი გოგონა, ისეთი, შინაგანი სამყარო გარეგნობას რომ ერწყმის და ერთ მთლიან მომხიბვლელობას ქმნის, ოდნავ შეშინებული ყურადღებით უყურებდა საკითხებს საგამოცდო ბილეთზე, უყურებდა, მაგრამ ამაოდ. არადა, უწყისში წინა სამი საგნის სამი ხუთიანი ეწერა, ეტყობოდა, მათემატიკას არც თვითონ წყალობდა და არც საგანი – მას. იჯდა აუდიტორიაში, უყურებდა საკითხებს და ნერვიულობდა. ამ დროს ორ ცისფერ თვალს მოჰკრა თვალი აუდიტორიაში. სიმპათიური ცისფერთვალება უმაღლესი მიხვდა, რაში იყო საქმე და, როგორც თავად მარინა აღნიშნავს, „შეძლებისდაგვარად დაეხმარა“. ცისფერთვალება სიმპათიური ვაჟი, პაატა იოსებაშვილი გახლდათ, მარინა მაშინვე მიმხვდარა, რაოდენ გულწრფელი, კეთილშობილი ადამიანი იყო პაატა. ისინი ერთ ჯგუფში მოხვდნენ. მოგვიანებით ამ ჯგუფში ერთი ლამაზი ოჯახი შეიქმნება, მარინა ჩიჯავაძე და მალხაზ თავართქილაძე შეუღლდებიან. ხოლო მალხაზი, დათო აბესაძე და თამაზ სეფერთელაძე „ცისფერი ტრიოს“ სახელწოდებით ბევრ დილა მშვიდობისას უსურვებენ თბილისს და თბილისში მყოფ ყველა

ადამიანს, უფრო მოგვიანებით კი მსოფლიო მათზე ალაპარაკდება.

თავად მარინე ჩიჯავაძე ასე გვიამბობს პაატას შესახებ: „მიუხედავად იმისა, რომ ჩვენ გამოცდაზე ერთმანეთის კონკურენტები ვიყავით, მაინც არ მოერიდა ჩემს დახმარებას. პაატას მართლაც შეუძლია უანგარო სიყვარული და მეგობრობა. ერთხელ, როცა პაატამ გვითხრა, რომ ისრაელში საცხოვრებლად მიდიოდა, ძალიან ვინერვიულე. ვიფიქრე, ჩვენი მეგობრობაც დასრულდებოდა, თუმცა საბედნიეროდ მოვტყუედი. პაატას და ჩემი მეგობრობა ქართველებისა და ებრაელი ერის 26-საუკუნოვან მეგობრობას ამართლებს. სწორედ პაატათი გავიცანი და შევიყვარე ებრაელი ერი. მიხარია და მეამაყება მისი წარმატებები. მადლობა თქვენ, რომ მომეცით საშუალება ასე ღიად და ხმამაღლა მესაუბრა ჩემი ბავშვობის მეგობარზე“.

ფრთხილად, აქლემები!

(ჩანახატი რუსუდან ვადაჭკორიას მონათხრობის მიხედვით)

ქართველები სიმღერის გარეშე ძნელი წარმოსადგენია, არ აქვს მნიშვნელობა ემღერება თუ არა, ულხინს თუ უჭირს, ის მაინც მღერის, მღერის „დარსა და ავდარში“ და „სუსხიან ზამთარშიც“.

და ეს სიმღერა მუდამ ლამაზი და სასიამოვნო მოსასმენია, იმიტომ, რომ გულით მღერის.

და გულით ნამღერს თუ კიდეც ნიჭიერებაც დაემატა, სურათს ვიღებთ დაუვინყარს.

საქართველოში არსებობენ შემსრულებლები და გემოვნებიანი შემსრულებლები. გემოვნებიანი მუსიკის ჰანგებზე თაობები იზრდებოდნენ, იზრდებიან და აუცილებლად გაიზრდებიან. სწორედ ერთ-ერთი ისტორია იმ ლეგენდარულ მუსიკოსებს გადახდათ, „ცისფერი ტრიო“ რომ ჰქვია.

ერთ-ერთი სტუმრობის დროს, თამაზ სეფერთელაძე, რუსუდან ვადაჭკორია, დათო აბესაძე, ნინიკო აბესაძე, მალხაზ თავართქილაძე, მარინე ჩიჯავაძე პაატა და მარინა იოსებაშვილებს სტუმრობდნენ. მეგობრებმა ხაიფიდან ეილაფში წასვლა გადაწყვიტეს დასასვენებლად.

...და ორმა მსუბუქმა ავტომობილმა გეზი ხსენებული ადგილისაკენ აიღო, ერთ მანქანას პაატა მართავდა, მეორეს თამაზი. ჩამობნელდა. პაატას მანქანა თვალთახედვის არედან გაქრა და მეგობრებმა ანაზღად წარწერა შენიშნეს – „ფრთხილად, აქლემები!“

შიშმა მოიცვა ლეგენდარული მუსიკოსები და მათი უმშვენიერესი, ულამაზესი მეუღლეები. უმაღლეს პაატას დაურეკეს, რომელმაც მისთვის ჩვეული სიმშვიდით უთხრა, რომ საშიში არაფერი იყო და მეგობრებიც მალე სამშვიდობოს გავიდნენ; მათ არ იცოდნენ, რომ პაატა მათზე მეტად ნერვიულობდა, მან მეგობრების დანახვისას შვებით ამოისუნთქა.

...მოგვიანებით პაატა მეგობრებს ეტყვის, რომ ისრაელმა ერთ თავის ჯარისკაცში ათას ორასი ტყვე გაცვალა. მაშინ მან მეგობრებს არაფერი უთხრა, რომ შიშზე შიში არ დაემატებინა.

ქალბატონი რუსუდან ვადაჭკორია პაატას შესახებ ამბობს, რომ „პაატას გვერდით ყოველთვის დაცულად, იმედიანად და წყნარად გრძნობ თავს. იგი უფრო ხილდება თავის მეგობრებს და ზრუნავს მათზე თავის ორივე სამშობლოში, საქართველოშიც და ისრაელშიც“

მკთი სსსიამოვნო მოულოდნელობა (ჩანახატი ჯამლეტ ხუხაშვილის მონათხრობის მიხედვით)

ყველა ადამიანს, გარდა ზოგადი ჯანსაღი ტრადიციებისა, პირადი სივრცის ტრადიციები გააჩნია. ერთ-ერთი ასეთი საზოგადოებისთვის სასარგებლო და ლამაზი ტრადიციის ავტორი, წამყვანი „ხავერდოვანი ბარიტონით“, სპორტული კომენტატორი, ბატონი, ჯამლეტ ხუხაშვილი გახლავთ.

ბატონი ჯამლეტის პირადი ტრადიცია, საკუთარ დაბადების დღეზე, დაბადების დღისა და სპორტული კომენტატორობის თარიღის აღნიშვნა რამდენიმე წლის ისტორიას ითვლის. გამოცემებში მოთხრობილია ჯამლეტ ხუხაშვილის ღირებულებების შესახებ, აგრეთვე წლების მანძილზე, საინტერესო ადამიანებთან საინტერესო შეხვედრების და ნააზრევების შესახებ. ერთ-ერთი გამოცემის დროს, პროექტის ავტორს ამცნეს, რომ ჯერ კიდევ დასაბეჭდად გამზადებული და გამომცემლობაში მისატანი წიგნის სოლიდური რაოდენობა გამოცემამდე ერთმა კეთილმა ადამიანმა შეიძინა. მოიძიეს და მყიდველი ბატონი პაატა იოსებაშვილი აღმოჩნდა. უკვე გამოცემული წიგნი, პაატამ ახლობლებს საჩუქრად გადასცა და ამით წიგნის პოპულარიზაციაში გარკვეული წვლილი შეიტანა.

„აბა, საჩუქრების გარეშე როგორ
შეიძლება“?

პაატა იოსებაშვილი

(ჩანახატი იზოლდა მოშიაშვილის მონათხრობის
მიხედვით)

„გვირილობა“ ქუთათურებისთვის ისეთივე ლამაზი, კეთილი და ლალი დღესასწაულია, როგორიც თავად ქუთაისი, სრულიად იმერეთი და იქ მყოფები არიან. ჩვენი წიგნის მთავარი პერსონაჟი ყოველ წელს დელეგაციის თანხლებით მიემგზავრება ქუთაისში, რათა გაახაროს და გაიხაროს... ერთ-ერთი ასეთი გამგზავრების შესახებ მსურს გიამბოთ, ქალბატონ იზოლდა მოშიაშვილს ყველა ვიცნობთ, ვიცით მისი თავდადებული შრომის უნარი ქართველ და ებრაელ ხალხს შორის მეგობრობის განმტკიცების საქმეში.

იმ წელს, რომლის შესახებაც მოგახსენებთ, ბატონი პაატა და ქალბატონი იზოლდა მიემგზავრებოდნენ „გვირილობის“ დღესასწაულზე. აეროპორტში ბატონ პაატას მისი მეუღლის, ქალბატონი ლოლას სიტყვები გაახსენდა: „პაატა, დიუთიფრიში იყიდე საჩუქრები, არ დაგავინყდეს, შენი იმედი მაქვს!“

და წყნარად, საკუთარი რეისის მოლოდინით და „გვირილობაზე“ დასწრების სურვილით ბედნიერი მეგობრები, ფიქრებში იყვნენ გართულები,

როცა პაატა მოულოდნელად სწრაფი მოძრაობით წამოდგა და ქალბატონ იზოლდას გაკვირვებულ, გაფართოებულ თვალებს შეაგება: „იზოლდა, საჩუქრების საყიდლად მივდივარ და მალე მოვალ“.

რას იფიქრებდა იზოლდა მოშიაშვილი, რომ ეს ერთი შეხედვით უწყინარი ქმედება პაატა იოსებაშვილისა სერიოზულ წინააღმდეგობას შეუქმნიდა თელ-ავივი-თბილისის რამდენიმე წუთში გასამგზავრებელ რეისს, რომელიც საბოლოო ჯამში მრავალი წუთის დაგვიანებით აფრინდა, ხოლო როცა ნაკლებად სასიამოვნო საუბრის შემდეგ, რომელიც აეროპორტის ადამინისტრაციასა და ჩვენი ამ ჩანახატის გმირებს შორის გაიმართა და პაატა და იზოლდა თვითმფრინავში შევიდნენ, პასუხი არ გაუციათ იმ განაწყენებული რამდენიმე მგზავრისთვის, რომლებიც ამბობდნენ: „ეს ორი ადამიანია, ვის გამოც ეკიპაჟმა მგზავრობა დააგვიანაო?“

მაგრამ როგორც მოსალოდნელი იყო ბედნიერად იმგზავრეს და „გვირილობამ“ ლამაზად და ლაღად ჩაიარა.

საჩუქრები ღიმილის თანხლებით

ერთ-ერთი სტუმრობის, უფრო სწორად ჩამოსვლის დროს საქართველოში, იზოლდა მოშიაშვილი უკვე ბარგის თანხლებით პაატა იოსებაშვილს გასასვლელში ელოდებოდა. დიდი ხნის ლოდინის შემდეგ ქალბატონმა იზოლდამ აეროპორტის თანამშრომელს მოუხმო და მოუყვა, თუ როგორ იმგზავრეს ერთად მან და მისმა მეგობარმა და რომ ახლა უკვე ძალიან დიდი ხანია ელოდება მას, მაგრამ ის არ ჩანს, აეროპორტის თანამშრომელმა უთხრა: ხომ არ გავიდა თქვენი მეგობარი, ვნახავთ გარეთ. იზოლდამ გაიოცა: რას ბრძანებთ, ჩემს გარეშე იგი ამ სივრცეს არ დატოვებდა.

რამდენიმე წუთში აეროპორტის თანამშრომელი მიუახლოვდა და ჰკითხა: თქვენც იმ რაოდენობის კოსმეტიკა გიდევთ ჩანთაში, რამდენიც ბატონ პაატას?

მიხვდით, ალბათ, პაატა იოსებაშვილის საჩუქრები კომერციული დანიშნულების ნივთებად მიიღეს.

მაღე ყველაფერი გაირკვა და იზოლდა და პაატა ღიმილით გამოაცილეს აეროპორტიდან.

მასპინძლებს, საკუთარ სახლში მასპინძლად... (ჩანახატი მაია ჯანანაშვილის მონათხრობის მიხედვით)

თბილისი, სკოლა №14. შემდეგ თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ეკონომიური ფაკულტეტი...

...დეკანატი, ისეთი, როგორც ყველა უმაღლესი სასწავლებლისაა, ბევრი უცნაურობებით, მაგრამ დასაკონკრეტებელია, პროფესორები ანცვიფრებდნენ სტუდენტებს თუ სტუდენტები პროფესორებს...

...ეს ისე, ჩვეულებრივზე ჩვეულებრივი ამბავი, თანაც ღიმილის თანხლებით...

შემდეგ იყო 1998 წელი და მანძილი საქართველოდან ამერიკამდე. ბევრი ტკბილი მოგონება, განვრცობას რომ ექვემდებარება ისეთი...

2016 წელს კვლავ თბილისური ეზოები, შეხვედრები, ...და ახალი ნაცნობობა... პაატა იოსებაშვილი მაია ჯანანაშვილმა ულამაზეს დღეს, 19 იანვარს, ნათლისღებას გაიცნო. ორ ერთ ენაზე მოსაუბრე ადამიანს დამეგობრება არ გასჭირვებია და მალე ხაიფისაკენ მიმავალი სამანქანო გზაც გამოჩნდა.

მარინა (ლოლა) და პაატა იოსებაშვილის სტუმარ-მასპინძლობის შესახებ ყველა საუბრობს, ვინც ნამყოფია იოსებაშვილებთან და ვინც არ ვართ ნამყოფი, სიყვარული, სიკეთე, პატივისცემა, შრომა, კითხვა, მუსიკა, ხატვა... ყველაფერი, რაც კარგია და მშვენიერებას ემსახურება, ყველაფრის სინთეზი არსებობს ხაიფის ამ სახლში...

ჰოდა, ამ ჩანახატის პერსონაჟმა, აკი გითხარით, ერთ ენაზე საუბრობენ-მეთქი;

...ვაგრძელებ სათქმელს...

...ერთ-ერთი სასიამოვნო ექსკურსიის შემდეგ, რომლის პროგრამაშიც ბაჰაის ბალები, უნივერსიტეტი და შეუდარებელი არქიტექტურული ნაგებობები იყო, ეს ის არის, რის ხილვასაც მაია ჯანანაშვილს საკუთარი შინაგანი სამყარო სთხოვს უცხო ქვეყნებში ყოფნისას. ისრაელში მყოფს ეს სურვილი ქალმატონ მაიას პაატამ და ლოლამ აუსრულეს. სალამოს შთაბეჭდილებებით სავსე და სასიამოვნოდ დაღლილები საკუთარ სართულებზე განლაგდნენ...

დილას, ლოლას და პაატას სამსახურში ყოფნით, მაიამ „ისარგებლა“, მესამე სართულიდან პირველზე დაემგა და სამსახურებიდან დაბრუნებულ მასპინძლებს ქართული სამზარეულოს ტრადიციული კერძებით განწყობილი სუფრა დაახვედრა.

პაატა იოსებაშვილი ემოციებისგან არ იღლებოდა. მეგობრებს ურეკავდა, უყვებოდა რა დახვდა სახლში; მაიკო კი თხოვდა, ბატონო პაატა, ყველა კერძი გაცივდება, ჯერ მიირთვით და შემდეგ დაურეკეთ მეგობრებსო. იმ ლამაზი და მხიარული დღის შესახებ ოჯახის წარმომადგენლები ხშირად ყვებიან ხოლმე.

...ასე ხდება, როცა ერთმანეთის გახარებით ხარობენ ადამიანები.

აჩა მხოლოდ საქმიანი უპოვებლობა...
(ჩანახატი მალხაზ ჭრელაშვილის მონათხრობის
მიხედვით)

როცა მხოლოდ მეგობრობა გაკავშირებს ადამიანთან, იქ უამრავი ლალი, იუმორით სავსე, სასიამოვნო და თამამი ისტორია გახსენებს თავს, რომლის შესახებ ფურცელზე გადმოტანას არც გაპრანჭვა ესაჭიროება და არც შელამაზება.

...მეგობრობა ხომ ძალიან ლამაზია და შესაბამისად ყველა მეგობარი...

და სხვა ისტორიაა, როცა საქმე ეხება საქმიან შემოქმედებით ბიზნეს ურთიერთობებს

ასე მეგონა იმ შეხვედრამდე, რომლის ნამდვილ ამბავს ახლა მე ჩემი ჩანახატის სახით გთავაზობთ.

ზაფხულის ერთი ღამეზე დღე იდგა, ზომიერად თბილი და სასიამოვნოდ გრილი. დროზე ადრე მომინა შეხვედრის ადგილას მისვლა. შეკითხვაზე, „შეიძლება შემოვიდე?“ იყო პასუხი: დიახ“.

და ღიმილის თანხლებით დაინცო საუბარი, არადა თითქოს სერიოზული, თითქოს თავშეკავებული, თითქოს მოზომილი უნდა ყოფილიყო თითოეული სიტყვა; აკი გითხარით, მეგობრების საუბრისგან განსხვავებულს ველოდი-მეთქი და ანაზღად ისეთი ღალი, შინაურული გახდა ჩვენი დიალოგი, დავფიქრდი კიდეც, მართლა ბიზნეს ურთიერთობა აკავშირებს მალხაზ ჭრელაშვილსა და პაატა იოსებაშვილს ერთმანეთთან, ან ხომ არ ვიცნობდი მანამდე ბატონ მალხაზს-მეთქი. მაგრამ არა, არ ვიცნობდი.

...ასე შეცვალა ჩემი აზრები ბატონმა მალხაზ ჭრელაშვილმა.

თურმე შეიძლება ბიზნეს-თანამშრომლობის შესახებ იხსენებდე ამბებს ღალად, ყოველგვარი დაძაბულობის გარეშე. მეტსაც გეტყვით, მიუდგე ამ ყველაფერს შემოქმედებითად, ამას შემოქმედებითი ნიჭი სჭირდება და ეს შემოქმედებითი ნიჭი უხვად აღმოაჩნდა ბატონ მალხაზ ჭრელაშვილს.

ხაიფა თავისი ისტორიული და თანამედროვე ნაგებობებით მრავალი საინტერესო მოვლენის მომსწრეა და ამ მოვლენების ისტორიად გარდაქმნაში და შემდეგ საზოგადოებამდე მიტანაში მუზეუმები, საგამოფენო სივრცეები, უმაღლესი სასწავლებლების თანამშრომლები და ის ახალგაზრდები არიან ჩართულები, რომელთაც უყვართ თავიანთი ქალაქი, უყვართ ისტორია და უყვართ ადამიანები.

აქედან გამომდინარე ხაიფაში ჩასულ სტუმარს დიდი არჩევანი აქვს, თუ რა დაათვალიეროს. აი, თავისუფალი დროის კი რა მოგახსენოთ, თუ საქმიანი შეხვედრებით არის მისი პროგრამა დატვირთული.

საქმიანი შეხვედრების გამო ჩავიდა ხაიფაში ჩემი ჩანახატის მთავარი პერსონაჟი 2010 წელს და, მიუხედავად დიდი სურვილისა, საერთოდ არ დაუგეგმავს ისტორიული ქალაქის ღირსშესანიშნაობების ნახვა და გულდანყვეტილმა იფიქრა: „უახლოეს მომავალში აუცილებლად ჩამოვალ, რათა ხაიფა სრულად დავათვალიერო“.

მაგრამ სასწაულები ხდება და ეს სურვილი მალხაზ ჭრელაშვილს სულ რამდენიმე საათის გაცნობილმა პაატა იოსებაშვილმა და ქალბატონმა ლოლა-მარინა იოსებაშვილებმა აუსრულეს.

მოგვიანებით ბატონი მალხაზი იტყვის: „ქალბატონი ლოლა არის ყველაზე მზრუნველი ადამიანი, რომელიც მხოლოდ იმაზე ფიქრობს, ვის რა

გაუხარდება, უმაღლესი უფროსი სურვილი, თანაც ლაზარეთიდან და სიყვარულით“. არც ის დავიწყებია ბატონ მალხაზს, რომ ბაჰაის ბაღების სიდიადის ხილვა პაატა იოსებაშვილმა დაუგეგმა და აჩვენა,

ასე რომ, ბატონ მალხაზს რომ ეგონა, იმ 2010 წელს ხაიფაში მხოლოდ საქმიანი ვიზიტით იმყოფებოდა, იოსებაშვილების ოჯახმა ის მხოლოდ საქმიანი ჩასვლა ნაყოფიერ დასვენებადაც უქცია.

სახლში, ნუ იტყვით და, თურმე საქართველოს სრულ სამზარეულოს ახვედრებდა ლოლა დღელამის ნებისმიერ დროს, მათ შორის ლამის თორმეტი საათზეც.

ბატონი მალხაზი ხუმრობს: ისრაელში პაატასთან და ლოლასთან თუ გაეჩერდი, დღეში მინიმუმ ერთ კილოს ვიმატებ. ეს ოჯახი საუკეთესო ვარიანტია საქართველოდან ჩასულთათვის გასასუქებლად, ლოლას იმდენად უყვარს საქართველო, ადამიანები და თავად სიყვარული, მუდმივად ფიქრობს, როგორ გასიამოვნოთ და ამით ის ბედნიერია.

სიბოლო და სიკეთე
(ჩანახატი მანანა დანგაძის მონათხრობის
მიხედვით)

საქართველოში ბევრი ისეთი ოჯახია, სადაც ლიტერატურისა და მუსიკის სიყვარულს დაუსადგურებია და შემდგომ საზოგადოებისთვის სასიკეთოდ ხელოვნების ისეთი ნიმუშები შექმნილა, რომელსაც მსოფლიო აულაპარაკებია.

ასეთი გახლავთ ვაჟა აზარაშვილისა და მანანა დანგაძის ოჯახი.

სატელეფონო საუბრისას ქალბატონმა მანანამ ერთი ლამაზი ლექსის ჩანერა მთხოვა, რომელიც მის ძმადნაფიცს, ბატონ პაატა იოსებაშვილს მიუძღვნა;

აი, ისიც, ლექსი მიძღვნილი პაატასადმი:

„შენს კეთილშობილ სახეზე
მუდამ ღიმილი გფენია,
ხარ სიბოლოსი და სიკეთის
მუდამ ღიმილით მხლებელი.
ასევე, სიყვარულის და
კაცობის მასწავლებელი“.

საუბარი მეტად ემოციურად დაიწყო. ქალბატონმა მანანამ ოთხი წლით უმცროსი ძმა გაიხსენა, რომლის ადგილი სულ მალე პაატა იოსებაშვილმა შეუვსო...

პაატა არის ადამიანი, რომელიც საქართველო-სა და ისრაელის სიყვარულით ანთებული დადის და

ცდილობს ბევრი გააკეთოს ამ ორი ქვეყნისთვის.

როცა ისრაელში შემოქმედებითი სალამო მოუწყვეს აზარაშვილ-დანგაძის ოჯახს, დღესასწაული თელ-ავივის აეროპორტიდან დაიწყო, იხსენებს ულამაზესი ქალბატონი.

თურმე პაატამ მთელი მისი სამეგობრო ყვავილების თანხლებით დაახვედრა მის შეძენილ დას, მანანა დანგაძეს.

“მთელ აეროპორტში ყვავილები იყო, მაშინ პირველად წარმოვიდგინე თავი მარგარეტ ტეტჩერად“, ამბობს ქალბატონი მანანა. თუმცა, მანანა დანგაძემ, ნაცვლად იმისა, რომ გახარებოდა, უხერხულობა იგრძნო; ეს მის თავმდაბლობაზე მეტყველებს.

...წავიდნენ თელ-ავივიდან პაატასა და ლოლას სახლში, ულამაზეს ხაიფაში; ლიმილისმომგვრელი ისტორიის გარეშე მგზავრობას არ ჩაუვლია...

შუა გზაში პაატას გაახსენდა, რომ დაავინყდა ბენზინის ჩასხმა, ასე იცის დიდმა სიხარულმა; არადა ღაზას სექტორის კვეთა უნდა გაევლოთ, მაგრამ გაუმართლათ და ბენზინგასამართ სადგურამდე მშვიდობით მივიდნენ.

იმავე დღეს შემოქმედებით სალამოზე მიბრძანდნენ, თუ შეიძლება დახვედრა საუკეთესოზე საუკეთესო ყოფილიყო, ასეთი იყო. მხიარული, ლამაზი, დასამახსოვრებელი შეხვედრა მოგვიწყო პაატამ, ბრძანებს მანანა დანგაძე და იქვე ვკითხე: ქალბატონ მარინა-ლოლას თქვენ მუღს ეძახით?

– დიახ, იმიტომ, რომ პაატა ჩემი ძმია, მაგრამ არასოდეს გვიჩხუბია მე და ლოლას (იცინის).

- პაატასთან თუ გიჩხუბიათ?
- არა, თუმცა კი, მხოლოდ ისე, როგორც და ეჩხუბება ძმას...
- ოჯახის წევრებს შორისაც ხომ არის კამათი...
- დიახ, ასეც ხდება პაატა სპეციაკი ადამიანია.
- გულწრფელია, დიდი ბავშვივით არის...
- კი, ძალიან კარგი პიროვნებაა.

ქალბატონები მცხეთაში

თურმე ქალბატონი მანანასა და ბატონი პაატას და-ძმობის ფიცის შემდეგ, მაშინ, როცა პირველად ნახეს ერთმანეთი, მანანა დანგაძემ ლოლა და მისი მეგობრები მცხეთაში, სვეტიცხოვლის უკან მდებარე კაფეში დაპატიჟა და თამადობაც საკუთარ თავზე აიღო.

ულამაზესი ხედის ფონზე ითქვა ბევრი ლამაზი ლექსი. გაჟღერდა საინტერესო მოსაზრება, იყო ბევრი სიცილი... ლალი მეგობრების ლალი შეხვედრა ერთმა საინტერესო ადამიანმა მისეული იუმორით შეაფერადა...

მაშინ, როცა პაატას სადღეგრძელოს, როგორც თავად ბრძანებს, ქალბატონი მანანა ემოციურად ამბობდა, თურმე ქალბატონი ლოლა ამ ყველაფერს ინერდა, რათა საყვარელი მეუღლისათვის ეჩვენებინა. შედეგმაც არ დააყოვნა და ბატონ პაატას ისე მოეწონა მისი დის, მანანა დანგაძის სადღეგრძელო, რომ ისრაელში და საქართველოში ყველას ასმენინებდა.

ბატონ პაატას ძალიან უყვარს, როცა ისრაელისა და საქართველოს შესახებ რეალურ დადებით ლამაზ ისტორიებს ჰყვებიან; დიდი პატრიოტია პაატა იოსებაშვილი.

გაფუჭების შემთხვევა (ჩანახატი იოსებ ციციშვილის მონათხრობის მიხედვით)

ერთ დღეს, როცა თბილისიდან ისრაელში მყოფ ერთ ქართველ ებრაელს, ბატონ სოსო ციციშვილს დაუუკავშირდი, ემოციად სიყვარულით სავსე სასიამოვნოდ აფორიაქებული ხმა გაისმა, მაშინ, როცა ბატონი პაატა იოსებაშვილის სახელი ვახსენე.

...თურმე, ქუთაისის მე-19 სკოლის მეორე და მესამე კლასში, პატარა პაატა და სოსო ციციშვილი მათემატიკას იმიტომ მეცადინეობდნენ ერთად, რომ ორივეს ერთნაირი დამოკიდებულება ჰქონდათ საგნის მიმართ, უყვარდათ და აინტერესებდათ.

...1994 წელს სოსო ციციშვილის ოჯახი ისრაელში წავიდა საცხოვრებლად ერთ შვილ, ნათიასთან ერთად, მოგვიანებით ნათიას პატარა და ანა დაიბადა და დღეს გოგონები წარმატებით მოღვაწეობენ მაღალი ტექნოლოგიების სფეროში. დედა, ქალბატონი მანანა თოლორდავა სამედიცინო სფეროს წარმომადგენელია.

სწორედ მის მონათხრობს შემოგთავაზებთ მოგვიანებით ჩანახატებით, სადაც ქალბატონი მანანა მისი მეუღლის, ბავშვობის მეგობრის, პაატა იოსებაშვილის და ქუთაისის მე-19 სკოლის ერთ-ერთ კურსდამთავრებულთა 50 წლის შემდეგ საზეიმო შეხვედრის შესახებ მოგვითხრობს.

...რაც შეეხება ბატონი სოსოს და ბატონი პაატას შეხვედრას ისრაელში, მიუხედავად ბევრი

ძებნისა, ერთმანეთი მანამ ვერ იპოვეს, ვიდრე საქართველოში მათი ბავშვობის მეგობრები პაატა იოსებაშვილის მიწვევით არ ჩავიდნენ. მაშინ განახლდა მეგობრობა და დღეს გრძელდება, მშობლებიდან შვილებს გადაეცემა და ასე იქნება უსასრულოდ.

ნატონოზი დე უტნოზი ისტორიები (ჩანახატი მანანა თოლორდავას მონათხრობის მიხედვით)

როგორც ქალბატონმა მანანა თოლორდავამ აღნიშნა, პაატა იოსებაშვილის წიგნი, რომელსაც ახლა კითხულობთ, გახლავთ ურთიერთობებზე აგებული, რომელიც დადებითი ენერგიით აგავსებთ. წიგნის მიზანია ერთი საინტერესო ადამიანის დადებითი გარემოცვის ფასეულობა მომავალმა თაობამ დაინახოს და გაიაზროს, თუ რა არის საჭირო იმისათვის, რომ ადამიანის ნიჭი რეალიზდეს და ლაღად, სიხარულით აკეთოს ის საქმე, რომელიც თავად აირჩია და კიდევ, თუ გიყვარს, ხარ გულწრფელი.

როგორც ბატონი პაატა იოსებაშვილი ბრძანებს, მისი წარმატება სწორედ გულწრფელობის შედეგია.

...ვუბრუნდებით ქალბატონი მანანა თოლორდავას მონათხრობს.

ქუთაისის მე-15 სკოლის დასრულების შემდეგ გოგონას სტაჟი დასჭირდა, რათა თავისი სასიმღერო მონაცემებისათვის გზა მიეცა და ვოკალის ფაკულტეტზე ჩაებარებინა, ამიტომ ბიძასთან ერთ-ერთ ქარხანაში დაიწყო მუშაობა, სადაც საამქროს უფროსად ახალგაზრდა კაცი სოსო ციციშვილი მუშაობდა, ლამაზ გოგონასა და მომხიბვლელ ვაჟს ერთმანეთი შეუმჩნეველი არ დარჩენიათ და ერთი წლის მალული ურთიერთობის შემდეგ ვაჟმა გოგონას ოჯახის შექმნა სთხოვა, ლოყებშეფერადე-

ბულმა გოგონამ მორცხვად თავი დახარა და 19 წლის მანანა და 33 წლის სოსო მოსკოვში გაიპარნენ ხელის მოსაწერად.

ბევრი ნაწყენი თვალისა და ნერვიულობის შემდეგ, ორივე ოჯახმა ისე მიიღო წყვილი, რომ მათზე უკეთესი ბევრი არ ეგონათ.

მოგვიანებით შვილებმა ნათიამ და ანამ გაიზიარეს მშობლების მიერ ჩადებული სიყვარულისა და ბედნიერების განცდა და დღეს შვილიშვილები მათთვის ჩვეული ხალისით ზოგჯერ „ჭკუასაც არიგებენ“ ბებიასა და ბაბუას...

...სოსო ციციშვილი ძალიან ბევრს ჰყვებოდა საყვარელი მეგობრების შესახებ მანანა თოლორდავასთან გაცნობისთანავე, მაგრამ ყველაზე მეტს მაინც პაატა იოსებაშვილის შესახებ საუბრობდა, რადგან გულით სურდა მისი ნახვა და ვერ პოულობდა. როგორც ქალბატონმა მანანამ ბრძანა, როცა პაატა გაიცნო, ისეთი შეგრძნება დაეუფლა, თითქოს დიდი ხნის მეგობარს შეხვდა, მან უკვე იცოდა პაატა იოსებაშვილის ერთგულების, გულწრფელობის, ნიჭის ამბავი და მათი ბავშვობაში გადახდენილი დაუფინყარი ისტორიები.

როცა 2018 წლის შემოდგომაზე კლასელებმა სკოლის დასრულების 50 წელი აღნიშნეს, ბევრი ნაცნობი და უცნობი ისტორიები მოისმინა ქალბატონმა მანანამ. მათ ერთ დაჯგუფებას სკა ერქვა (სამი მეგობრის: სოსო ციციშვილის, კოტე ჭარხალაშვილის, ალექო ბიბიჩაძის სახელების აბრევიატურა), როგორც თავად აღნიშნავს, როცა პაატას მეუღლე, ქალბატონი ლოლა გაიცნო, უკვე

საბოლოოდ დარწმუნდა, რომ იოსებაშვილების
ოჯახს დიდი ხანია იცნობს. ლოლა, ეს არის ადა-
მიანი, რომელმაც ზუსტად იცის, ვის, როდის, რა
უნდა და ახერხებს იმას, რომ ყველა კმაყოფილი,
გახარებული იყოს, ქალბატონი მარინა-ლოლა
იოსებაშვილი არის მამოძრავებელი ძალა დიდი
ოჯახის. შვილები, შვილიშვილები, მათი აღზრდა,
ცოდნის გადაცემა, შემეცნებითი თუ ცხოვრები-
სეული საუბრები არასოდეს ეზარება ქალბატონ
ლოლას და ამ ყველაფერთან ერთად ჯერ არავის
შეუნიშნავს მის გამომეტყველებაში დაღლილობის
გამომხატველი მცირე ნიუანსიკ კი, არის მუდამ
ენერგიული, გიჟინის და ყოველთვის მზად არის
გვერდით დაგიდგეს.

ჩვენი მეგობრობა დღეს უკვე მყარი და მარა-
დიულია.

თანამედროვე ქართულ-ებრაული საზოგადოებრივი ურთიერთობების განვითარებისათვის დაუღალავად მებრძოლი და ორგანიზატორი, აბრაამ პაატა იოსებაშვილი დაიბადა ქალაქ ცხინვალში, შემდგომ ცხოვრობდა ქუთაისში. სწავლობდა საქართველოს პოლიტექნიკურ ინსტიტუტში არქიტექტურის ფაკულტეტზე, ოჯახის ისრაელში ამოსვლის გამო მეხუთე კურსის დასრულება მოუწია ქ. ხაიფის პოლიტექნიკურ ინსტიტუტში. სამხედრო სავალდებულო სამსახური სრულად მოიხადა. ჰყავს მეუღლე, ოთხი შვილი, ორი ვაჟი და ორი ქალიშვილი, ოთხივე ჯარმოვლილი, ერთი ვაჟი ოფიცერ-მაიორი, ისრაელის ომის გმირია! იგი დასაქმებული იყო ქალაქ ხაიფის მთავარ არქიტექტორად. თანამდებობაზე მრავალწლიანმა პროფესიონალურმა მუშაობამ ხელი შეუწყო ქალაქ ხაიფის შენებას და განვითარებას. ამჟამად გააჩნია საკუთარი საპროექტო ოფისი, პარალელურად ეწევა საზოგადო მოღვაწეობას, ემსახურება ორი მოძმე ერის 26 საუკუნოვან უნიკალურ მეგობრობას. 15 წელიწადია ეწევა ცოცხალ უანგარო დიპლომატიას საქართველოს ქალაქებში, სამთავრობო ორგანოებში, ოფიციალურ ეკონომიურ, კულტურულ, საგანმანათლებლო, სამშენებლო და კომერციულ ფორუმებში. ბატონ პაატა იოსებაშვილს გამონაკლისი წესით ქართულ-ებრაულ ურთიერთობებში შეტანილი განსაკუთრებული წვლილისათვის საქართველოს პრეზიდენტმა გიორგი მარგველაშვილმა 2018 წელს საქართველოს სრუ-

ლუფლებიანი მოქალაქეობა მიანიჭა! ბატონი პაატა იოსებაშვილი გახლავთ მეცენატი, საზოგადო მოღვაწე, პროფესორი, 5 მოქმედი აკადემიის სრულუფლებიანი წევრი და დიპლომირებული აკადემიკოსი, საქველმოქმედო საქმიანობისთვის და ქართულ-ებრაულ ურთიერთობებში შეტანილი განსაკუთრებული წვლილისათვის დაჯილდოებულია სიგელებით, დიპლომებით, საპატიო წევრობით სამთავრობო და არასამთავრობო ორგანიზაციებისგან! ფაზისის მეცნიერებათა აკადემიის ნამდვილი წევრი, აკადემიკოსი ა-476 ფაზისის საერო აკადემიის ნამდვილი წევრი, აკადემიკოსი ა-417. დავით აღმაშენებლის სახელობის აკადემიის პროფესორი! დავით აღმაშენებლის სახელობის აკადემიამ მიანიჭა საპატიო დიპლომი და შემდგომ გახდა აკადემიის სრულუფლებიანი წევრი! ჯუმბერ ლეჟავას სახელობის მეცნიერებათა მრავალპროფილიანი საერთაშორისო აკადემიის აკადემიკოსი, დიპლომის მფლობელი და აკადემიის დამსახურებული სრულუფლებიანი წევრი! ტაო-კლარჯეთის სამეცნიერო აკადემიის გადანყვეტილებით „ყველაზე ერთგული პარტნიორი ბატონი აბრამ პაატა იოსებაშვილი დაჯილდოებულია ოქროს მედლით -40, არჩეულია ტაო-კლარჯეთის აკადემიის ნამდვილ წევრად, აკადემიკოსად“ საქართველოს მწერალთა, ხელოვანთა და საზოგადო მოღვაწეთა საერთაშორისო აკადემია „გულანი“ ირჩევს: ბ-ნი აბრამ პაატა იოსებაშვილი არჩეულია აკადემიის ნამდვილ წევრად. დიპლომი 043. საქართველოს მწერალთა შემოქმედებითმა კავშირმა ბატონ აბრამ პაატა იოსე-

ბაშვილი დააჯილდოვა ღირსეული ნოდებით „საქართველოს კულტურის დესპანი ისრაელში“. საქართველოს მწერალთა შემოქმედებითი კავშირი – კულტურის ამაგდარის ნოდება! საქართველოს მწერალთა შემოქმედებითმა კავშირმა მიანიჭა ჯილდო – მწერალთა კავშირის მიერ გამოცემული საქართველოს 100 წლის საიუბილეო წიგნი „კავშირი გულთა“! საქართველოს მწერალთა შემოქმედებითმა კავშირმა მიანიჭა აბრამ პაატა იოსებაშვილს დიპლომი – „ღვანლმოსილის ნოდება“. ორგანიზაცია „მეგობრობის მერიდიანების“ და იგივე სახელის ჟურნალის დაფუძნებისათვის და ნაყოფიერი საზოგადოებრივი მოღვაწეობისთვის! საქართველოს ჟურნალისტთა შემოქმედებითი კავშირის წევრი და საპატიო დიპლომატი! დიპლომი ეძლევა აბრამ პაატა იოსეფს მასზედ, რომ ის არჩეულია ევროპული განათლების აკადემია „ბადისის“ საპატიო წევრად. საქართველოს ხელოვანთა ოქროს ფონდი აჯილდოებს დიპლომით და ანიჭებს კულტურის ქომაგის ნოდებას აბრამ პაატა იოსებაშვილს. აბრამ პაატა იოსებაშვილი არჩეულია აკადემია „გვირილას“ საპატიო აკადემიკოსად. აბრამ პაატა იოსებაშვილი ფლობს რუსთაველის საზოგადოების საპატიო სიგელს! აბრამ პაატა იოსებაშვილი დაჯილდოებულია საქართველოს პარლამენტის სიგელით. საქართველოს პარლამენტმა მას მიანიჭა განსაკუთრებული ჯილდო „ქართული არქეოლოგიური მონეტები“! ბატონი აბრამ პაატა იოსებაშვილი გახლავთ დიზაინერ მენარმეთა RGIA ISRAEL ასოციაციის საპატიო წევრი! ხარაგაულის მუნიციპალიტეტის მერია: მე-

გობრობის სიგელი გადაეცა ქართულ-ებრაული მე-
გობრობის დიდ მოამაგეს, მეცენატს, პაატა იოსე-
ბაშვილს, ხარაგაულისადმი გამოჩენილი
მხარდაჭერისა და მეგობრობისთვის. ხარაგაულის
გამგეობა ანიჭებს პაატა იოსებაშვილს მადლიერების
სიგელს! რეზო თაბუკაშვირის სახელობის სახალხო
ლიტერატურული თეატრი, მადლიერების და პატი-
ვდების სიგელი! გორის სახელმწიფო სასწავლო უნი-
ვერსიტეტის ბრძანებით გადაეცა მადლობის სიგელი
პაატა იოსებაშვილს ქართულ-ებრაულ ურთიერთო-
ბებში შეტანილი განსაკუთრებული წვლილისათვის.
პაატა იოსებაშვილი არჩეულია ბაღდათის მუნიცი-
პალიტეტის ისტორიულ და კულტურულ ძეგლთა
დაცვისა და გადარჩენის საორგანიზაციო კომიტე-
ტის სრულუფლებიან წევრად და მრჩევლად და ამა-
ვე ორგანიზაციის წარმომადგენლად ისრაელში.
მრავალმხრივი ნიჭიერებით დაჯილდოებულს, დიდი
სამეგობროს ჩამომყალიბებელს და მათ თავკაცს,
ბატონ პაატა იოსებაშვილს, განუწყვეტლივ იწვევენ
სხვადასხვა ეკონომიკურ, კულტურულ, საგანმანათ-
ლებლო და დიასპორის საკითხებზე გამართულ
ფორუმებზე! პაატა იოსებაშვილი გახლავთ ქველ-
მოქმედი. არაერთ ქართველ ახალგაზრდას დაულო-
ცა გზა... ქუთაისელი ორი მეგობრის ქალიშვილები,
უნივერსიტეტის აღმოსავლეთის ენების ფაკულტე-
ტის ფრიადოსანი დიპლომირებულები, 5 წლის წინ
თელ-ავივის უნივერსიტეტმა მიიწვია ორწლიან უფა-
სო სადოქტორო კვალიფიკაციურ კურსებზე, საჭი-
რო სახსრების უქონლობის გამო ახალგაზრდა
უმალლესდამთავრებულებმა უარი განაცხადეს. პა-

ატამ და მისმა მეუღლემ, მარინამ ისრაელში წაიყ-
 ვანეს უნიჭიერესი უმაღლეს სწავლა დამთავებულე-
 ბი, თავზე აიღეს ორწლიანი საცხოვრებელი ბინის,
 კვების, ტრანსპორტის და ყოველდღიური საჭირო
 თანხებით უზრუნველყოფა და საქართველოს დაუ-
 ბრუნეს კვალიფიციური აღმოსავლეთ ენების, მათ
 შორის ივრითის, პროფესორები, რომლებიც ქუთაი-
 სის უნივერსიტეტში ქართველი სტუდენტების ახალ
 თაობებს ზრდიან! პაატამ ბევრი ქართველი მეგო-
 ბარი მოატარა წმინდა მიწაზე. იზრუნა თავისი დიდი
 სამეგობრო წრის დახმარებით მათ შრომით მოწყო-
 ბაზე საქართველოში და ისრაელში. ბატონმა პაატამ
 მამამისის საგანძურიდან, ათობით ისტორიული
 მნიშვნელობის, ძვირად ღირებული, პოლონეთში
 1800-იან წლებში გამოცემული ბიბლიური წიგნები
 – თორები, უბოძა ქართულ-ებრაულ რესტავრირე-
 ბულ მუზეუმს, რომლებიც დღეს ამ მუზეუმის ღირ-
 სეულ ექსპონატებად ითვლება! მსგავსი თორები
 დაცული და შემონახულია რესტავრაციის პროცეს-
 ში მყოფი ახალციხის მუზეუმისთვის! პაატა იოსე-
 ბაშვილის უშუალო ხელშეწყობით 4 წლის წინ ის-
 რაელში მოეწყო კინორეჟისორ ნინო ყოლანდარიას
 უნიკალური ფილმის „ორი სამშობლო“ პრეზენტა-
 ცია, რომელსაც ენით აუწერელი წარმატება ხვდა
 წილად. მსგავსი უშუალო ხელშეწყობით და საკუ-
 თარი ინიციატივით ერთი წლის წინ პაატა იოსებაშ-
 ვილმა ჩამოიყვანა და ისრაელში ჩაატარა კინორე-
 ჟისორ თენგიზ მაღალიას მიერ ნეტარხენებულ
 ჯემალ აჯიაშვილზე გადაღებული ფილმის პრეზენ-
 ტაცია, ნამდვილად ღირსეული და ოსტორიული სა-

ქმე ჩატარდა ისრაელში. პაატა იოსებაშვილის ინი-
ციტივით და საკუთარი სახსრებით ივრითულად
ითარგმნა და გამოიცა ორენოვანი წიგნი მსახიობ
იზა ვეფხვაძის სპექტაკლის „ამ მეგობრობით შევც-
ვლით სამყაროს“, რომლის პრეზენტაცია ჩატარდა
ისრაელის და საქართველოს ქალაქებში. პაატა იო-
სებაშვილის დახმარებით ძვირად ღირებულ ჩარ-
ჩოებში ჩაისვა ბალდათის მაიაკოვსკის სახელობის
მუზეუმში დაცული ჩვენი თემის დიდი მხატვრების
მორდეხ და ცისანა ჯანაშვილების უნიკალური (შიშ-
ველი ტილოები) ნახატები! პაატა იოსებაშვილი
მხარში ედგა და უდგას ტალანტების ასარჩევ
კონკურსებს კულტურის სხვადასხვა სფეროებში!
დაახლოებით 5 წლის წინ მან რეკომენდაცია გაუწია
ქართველ ებრაელ ქორეოგრაფს, რომელიც ქარ-
თულ კულტურას ავრცელებდა ისრაელში და შექმ-
ნა ქართული ქორეოგრაფიული დასების რამოდენი-
მე თაობა. ბატონი პაატას ინიციატივით, თაოსნობით
და სახრების მეშვეობით 4 დღით მიიწვია ტელევი-
ზია „იმედის“ ორი ჟურნალისტი და ოპერატორი
ისრაელში, რომლებმაც კინო ფირზე აღწერეს ქარ-
თველ ებრაელთა ცხოვრება ისრაელში და ქორეო-
გრაფის მოღვაწეობა, ის პაატას რეკომენდაციით
გახდა „იმედის გმირი“. ბატონმა პაატა იოსებაშვილ-
მა ჩამოაყალიბა და დააარსა საერთაშორისო ორგა-
ნიზაცია „მეგობრობის მერიდიანები“ და გამოიცა
იგივე სახელობის ჟურნალი, რომლის პრეზენტაცია
ორი თვის წინ ჩატარდა მწერალთა შემოქმედებითი
კავშირის ინიციატივით და მისი მფარველობის ქვეშ.
პრეზენტაცია ჩატარდა მწერალთა კავშირის სხდო-

მების დარბაზში საქართველოს ფართო ელიტარული საზოგადოების წინაშე. აღსანიშნავია ის ფაქტი, რომ უწმინდესმა და უნეტარესმა პატრიარქმა მიულოცა ორგანიზაციის და ჟურნალის დაარსება. ბატონმა პაატამ მის მეგობრებთან, ბატონ გიზო თავაძესთან და ქ-ნ იზა ვეფხვაძესთან ერთად ისტორიული ძეგლი დაუდგეს ქართულ-ებრაულ მრავალსაუკუნოვან უნიკალურ ურთიერთობას და მეგობრობას, ქუთაისში გააშენეს ორი მოძმე ერის მეგობრობის სახელობის ხეივანი, სადაც ხარობს და იზრდება ისრაელიდან ჩატანილი ზეთის ხილის ხეები. ბატონი პაატა გახლავთ ქველმოქმედი, თავდადებული, საქართველოს ერთგული მეგობარი და სიკეთის მთესველი, რომელმაც დიდი წვლილი შეიტანა და დღემდე შეაქვს ქართულ-ებრაულ ურთიერთობაში. ორგანიზაცია „გულთა კავშირის“ ერთ-ერთ დამფუძნებელს და მის პირველ წარმატებულ პრეზიდენტს, ორგანიზაცია „მეგობრობის მერიდიანების“ დამფუძნებელს და იგივე სახელის ჟურნალის გამომცემელს, ბევრი სიკეთის მკეთებელს, ქველმოქმედ პაატა იოსებაშვილს კიდევ ბევრი საქმე ელის, სასიკეთოდ წამოწყებული პროექტების დასასრულებლად და ახალი პროექტების განსახორციელებლად.

თავად გატონი პაატას განწყობა პეკსონა 2021-01 მიღების შემდეგ

გუშინ კულტურის საერთაშორისო ცენტრ „მუ-ზა“-ში გაიმართა პერსონა 2021 წლის დაჯილდოება. დიდი მადლობა ამ ტიტულისთვის ბატონ სოსო კავკავაშვილს, ბორდის ყველა წევრს, პროექტის ორგანიზატორებს, ვულოცავ ყველა პერსონას...

დიდი მადლობა ულამაზესი სადამოსთვის.

გუშინ კიდევ ჩემი ცხოვრების დღიურში ერთი მნიშვნელოვანი დღე აღინიშნა მთელი მსოფლიოს მასშტაბით, არა მხოლოდ იმიტომ, რომ საქართველო კარგი მასპინძელია, იმიტომ, რომ გამორჩეულ ქართველებს შორის მეც ვიყავი აღიარებული პერსონა, ჩემი განვლილი მრავალმხრივი აქტიური ცხოვრებით, ქველმოქმედებით, დასახული მიზნების განხორციელებით და სხვა, ქართულ-ებრაული ურთიერთობის და მრავალსაუკუნოვანი მეგობრობის გაღრმავებით და შენარჩუნებით განეული ღვანლისთვის.

ქართველთა და ებრაელთა მეგობრობა და მრავალსაუკუნოვანი ურთიერთობა ის ფენომენია, რომელსაც მსოფლიოს ერებს შორის ანალოგი არ გააჩნია.

საქართველო მიფასებს ერთა შორის ურთიერთობისთვის განეულ უანგარო ღვანლს.

ჩემი ყოველი დღე აქ, მზიურ საქართველოში ასეთი ემოციურია, სიყვარულის დღეა, აღიარების და წარმატების დღეა...

ვგრძნობ, სიყვარული უკან დამდევს! მადლიანი და მადლიერია ქართველი ერი!

პატივისცემით პაატა იოსებაშვილი

ჩემო ძვირფასო მეუღლე, ჩემო პაატა, უსაყვარლესო და უძვირფასესო, გისურვებ ურყევ ჯანმრთელობას, ბედნიერ წელთა სიმრავლეს, დასახული მიზნების და ყველა სურვილის განხორციელებას! ჩემო პაატა, შენ მოვლენა ხარ, ცოცხალი ლეგენდა, რომელზეც ძალიან ბევრი იწერება და დაიწერება. გავაგრძელოთ ერთად ეს ლამაზი ცხოვრება, რომელიც გზიბლავს და ძალიან გიყვარს! შენს გვერდით ყოფნა, ყოვლის მცოდნე ჭკვიანო ადამიანო, დიდი ბედნიერებაა, ულავი სიხარულია... შენ მზრუნველი მეუღლე ხარ, რომელსაც ვაფასებ, ვეყრდნობი და ვაღმერთებ! საოცარი ადამიანი ხარ, ჩემო პაატა, სიკეთით სავსე, ერთგული და თბილი, კეთილი, უნიჭიერესი და ძალიან ნაკითხი... შეუდარებელი მამა და ბაბუა. მოყვასის, ობოლის და გაჭირვებულის დიდი იმედი ხარ, პაატა... ბევრსაც სწავლობენ შენგან, შენ ყველას უყვარხარ! ჩვენ ვტკბებით ჩვენი უნიჭიერესი და ულამაზესი შვილებით და შვილიშვილებით, რაც ჩვენი ყველაზე დიდი წარმატება და სიხარულია! ჩემო პაატა, ჩემო საფიცარო, ტკბილო და თბილო, აგცილდეს ავი თვალი და ბოროტი სული, გიცავდეს მაღალი ღმერთი, შენ ხომ მარტო სიკეთე გაქვს გაკეთებული, რაც დარწმუნებული ვარ, წინ წაგადგება! შენ ანგელოზები გიცავენ, ჩემო სპეციაკო ადამიანო, გულწრფელო და გულმართალო. შვილებიც ხომ შენსავით სპეციაკები, გულმნათები, გმირები და პატრიოტები, შენსავით პირდაპირები და მართლები,

ბეჯითები და წარმატებულები გავზარდეთ! შენს
თვალებში მანათობელი ნაპერწკლები ბრწყინავენ,
პაატა, ოჯახის იმედო და სიხარულო!

გილოცავ, ჩვენი ოჯახის ბურჯო, შენ შემოქ-
მედებაზე და უანგარო ქველმოქმედებაზე წიგნი
იწერება, ფასდება შენი ღვაწლი, ფასდება და ფუძე
უძლიერდება შენს გადებულ ხიდს ორი ერის მეგო-
ბრობის განმტკიცებასა და უკვდავსაყოფად.

*მშვიდობის, სიხარულის, სიყვარულის და
ბედნიერების დიდი იმედით შენი მეუღლე,
შენი ლოლა!*

მამაჩემი საუკეთესო მამაა მსოფლიოში... მე ვიცი, ყველა მეტყვის, რომ არ ვარ ობიექტური, რომ ყველა ასე ამბობს მამაზე. მაგრამ ეს მართლაც ასეა. მამაჩემი არის მამა, რომელიც ყოველთვის ჩემს გვერდით იყო, შვილების გვერდზე იყო ჩვენი დაბადებიდან, გავიზარდეთ, მადლობა ღმერთს, ჯანმრთელები, წარმატებული, შვილებსაც ვზრდით, მაგრამ მამა დღესაც მხარში გვიდგას. პირველი ნაბიჯიდან, როცა ენა ამოვიდგი და ვთქვი მამა, ის ჩემთანაა, რომელმაც პირველ რიგში მასწავლა, რომ უნდა მიხაროდეს, მჯეროდეს საკუთარი თავის, ვისწავლო, რომ ვიყო დამოუკიდებელი აზროვნების, გამოვიკვლიო, ვიყო ცნობისმოყვარე და გავიზარდო აზრიანი, ნასწავლი და განათლებული. ის ზრუნავდა, რომ ვიცავდეთ ღირებულებებს, ტრადიციებს, ფასეულებებს, მაგრამ არა იძულებით, სიყვარულით, სასიამოვნოდ, რათა პროგრესთან ერთად ყოველთვის მახსოვდეს ჩემი ფესვები. მამა, ოჯახი, სინამდინდე! მამა ჩვენზე ყოველთვის ზრუნავდა, როცა ავად ვიყავი მამხნევებდა. ვიცოდი და იმედი მქონდა, რომ მამა ერთი წუთითაც უყურადღებოდ არ მიმატოვებდა. მამა, რომელიც იყო ხაიფის მუნიციპალიტეტის ნიჭიერი და პატივდებული არქიტექტორი, რომელიც იყო ძალიან დაკავებული და მუშაობდა დღე და ღამე, მაგრამ შუადღისას 17:00 საათიდან 20:00 საათამდე ყოველთვის პოულობდა დროს ბავშვებთან გასატარებლად, სეირნობისთვის, საყიდლებზე სიარულით ჩვენს გასახარებლად, ყოველთვის ჩვენთან ერთად... ამას ფასი ჰქონდა, დღეს რომ ვიხსენებ, ვფიქრობ,

როგორ ახერხებდა, დროსაც როგორ ანაწილებდა... მინდა სხვა მამას შევადარო, თუნდაც ჩვენ თავს... არა, ეს შეუძლებელია. მოგზაურობა ზაფხულობით, აგარაკებზე, ისრაელში და საზღვარგარეთ, ყოველ წელს, დაგეგმილი და დაკომფლექტებული, საოცარი სიზუსტით გამოთვლილი გრაფიკით ორ კვირიანი თუ თვენახევრიანი მოგზაურობები. ყოველ დღე მუშაობდა ღამის პირველ საათამდე. მამაჩემი მამაა, რომელიც ყოველ დილით 6:00 საათზე გვალვიძებდა დილის ვარჯიშისთვის... შხაპი და გემრიელი საუზმე დედასთან ერთად, ახლად გამოწურული ფორთოხლის წვენი. ხანდახან ცხელი ფაფაც არ ავიწყდებოდა... ის გვიმზადებდა უგემრიელეს სენდვიჩებს, რაც ყველა სხვა ბავშვებს შურდათ... დიახ, მამაჩემი საუკეთესო მამაა მსოფლიოში... ძალიან ნიჭიერიც და წარმატებულიც, თაოსანი და ინიციატორი, რასაც დიდი სურვილით და თავისებულებით მეთოდებით გვასწავლიდა. მამა თვითნასწავლი მხატვარია. ბავშვობაში ყოველთვის აფორმებდა ჩვენს სკოლებს, ამზადებდა ნახატებს ყველა დღესასწაულისთვის, რომლებითაც სკოლის კედლებს ამშვენებდა. მისი წყალობით გავიზარდეთ განათლებულები, წარმატებულები, ჩემი ძმები ჯარში ოფიცრები არიან, რანი ომის გმირია, ყველაფერი ეს მამაჩემის დამსახურებაა. ის ხომ ჩვენი (და არა მარტო ჩვენი) გზის მანათობელი ლამპარია. ხელმოკლე ოჯახებს და ობლებს ეხმარება, ასევე ის საუკეთესო ბაბუაა. მამაჩემს ჰყავს ბევრი მეგობარი, ყველგან და ყველა მხარეში, საზღვრებს გარეთაც კი. ის ყველას უყვარს და აფასებს... მის ტელეფონს ერთი წუთიც არ დაუსვენია...

აღვნიშნავ დიდი სიამაყით, მამაჩემი საზღვარეთიდან
ჩამოსული მეგობრებისთვის საუცხოო მასპინძელია!
მიყვარხარ, მამა!

ინტერიერის დიზაინერი
ორლი ევენ – იოსები

როცა შვილები შემეძინა, მიყოლებით 3 შვილი, ვფიქრობდი, მათ გაზრდაში მამას დავემსგავსები? მივცემ მათ იმას და იმდენს, რაც მამამ გადმოგვცა? „თქვენ თუ კეთილსინდისიერად გაზრდით შვილებს, ისინიც გაიზრდებიან კარგები და ჯანმრთელები, მაგრამ იცოდეთ, მშობელი მამა მათი ცხოვრების მაგალითია, კარგი მაგალითი მიეცით, რომ კარგები გაიზარდონ“. მამაჩემი ყოველთვის სიკეთეს აკეთებს, ობლებს და გაჭირვებულებს ეხმარება, გვეუბნება, „ეს გამჩენი ღმერთის დავალებაა, მე რომ მათ არ დავეხმარო, ღმერთი თქვენ გაზრდაში არ დამეხმარება“. მამა იყო და არის სიკეთის, სიყვარულის, ძლიერი სულის, გულწრფელობის და იმედის მომცემის განსახიერება. „გაცემას დიდი ძალა აქვს, ისეთი სიამოვნება გეუფლება, თითქოს ძალიან ძვირადღირებული საჩუქარი მიიღე“, იტყვის ხოლმე მამაჩემი. როცა მამა გვერდით მყავს, დიდი გული მაქვს, არ მეშინია, დიდი ადამიანია მამაჩემი. ღმერთო, დიდხანს გვიცოცხლე მამა, მის გვერდით გვიხარია შვილების აღზრდა!

მიხაელ იოსები
უძრავი ქონების ბიზნესის წარმომადგენელი

მამაჩემი ჩემთვის არის ადამიანობის, სინდისიერების, გულწრფელობის, გულუხვობის, ოჯახის სინმინდის და პატივისცემის მაგალითი. ის ყოველთვის მასწავლიდა, რომ საკუთარ თავში დაჯერებული ვიყო, როცა საქმეს ვაკეთებ, როცა გადაწყვეტილებას ვიღებ. ყველაფერს უშიშრად ვაკეთებ, რადგან ჩემი თავის მჯერა, რადგან ვიცი, რომ მძიმე გადაწყვეტილებების და განცდების დროს მამაჩემი ყოველთვის ჩემს გვერდით იქნება.

რანი

ომის გმირი საერთაშორისო
მართლმსაჯულების იურისტი

ჩემო განსაკუთრებული მამა, არ ვიცი, ვის შეგადარო, სიტყვები არ მყოფნის იმის აღსაწერად, თუ როგორი საოცრად თბილი და მოსიყვარულე ხარ. დავრწმუნდი, რომ ვისთვისაც მამა ზრუნავს, არასდროს არაფერი აკლია. ყოველთვის მზრუნველი მამა ყველაზე ფიქრობს, უყვარს ოჯახი, უყვარს შვილებისადმი სულისა და გულის მიცემა, იგივე შეიძლება ითქვას შვილიშვილებისთვის და ახლო მეგობრებისთვისაც კი. და როცა რამე გვჭირდებოდა, გვაძლევს ყველას გულს და სულს. ძალიან მიყვარხარ, მამა, იყავი ყოველთვის ჯანმრთელი და ბედნიერი! ყმაყოფილი ჩვენგან შვილებისგან, და-ძმისგან, საქმისგან და მეგობრებისგან!

დორინი იოსები
ანტროპოლოგი, ჟურნალისტი

ჰაატა ჩემზე ოთხი წლით უფროსია და ჩვენს პატარა ძმაზე – ექვსი წლით. ასე რომ ბავშვობიდანვე ჩვენი მფარველი ანგელოზი იყო. მეტად წარჩინებული მოსწავლე, ფრიადოსანი, მასწავლებლებისთვის მისათითებელი. მახსოვს ჩვენი სასწავლო განყოფილების გამგეს არაერთხელ უთქვამს, ჰაატა იოსებაშვილს მიბაძეთო. მეცხრამეტე საშუალო სკოლის კედლები ქუთაისში ჰაატას ნახატი „ვეფხვისტყაოსნის“ სურათებით იყო დამშვენებული. იმედია, შემონახული აქვთ ეს ნახატები. ჭედური ხელოვნების ნამდვილი ოსტატი იყო. ბავშვობა ძალიან მხიარული და ბედნიერი გვქონდა, დაჯილდოებულები ვიყავით თავდადებული და მზრუნველი მშობლებით, არაფერს გვაკლებდნენ, სამი აგარაკი უნდა მოგვევლო ზაფხულში და ბაკურიანი – ზამთარში. თავს დაგვებაროდნენ, ჩვენზე ამოსდიოდათ მზე და მთვარე. ერთხელ ჰაატამ მოინდომა საზამთრო მე უნდა დავჭრაო. დაიწყო დიდი ნაჭრების დაჭრა, ნახა, რომ ყველას არ ეყოფოდა და მოუკლო ნაჭრებს და როგორღაც ყველას არგუნა და თავისთვის აღარ დარჩა, მამაჩემს ჩუმად ელიმებოდა, ჰაატამ იხტიბარი არ გაიტეხა, მიხვდა, მამა რატომ ილიმებოდა და უთხრა, მე მარტო დაჭრა მინდოდა და არა ჭამაო. ერთხელ ჰაატამ დედა გააბრაზა (რაც ძალიან იშვიათი იყო) და დედაჩემმა მიაძახა, შენი კუბო დამედგასო. ჰაატამ უპასუხა, დადგი რა, მე შიგ არ ჩავწვებიო. ბავშვობაში ჰაატამ ფოტოგრაფიის კურსი გაიარა, მამამ

მაშინვე უყიდა აპარატი და სურათების საბეჭდი დანადგარი. პაატა იღებდა და ბეჭდავდა ხალხის და ბუნების სურათებს. მახსოვს, როგორ მორიდებით სთხოვდნენ მასწავლებლები, თუ შეიძლება, ხვალ აპარატი მოიტანე და სურათები გადავიღოთ, ან თუ სადმე ექსკურსიაზე მიდიოდნენ. მერე ამ სურათებს დაბეჭდავდა და სკოლის სადარბაზოში ჩამოკიდებდნენ. იმ დროს ეს უბრალო საქმე არ იყო. ზამთარში შუქი რო ჩაქრებოდა (რაც ხშირად ხდებოდა) პაატა ღამეს ღამფის შუქზე კითხვაში ათენებდა. დედა ეუბნებოდა, გეყოფა, შვილო, წადი დაიძინეო, მაგრამ პაატა არ იშლიდა. მამა სწუხდა, ეს ბავშვი თვალებს გაიფუჭებსო. პაატამ წარჩინებით, ოქროს მედალზე დაამთავრა სკოლა და იმავე წელს ჩააბარა უმაღლესში, თბილისის პოლიტექნიკურ ინსტიტუტში არქიტექტურის ფაკულტეტზე. მამამ თბილისში ბინა დაუქირავა. პაატას სტუდენტობის წლები არა მარტო მისთვის, ჩემთვისაც დაუვინყარია. ხშირად ჩამოვდიოდი პაატასთან თბილისში, პაატას მეგობრები ძალიან თბილად მექცეოდნენ. მეამაყებოდა პაატას ძმობა. პაატა მეგობრებთან ერთად კაფე ინტურისტში ატარებდა დროს. (კაფე ინტურისტი ჩემთვის დღემდე ნოსტალგიაა). ერთ საღამოს მე სახლში გამომაცვილეს და წავიდნენ. (პაატას ბინის კარები და ფანჯრები აივანზე გადიოდა. ჩემი საწოლი კარებთან ახლოს იდგა), ღამე ხმაურმა გამაღვიძა და გაკვირვებული შევცქეროდი. პაატა ვილაც გოგოსთან ერთად ფანჯრიდან გადადიოდნენ. მივხვდი ჩემს გაღვიძებას მოერიდნენ და კარებიდან არ გადიოდნენ. მე

ხომ კარებთან მეძინა. მეორე დღეს, პაატას რომ ვუთხარი, ღამე გამელვიდა და დაგინახეთ-მეთქი, შეშფოთებული შემეკითხა, როდის გაგელვიდაო, რომ ვუთხარი, ფანჯრიდან რომ გადადიოდით-მეთქი, შვებით ამოისუნთქა და ღიმილით მითხრა, ეგ შენ დაგესიზმრაო. პაატა ბეჯითი სტუდენტი იყო. ადვილად აბარებდა გამოცდებს და გადადიოდა კურსიდან კურსზე. მეოთხე კურსის დამთავრებისას მშობლებმა ისრაელში წამოსვლა გადანყვიტეს. ჩვენი საქართველოდან წამოსვლას ალბათ ათასი კაცი და ქალი ესწრებოდა, ტირილით რომ გვემშვიდობებოდნენ. პაატა მეგობრებმა მოსკოვში გამოაცილეს და რამოდენიმე დღე იქ დარჩნენ, ვერ ინელებდნენ საყვარელ მეგობართან დაშორებას. ისრაელი ახალი დაარსებული სახელმწიფო იყო. მსოფლიოს ყველა კუთხიდან ჩამოდიოდნენ ებრაელები, თითქმის ყველა ერის ენა ისმოდა ისრაელში. ადვილად შევეგუეთ ისრაელს. პაატა სტუდენტების მოსამზადებელ კურსზე ჩაირიცხა ქალაქ ნათანიაში და ენა იქ ისწავლა. მეც იმავე სასწავლებელ კურსზე ჩავირიცხე სხვა ქალაქში. მართალია ჩვენს მშობლებს ცოტა გაუჭირდათ, მაგრამ ჩვენ ადვილად ავითვისეთ ენა. შემოდგომაზე პაატა უკვე ჩაირიცხა უმაღლესში, ხაიფის საერთაშორისო პოლიტექნიკულ ინსტიტუტში და სწავლა გააგრძელა. პაატასთვის ეს საბედნიერო იყო, ლექტორებმა მას შესთავაზეს, სწავლა გაეგრძელებინა ასპირანტურაში, სადაც მოიპოვა ღირსეული ნოდება: არქიტექტურული მეცნიერების დოქტორი. პაატა ჯიუტი იყო, რასაც დაისახავდა,

უნდა განეხორციელებინა. მეც იმავე უნივერსიტეტში პირველი კურსის მოსამზადებელ კურსზე ჩავირიცხე, მაგრამ სწავლა აღარ გავაგრძელე. პაატამ წარჩინებით დაამთავრა უმაღლესი დოქტორის წოდებით და ხაიფის ქალაქკომში (მუნიციპალიტეტში) რიგით არქიტექტორად დაიწყო მუშაობა. სულ მალე ქალაქის მთავარ არქიტექტორად მოგვევლინა, ფასდებოდა მისი ნიჭი და ცოდნა, მისი მისწრაფება, ყოფილიყო მაღალ საფეხურზე მდგომი, ხორციელდებოდა. პაატამ საყვარელ ლოლასთან ერთად სანიმუშო ოჯახი შექმნა, ლოლა თავდადებული მეუღლე და დედა აღმოჩნდა. ზრდიდა შვილებს და პალალელურად ჩვენს მოხუც მშობლებსაც უვლიდა, მას ღვიძლ დებში არ ვარჩევთ. სამი შვილი დაასახლეს და ერთი გოგო დარჩათ გასათხოვარი. მათი ოჯახის კარი ყველასთვის ღიაა. ყველა შვებას ჰპოულობს მათ ოჯახში. ყველა სანყალის და გაჭირვებულის დამხმარეა ჩემი ძმა. არაერთი ლექსი დაიწერა ისრაელში პაატაზე, ყველას ეამაყება მასთან სიახლოვე. ყველა წრეში დაფასებულია და სათანადო ადგილი უჭირავს. საქართველოსა და ისრაელის ურთიერთობაშიც დიდი წვლილი მიუძღვის ჩემს ძმა პაატას. ამ რამოდენიმე წლის წინ ქუთაისი და ხაიფა დააძმოვინა. მაისობის ზეიმზე ყოველ წელიწადს მიწვეულია ქუთაისში, მიდის ისრაელის დელეგაციით ამაყად.

იაკობ იოსებაშვილი

პაატა იოსებაშვილის ამაგი საქართველოს და ისრაელის ურთიერთობის სფეროში, ნამდვილად, შეუფასებელია. უკვე ორიოდ ათეული წელია იგი პირნათლად იღწვის ამ ორი ქვეყნის და ორი დიდებული ერის დაახლოებასა და ურთიერთკავშირის განმტკიცებისათვის. პაატამ შეიტანა თავისი დიდი წვლილი მრავალ კულტურულ ნამოწყებაში, საგანმანათლებლო და სხვა მნიშვნელოვანი დარგების განვითარებისთვის, რაც ხელს უწყობს მომავალი თაობის ფორმირებას და ჩამოყალიბებას. პაატამ ალლო აულო ქართულ-ებრაული მემკვიდრეობის დაფუძნებას და დაუღლელად შრომობს ამ მემკვიდრეობის გამოვლენისთვის, როგორც საქართველოში ასევე ისრაელში. პაატას მოღვაწეობა ნამდვილად არის უანგარო, ყველა მისი ნამოწყება არის შედეგიანი და ნაყოფიანი. იგულისხმება დელეგაციების გაცვლა-გამოცვლა ისრაელსა და საქართველოში, კულტურული თუ ლიტერატურული ურთიერთობების გაღრმავება და უსაზღვრო სიყვარული საქართველოსადმი... ვუსურვებ ჩემს საყვარელ პაატას, ამ ორი ერის საყვარელ შვილს ჯანმრთელობას, წარმატებას, დასახული მიზნების განხორციელებას.

ჩვენო საამაყო პაატა, შენი კეთილი სულით, ხელგაშლილობით, სტუმართმოყვარეობით, კეთილშობილებით, ოჯახის, დედმამიშვილების და მეგობრების უსაზღვრო სიყვარულით, პატივისცემით, იმის ოცნებით, რომ ქართველი და ებრაელი ერისთვის დაგესახა უსაზღვრო სიყვარული, ამ დევი-

ზით მიგყავს შენი ლამაზი ცხოვრება. ჩვენო პაატა, ჩვენო საამაყო, საყვარელო, უსაზღვროდ კეთილო და თბილი გულის ადამიანო, დაე, ღმერთმა მოგცეს ყოველივე კარგი, ძალა და ღონე, დოვლათი, ჯანმრთელობა, რომ მიგელწიოს ყველა შენი დასახული მიზნის განხორციელებისათვის.

ქალბატონ ლოლას, პაატას მეუღლეს დიდი წვლილი და შრომა მიუძღვის პაატას წარმატებებში. დიდი სიყვარულით და გულუხვობით იღებს და უმასპინძლდება ყველა საქართველოდან ჩამოსულ სტუმარს, მეგობრებს და ნათესავს, დიდი პატივისცემით ეპყრობა ყველა მათგანს. ათასი სიტყვა ვერ აღწერს პაატას და ლოლას სპეციალ და სიყვარულით სავსე წმინდა გულს ყველა ადამიანის მიმართ.

*დიდი სიყვარულით და პატივისცემით
მარინა ბენ იოსეფ ძორელაშვილი*

კატად მუშონ ხაჩ საქეზი...

„დიდებას ეძებ? კეთილი ჰქმენი“ – წერდა გრიგოლ ორბელიანი.

„ქველმოქმედება კეთილშობილ გულთა წესია“ – ეს უკვე ნიზამი განჯელის სიტყვებია.

და რატომ გავიხსენე ორი კლასიკოსის ნააზრევი? კეთილშობილი პიროვნების, პაატა იოსებაშვილის პორტრეტი მინდა დაგიხატოთ, სიკეთით სავსე ადამიანისა, რომელიც დიდებისათვის კი არ იღწვის, არამედ ქველმოქმედება მისი გულის წესია, მისი მოღვაწეობის თავწყარო. ორი სამშობლოს – ისრაელისა და საქართველოს ერთგულება და სიყვარული ამოუტევიფრია გულის ფიცარზე.

ჟურნალი, რომელიც პაატა იოსებაშვილის ხელდასმით გამოდის, „მეგობრობის მერიდიანები“ ამ ერთგულების ნიშნითაა ამოტევიფრული.

ბატონი პაატას კეთილი საქმეების ერთ-ერთი მნიშვნელოვანი ფურცელია მწერალთა კავშირთან ერთად ნანა შაბათაშვილ-დავარის სახელობის პრემიის დაწესება, რითაც მან, ერთის მხრივ, მარადისობის მკვიდრის, უბრწყინვალესი პოეტი ქალბატონის ხსოვნას სცა თაყვანი, მეორეს მხრივ, ხუთი ქართველი პოეტის ღვაწლი დააფასა და ფულადი პრემიებით დააჯილდოვა. ისიც აღსანიშნავია, რომ ეს ლიტერატურული პრემია ყოველწლიური იქნება.

როცა პაატაზე ვფიქრობ, ერთი მშვენიერი სიმღერის ტექსტი მახსენდება:

გულმართალი კაცი მიყვარს,
სიკეთისთვის ანთებული,
მეგობრისთვის
გზად და ხიდად გადებული.

თითქოს ეს სიტყვები პაატა იოსებაშვილზეა
დანერილი.

დღეგრძელობას, მზეგრძელობას და ულევ სიხა-
რულს ვუსურვებ ბატონ პაატას. არსთა გამრიგემ
გაცემული სიკეთე ასწილ გადაუხადოს სიკეთით.

*მაყვალა გონაშვილი
საქართველოს მწერალთა კავშირის
თავმჯდომარე, რუსთაველის
პრემიის ლაურეატი*

მასთან მეგობრობა მახარებს

ცხოვრების გზაზე არაერთ საინტერესო, კეთილშობილ ადამიანს შევხვედრივარ, არაერთ მათგანს გაუხსნია ჩემთვის გულის და სახლის კარი, თაყვანი უცია ჩემი შემოქმედებისთვის და მეგობრობის ხელი გამოუწვდია. პაატა იოსებაშვილი ერთი იმათგანია, ვისთან მეგობრობაც მახარებს. მისი ყურადღება და სიტბო არასოდეს დამავიწყდება. და განა მარტო ჩემთანაა ეს უკეთილშობილესი ადამიანი ასეთი გულგახსნილი და სიყვარულით სავსე? კეთილშობილება მისი თვისებაა, დაბადებიდან, წინაპრებიდან მოსდგამს.

პაატას ძალიან უყვარს როგორც საქართველო, ისე ისრაელი, რომელიც ყველა ებრაელისათვის საოცნებო სამშობლო იყო და არის. ის ორი ქვეყნის ღირსეული, სანაქებო, ერთგული შვილია. ჩინებული არქიტექტორი, მრავალი კეთილი საქმის ორგანიზატორი, მასპინძლობისთვისაც იცლის და ისრაელში ასული ყველა ქართველის გულს ახარებს. ერთ ჩემ სიმღერაში ვამბობდი: სიმღერაა მთელი ჩემი ქონება... ვფიქრობ, სიმღერასთან ერთად პაატასნაირი ადამიანის მეგობრობაა დიდი განძი ჩემს ცხოვრებაში...

მახსოვს თინა ჯაყელთან და მანანა დანგაძესთან ერთად ვიყავი მიწვეული ისრაელში. მაშინ ბატონი პაატა „გულთა კავშირის“ პრეზიდენტი იყო. დიდი პატივი გვცეს, გულით მოგვატარეს იქაურობა. პაატა მეგობრობის სიმბოლოა, მისი თვალები მუდამ სიკეთით ბრწყინავს და მუდამ კეთილი სა-

ქმითაა დაკავებული. მარტო ის რად ღირს, რომ ქართულ ენაზე გამოცემული ებრაელ პოეტთა ანთოლოგია მისი მხარდაჭერით გამოიცა. სწორედ ეს კრებული მისახსოვრა.

მინდა წარმატება ეუსურვო მის ნებისმიერ ახალ წამოწყებაში, ასევე გამარჯვებები მის თბილ ოჯახს. დაე, არასოდეს ჩამქრალიყოს ჩვენი მეგობრობის კოცონი.

ვაჟა აზარაშვილი
კომპოზიტორი, რუსთაველის პრემიის ლაურეატი

ეს იყო დიდი ხნის წინ, ბატონი პაატა გამაცნო ქართველ და ებრაელ მეგობრობის მოსიყვარულე ქალბატონმა, ნანა შაბათაშვილ-დავარმა. ერთ-ერთი ჩვენი შეხვედრის დროს ნანამ მითხრა, დღეს აქ, თბილისში იმყოფება დიდებული ადამიანი, ჩემი მეგობარი და მინდა, რომ დაგაკავშირო მასთანო. ნანამ ბევრი რამ მიაშობო ბატონ პაატაზე, მის შემოქმედებით ნიჭსა და საქმიანობაზე, მის უანგარობასა და საარაკო მეგობრობაზე.

ჩვენი შეხვედრა მართლაც შედგა და მინდა გითხრათ, მეტად გულითადად და სასიამოვნოდ. ბატონი პაატა დაინტერესდა ჩემი შემოქმედებით და გზადაგზა დავსახეთ მომავალი გეგმები.

როდესაც თბილისს ესტუმრებოდა, მწერალთა სახლში ვხვდებოდით ერთმანეთს და ეს შეხვედრები ყოველთვის საქმიანი იყო.

მიმაჩნია, რომ იგი პროფესიონალი არქიტექტორია, საზოგადო მოღვაწე და ქველმოქმედი. მე მეტად მოხარული ვარ მასთან ურთიერთობით და მინდა ვუსურვო ყოველ მის ნოვატორულ ნამოწყებას დიდი წარმატება. ბატონი პაატა უყვარს ჩვენს საზოგადოებას. დაე, კვლავ ელვანოს ჩვენი ორი ერის საკეთილდღეოდ.

ჩემო ძვირფასო ბატონო პაატა, მინდა იცოდეს, ამ ჩემს გულში არასოდეს განელდება შენდამი მეგობრული სიყვარულით სავსე გრძნობა. მეც ერთი იმათგანი ვარ, ვისაც მუდამ გაახარებს შენი გამარჯვებები.

ვაჟა ღურგლიშვილი
კომპოზიტორი, ვაჟა-ფშაველას პრემიის ლაურეატი

ქართულ ებრაული მეგობრობა მთელ მსოფლიოში აღიარებულია. ამ მეგობრებამ დაიმსახურა მიელო კულტურული მემკვიდრეობის არამატერიალური სტატუსი. ეს უპრეცედენტო შემთხვევაა. იუნესკოდან ჩვენ ველოდებით საბოლოო პასუხს. საერთაშორისო ორგანიზაციის საბოლოო აღიარება იქნება, სასწაული მთელი მსოფლიოსთვის. ასეთ სასწაულებს ქმნიან ადამიანები, ერთეული პიროვნებები, ყველა თავის ნაბიჯს დგამს და ეროვნულ ყულაბაში ყველას თავისი წვლილი შეაქვს. რაც შეეხება პაატა იოსებაშვილს, იგი გახლავთ ერთ-ერთი პირველი, რომელიც აღმოჩნდა საქართველოდან ისრაელში, როცა „რკინის ფარდა აიწია“... პაატა იოსებაშვილი გახლავთ ერთ-ერთი პირველთაგანი, რომელიც დიდის გულისხმიერებით ეკიდება ამ დიდებული ურთიერთობის გამტკიცებას. იგი პროფესიით არქიტექტორი გახლავთ, წლების მანძილზე ხაიფის მთავარი არქიტექტორი იყო. გარდა პროფესიონალიზმისა, პაატა იოსებაშვილი დასაფასებელია ბევრი პიროვნული თვისებების მიხედვით, რომელთა შორის მეგობრობას მნიშვნელოვანი ადგილი უჭირავს. მისმა და მისი კურსელების (თბილისში სწავლის დროს) ლეგენდარული, „ცისფერი ტრიოს“ სოლისტების მეგობრობამ წლებს გაუძლო, რაც, რა თქმა უნდა, დასაფასებელია და სიმბოლურია. დღეს ყველა აღნიშნავს, რომ ქართველი და ებრაელი ხალხის მსგავსი მეგობრობა მსოფლიოში არც ერთ სხვა ერებს შორის არ არსებობს. დიახ, ეს მეგობრობა ითვლის 26 საუკუნეს, უკვე ოცდამეშვიდე საუკუნე

დაიწყო და, რა თქმა უნდა, ამაში უდიდესი წვლილი ჩვენ წინაპრებს მიუძღვით. მაგრამ წინაპრების დანატოვარს გაფრთხილება და განმტკიცება სჭირდება და ამაში ჩვენს თანამედროვეებს მიუძღვით დიდი წვლილი. პაატა იოსებაშვილის ორგანიზატორობითა და ფინანსური მხარდაჭერის შედეგად საქართველოდან ისრაელში მუდმივად ჩადის დელეგაციები, რომლებიც სხვადასხვა სპეციალობის ადამიანებით გახლავთ დაკომპლექტებული. გარდა იმისა, რომ პაატა იოსებაშვილმა ზუსტად იცის, სად უნდა წაიყვანოს ისრაელში სტუმრად ჩასული სხვადასხვა ეროვნების ადამიანი, იგი გახლავთ საუკეთესო მაგალითი ორი ერის მეგობრობისა. პაატა თანამედროვე პიროვნებაა და კარგად ესმის თითოეული შენობის ფასი... ის ხომ, პროფესიონალი არქიტექტორია...

გარდა ამისა, საქართველოში ჩამოსულმა პაატამ ზუსტად იცის, რა თვალებით უნდა შეხედოს ქვეყანას, რომელიც საუკუნეების მანძილზე ერთადერთია, სადაც არასდროს ყოფილა ანტისემიტიზმი, არ არის და არასდროს იქნება და რატომ? იმიტომ, რომ ეს საქართველოა! მე მოხარული ვარ, რომ ვარ საქართველოში დაბადებული ებრაელი და მქვია ქართველი-ებრაელი. იგივე სტატუსი აქვს პაატა იოსებაშვილს, რომელიც გამოთქმას „ქართველი-ებრაელი“ ძალიან უფრთხილდება. ქართველმა ებრაელმა ყველაფერი უნდა გააკეთოს, რომ არ შეარცხვინოს არც ისრაელი და არც საქართველო. სწორედ ამ კეთილსაქმეს ემსახურება პატარა იოსებაშვილი და მისი ოჯახი, მისი მეუღლე, მისი შვილები, მისი ახლო და შორეული ნათესავები. ჩვენ ვართ ერთმანეთის ნა-

თესავეები, პაატა იოსებაშვილი ჩემი მეუღლის, ევა ბიბილაშვილის, ბიძაშვილის ქვისლია. ჩვენ ერთმანეთის ნაბიჯებს სათუთად ვეპყრობით. ჩვენ, პაატა, მისი მეუღლე ლოლა, მე, ჩემი მეუღლე ევა, ერთიან საქმეს ვემსახურებით. პაატასთან სტუმრად ჩასულ ადამიანს, სახლში, ლოლა ხვდება, რომელიც თავის მხრივ პატარა საქართველოს ახვედრებს ისრაელის ქალაქ ხაიფის ერთ ლამაზ, სიყვარულითა და მეგობრობით გაჯერებულ სახლში. ამის მაგალითად ვაჟა აზარაშვილის ანთებული თვალები კმარა.

ჯამლეტ ხუხაშვილი
საქართველოს სპორტის დამოუკიდებლობის
ისტორიაში პირველი დამსახურებული
მწვრთნელი, კალათბურთელი
ბრწყინვალებისა და ღირსების ორდენოსანი,
საპატიო თბილისელი
საქართველიოს მაკაბის კლუბის პრეზიდენტი
საქართველოს და ისრაელის ხალხთა
მეგობრობის ლიდერი
სპორტული კომენტატორი გინესის სტაჟით

უბრალო კაცი

როგორ ადვილად იმორჩილებს კალამს გული და გონება, როცა სათქმელიც გაქვს, როცა შენ მიერ ნათქვამი სიტყვის არ შეგრცხვება და ეს ნათქვამი წყლისთვის მოყოლილ სიზმარს არ დაემგვანება...

ორიოდე სიტყვით მინდა ვისაუბრო კაცზე, რომლის წინაპრებმაც 26 საუკუნე შეინარჩუნეს ენა, რწმენა და, რაც ყველაზე ყურადსაღებია, ისტორიული სამშობლოს სიყვარული და გაუბზარავი ნება შინ დაბრუნებისა... ბევრ რამეში გვაქვს მისაბაძი ებრაელი ხალხისათვის, მაგრამ მაინც იმ ეროვნულ ღირსებაზე მიგანიშნებთ, რომლისთვისაც ებრაელ ხალხს არასოდეს უღალატია – შინ დაბრუნდა და სამშობლოს არდავინწყების მაგალითად იქცა მსოფლიო ხალხებისათვის. არ მინდა და არც ვაპირებ საუბრის გაგრძელებას, რადგან ისეთ კაცზე, ისეთ ოჯახზე, როგორიც პაატა იოსებაშვილი და მისი არაჩვეულებრივი ოჯახია, ბევრი წიაღსვლები, თუნდაც ისტორიული, არაფერს მოგვცემს, რადგან თავადაა ისტორია და მაგალითიც იმისა, თუ როგორ უნდა აცხოვრო შენში ორი ერის სიყვარული, ორი სამშობლოსი (როგორც თავად იტყვის ხოლმე)... დადის ერთი უბრალო, ძალიან უბრალო კაცი ამ ორ გამოჩეულ ერს შუა და დააქვს ღვთიური გული სიყვარულისა... ამ სულით საზრდოობს და გასაზრდოებს შენც. დაუღალავად მიდი-მოდის ორ სამშობლოს შორის და, შესანიშნავ ლოლასთან ერთად, უშურველი სიყვარულით გმასპინძლობს...

ტარიელ ხარხელაური

პოეტი

გალაკტიონ ტაბიძის სახელობის პრემიის ლაურეატი

ჩემი ბიჭი მესტუმრა ამ შაბათს ოჯახით და შენს ოთახში შევიყვანე, – მომიბოდიშა პაატამ და ზურგჩანთა იმ „ჩემი“ აივნის ოთახის მოპირდაპირე ოთახში შეიტანა.

– არა უშავს, ამჯერად გაპატიებ, გაიხარონ ბავშვებმა, – მეცინება მე.

რამდენიმე საათში ცაზე პირველი ვარსკვლავი ამოვა და შაბათი შემოვა.

იოსებაშვილების ოჯახი შვილებით, შვილიშვილებით და მოყვარეებით აივსება. მე მათთან ერთად მოვისმენ შაბათის „კადუმს“, დავლევ ტკბილ ნითელ ღვინოს და გავტეხ ხალას.

საოცრად მომწონს ეს რიტუალი, ჩვილი ბავშვივით მსუბუქად ვგრძნობ თავს და მასპინძლების სიტბო ჩემი წასული ბებიების და ბაბუების მოგონებით მათრობს.

– პაატა იოსებაშვილზე წიგნს ვწერთ და ერთ წერილს თქვენგანაც ველით, –

მირეკავს თბილისიდან ჟურნალისტი და წიგნის შემდგენელი მანანა არველაძე.

– ღმერთო, პაატაზე წერილი როგორ დავწერო, ჯერ ეს ერთი – ცოცხალია და მერე მეორეც, პაატა ძმაა და ძმაზე ოდა და დიდება როგორ გამოვა, – ფეხს ვითრევ მე.

– არ გვინდა ოდა და დიდება, რასაც გული გკარნახობთ და ყველაზე ტკბილად გახსენდებათ, ის დაწერეთ, – ყველა გზას მიჭრის მანანა.

– ჰოოოოო, ეს კიდევ უფრო ძნელი საქმეა...

ჰოდა, მას შემდეგ ვწერ და ვშლი, ვწერ და ვშლი, ვწერ...

თვალწინ ისრაელში სამუშაოდ ჩამოსული ჩემი ერთი ნაცნობი ქალბატონი და მისი ვაჟი მიდგას. ისე მოხდა, რომ ვილაც-ვილაცების მასპინძლობის იმედად, ფაქტობრივად ქუჩაში რჩებოდნენ. ამათი გასაჭირი, ერთმა საერთო ნაცნობმა, ბედად, პაატა იოსებაშვილთან თანდასწრებით მოყვა. იმას კი ბევრი არ უფიქრია ისე, უცხო დედა-შვილი უყოყმანოდ და სრულიად უანგაროდ სახლში წაიყვანა, ხაიფაში, შეიკედლა, დააპურა, გაათბო და საცხოვრებელი მყუდრო კუთხეც მიუჩინა. თვეები გავიდა, სანამ ის ორი ისრაელში საქმეებს დაალაგებდა და ნორმალურ ბინას იშოვნინდა. ამასობაში კი მასპინძელს ერთხელაც არ წამოსცდენია, როგორ მიდის თქვენი დაბინავების საქმეებიო.

ის ჩემი ნაცნობი ქალბატონი ღმერთმა პოეტური ნიჭით დააჯილდოვა და ჩვენ პაატას, მადლიერების ნიშნად, რამდენიმე მშვენიერი ლექსი მიუძღვნა. ჰოდა, ამაზე ვფიქრობ ახლა. მე რა ვქნა? მე, დოკუმენტური პროზის ერთმა საშუალო მწერალმა, ჩემი მისდამი სითბო და სიყვარული როგორ გამოვხატო, თუ ყველა ჩემი „შედეგრი“ დეპეშას უფრო ჰგავს, ვიდრე მიძღვნას.

პაატას მეუღლე ლოლა – ცალკე მოვლენაა. ჩემზე ათი წლით უმცროსი მაინც იქნება, მე კი, ხან უფროს დაში მეშლება და ხან დედაში – ყველა ყოფით პრობლემაზე მასთან გავრბივარ. არ მახსოვს, როდესმე ეთქვას, ბოდიში, ცოტა ხანს არ მცალიაო. ისეთი მხურვალე ხელის გულები აქვს,

თავის ტკივილს ერთი შეხებით ხსნის. მოკლედ, სასწაულია ეს ჩემი ლოლაც... როგორც ოლღა ბე-
ბია ეუბნება ზურიკელას სიკვდილის წინ ილიკოზე
და ილარიონზე, შენ ამათ ამაგს ვერ გადაიხდი და
ნურც დაჰპირდებო, ზუსტად ისე ვგრძნობ თავს
პაატას და ლოლას მიმართ.

ხაიფას ერთ ტერასულ უბანში ლამაზი სინა-
გოგა დგას. მის ცენტრალურ კედელზე პაატას
მშობლების სახელებია ამოკვეთილი. ეს კოხტა
„ლოცვა“ (ასე ეძახიან ქართველი ებრაელები სი-
ნაგოგას) პაატას პროექტით ყოფილა აშენებული.
დღეს ცოტამ თუ იცის, რომ თბილისის პოლიტი-
კური უნივერსიტეტის არქიტექტურის ფაკულ-
ტეტის კურსდამთავრებულმა პაატა იოსებაშვილმა,
ისრაელში ამოსვლის შემდეგ, ასპირანტურა ხაიფას
უნივერსიტეტში დაამთავრა და ათი წელი ისრაე-
ლის ამ ულამაზესი ქალაქის მთავარი არქიტექ-
ტორი იყო. მე მისი პროექტით აშენებული 30-მდე
შენობა მინახავს და ამით არაერთგზის მიტრიახია
ნაცნობ-მეგობრებში.

მაგრამ, მას შემდეგ, რაც საქართველოსა და
ისრაელს შორის დიპლომატიური

ურთიერთობა დამყარდა და საზღვრები გაიხს-
ნა, პაატა იოსებაშვილმა გამზრდელ დედა საქარ-
თველოსთან კავშირის აღსადგენად სულ სხვა არ-
ქიტექტურა აირჩია: ის ახლა ორ ქვეყანას შორის
მეგობრობის ხიდების შენებითაა დაკავებული.
დღეს მისი ხელიდან გამოსული არაერთი წარმა-
ტებული პროექტი მუშაობს. ერთ-ერთის დაბადე-
ბას მეც დავესწარი: სალამო ხანს, თავისი ნაცრის-

ფერი ჯიპით გამოძიარა თელ-ავივში. მანქანაში ხუთი ადამიანი უკვე იჯდა. ყველა ცნობილი და ქართველ ებრაელთა თემის თვალსაჩინო წარმომადგენელი: მწერლები ნანა შაბათაშვილი-დავარი, ნუგზარ ჯანაშვილი, ედით ალონი და მეცნიერი, ქართულ-ებრაული ისტორიისა და ურთიერთობის მკვლევარი, დოქტორი შალვა წინუაშვილი. ძნელად, მაგრამ მაინც ჩამსვეს სავესე მანქანაში და მალე თავი ძველი იაფოს ერთ ეგზოტიკურ რესტორანში ამოვყავით. ბევრი რომ აღარ გავაგრძელო, იქვე შევიტყვე, რომ ეს ხუთი ადამიანი შუადღეს ხულონში შეკრებილა და ქართულ-ისრაელური საზოგადოებრივი ორგანიზაციის „გულთა კავშირის“ დაფუძნება გადაუწყვეტია, წესდების მონახაზიც შეუქმნიათ და ფიციც იქვე შეუკრავთ. მე, როგორც საქართველოს მწერალთა კავშირის ვეტერან წევრს, „მონმედ“ მიყენებდნენ.

ამაზე კარგ მოწმეობას, აბა, სად გავწევ-მეთქი და ხუთთა წამოწყებას დიდის

სიხარულით შევუერთდი. დავლიეთ ახლად დაბადებული ორგანიზაციის სადღეგრძელოები, პრეზიდენტად ერთხმად, მისი ერთ-ერთი დამაარსებელი, პაატა იოსებაშვილი დაასახელეს, პაატას სადღეგრძელოც ვთქვით და ზუსტად ამ დროს ტელეფონის ზარი გაისმა. ხაზზე არც მეტი არც ნაკლები, მსოფლიოში ცნობილი ფილოსოფოსი და მეცნიერი, ებრაელების სიამაყე, იცხაკ დავითი იყო. ჩვენი ქეიფის მიზეზი რომ გაიგო, ძალიან გაიხარა და „გულთა კავშირის“ მეექვსე, საპატიო წევრობაზეც დათანხმდა. მე, როგორც დამკვირვებელი

საქართველოს მხრიდან, პირველი ასოცირებული წევრის სტატუსით დაგკმაყოფილდი.

ამის შემდეგ ბევრმა წყალმა ჩაიარა. პაატა საქართველოში თავისი საქველმოქმედო პროექტებით სულ უფრო და უფრო პოპულარული ხდებოდა. ისე მოიხვეჭა სახელი, რომ არაერთმა ქართულმა აკადემიამ მას პროფესორის, დოქტორის და აკადემიკოსის ტიტული მიანიჭა, რამდენიმე ქალაქის საპატიო მოქალაქეა, აღიარებული და დაფასებული პიროვნება, რომელიც ყოველივე ამას სულ ახალ-ახალი წამოწყებებით და პროექტებით პასუხობს. მისთვის არ არსებობს შემაფერხებელი და ხელის შემშლელი ფაქტორი. არასოდეს იყურება უკან, ებრაული ჟინით წინ მიიწევს და აუცილებლად აღწევს დასახულ მიზანს.

პირადად ჩემთვის, თითქმის წარმოუდგენელი იყო ის, რომ კორონავირუსის პანდემიის მძვინვარების პერიოდში (2020-2021წწ), როცა მთელი მსოფლიო პარალიზებული იყო და დედამიწაზე ერთდროულად იხურებოდა სახმელეთო და საჰაერო სივრცე, პაატა იოსებაშვილმა, საქართველოს მწერალთა კავშირთან ერთად, საფუძველი ჩაუყარა მეორე საერთაშორისო ორგანიზაციას – „მეგობრობის მერიდიანებს“ და დააარსა იმავე სახელწოდების ჟურნალი, რომლის სამი ნომერი უკვე გამოვიდა. არც კი მახსოვს, რამდენი რეგალიისა და წოდების მფლობელია დღეს ჩვენი პაატა.

სამართლიანად გვიხარია და ვამაყობთ მისი წინსვლით, თუმცა ერთში ნამდვილად დარწმუნებული ვარ: მისი მთავარი და თანდაყოლილი მი-

სია, რაც უფალმა დაუწესა, მყარი ხიდების შე-
ნებაა, მეგობრობის და მშვიდობის ხიდების, რაც
ასე გვჭირდება დღეს ადამიანებს. ღმერთმა ხელი
მოგიმართოს, ჩემო მეგობარო!

მანანა ღუმბაძე
საქართველოს საელჩოს მრჩეველი

ორი ერის სიყვარულით გულანთებული

ჩვენო პაატა, ჩვენო ძმა და სიყრმის მეგობარო, ძალიან გვიყვარხარ და ვამაყობთ შენი უსაზღვრო ნიჭით, გისურვებთ შენ, შენ ახლად შექმნილ საზოგადოებას და ჟურნალს „მეგობრობის მერიდიანები“, სულ წარმატებით გველოთ დიდ შემოქმედებით შარაგზაზე.

ორი განუყრელი ერის, ქართველთა და ებრაელთა 26 საუკუნოვანი თანაცხოვრება კიდევ დიდხანს გაგრძელდება, საუკუნეების მანძილზე, წარსულის გახსენებაც და, რა თქმა უნდა, ძლიერი ფუნდამენტის შექმნაც, რათა მომავალ თაობებს სიამაყით და სიყვარულით ევლოთ ნაგებ მეგობრობის ხიდზე. არიან ადამიანები, რომელთაც შესისხლხორცებული აქვთ ხალხთა კეთილდღეობა და მიუხედავად ამ მიძიმე დღეებისა, ძალას და ენერგიას არ იშურებენ მიზნების მისაღწევად. ორი ერის სიყვარულით გულანთებულ ბატონ პაატა იოსებაშვილს, სწორედ ეს ძალა აძლევს სტიმულს, იყოს ორი სამშობლოს ღირსეული შვილი. სწორედ ამ ძალამ უბიძგა შეექმნა ახალი ორგანიზაცია და ამ ორგანიზაციის ჟურნალი „მეგობრობის მერიდიანები“. ჩვენ ვიცნობთ და გვწამს, უმაღლესი სასწავლებლის მერხიდან, ბატონი პაატა რასაც დაისახავს მიზნად, ასრულებს. განსაკუთრებით როცა დასახული მიზანი ერთა სიკეთეს და კეთილდღეობას ემსახურება. ასეთი მაგალითების მოწმე ბევრჯერ ვყოფილვართ, ვიცით ურთიერთსიყვარულითა და პატივისცემით გულგამთბარი ხალხის

გამოხმაურება... ამიტომაც, რომ წარსულის არ-
დავინწყებამ, ახლის ძიებამ და უკეთესი მომავლი-
სათვის ზრუნვამ მრავალ ადამიანს მისცა ბიძგი
მხარში ამოდგომოდნენ ბატონ პაატას. მათ შორის
ჩვენც ვართ, ურყევი მეგობრების გუნდი. ერთია-
ნი ძალით, ორი ერის ურთიერთმეგობრულ სიყვა-
რულს უფრო ძლიერს, საინტერესოს და სანიმუშოს
გავხდით!

*პატივისცემით ანსამბლი „ცისფერი ტრიო“
დავით აბესაძე, მალხაზ თავართქილაძე,
თამაზ სეფერთელაძე.*

ბედნიერი ვარ, რომ არ მაქვს უფლება დიდი
შეცდომისა, რადგან მე პატარა ერის შვილი ვარ.
ებრაული სიბრძნე

ამ ბოლო სამი ათწლეულის მანძილზე იმდენად
მღელვარე ისტორიული კატაკლიზმების მოწმენი
გავხდით, რომ თითქოს ღირებულებების გადაფა-
სებას გადავწყოლეთ ადამიანი, ადამიანი თავისი
ტკივილით, ფიქრით, ოცნებით... ადამიანი – ერთი
შეხედვით ჩვეულებრივი, არაფრით გამორჩეული,
მაგრამ ახლოს მისვლის შემდეგ საოცრად ინდივი-
დუალური, გამორჩეული შინაგანი ბუნებით. ადა-
მიანი ხომ ყველაზე ძვირფასია მსოფლიოს ყველა
საგანძურს შორის. სოფოკლეს ამას წერდა, რომ
„ბევრი სიდიადეა ქვეყნად, ადამიანზე დიადი კი
არაფერიაო“. ყოველდღიურ ფუსფუსსა და წვრილ-
მან ყოფით პრობლემათა გადანწყვეტაში თითქოს
გვაკინცდება ჩვენს გვერდით მყოფი მოყვასი, ერთ-
გვარად გულგრილებიც გავხდით სხვისი ტკივილის
მიმართ, არადა, რამდენი საინტერესო ადამიანია
ირგვლივ. მხოლოდ სურვილია საჭირო, რომ დაინა-
ხო, აღმოაჩინო და შეაფასო... ღირებულებათა გა-
დაფასების მიუხედავად უცვლელი და მარადიულია
ერთი ჭეშმარიტება: ყველაზე მნიშვნელოვანი ცხო-
ვრებაში ადამიანური ურთიერთობებია. სწორედ
ექსტრემალურ პირობებში მჟღავნდება ადამიანის
ჭეშმარიტი ბუნება, მისი თვისებები, ხასიათი... ის-
ტორიული კატაკლიზმები, გარემო, ეკონომიური

თუ სოციალური პირობები და ბოლოს სახელმწიფოს მოწყობის სხვადასხვა ფორმაცია ცვლის ადამიანს და ამავე დროს აყალიბებს მას, აწრთობს მის ნებისყოფას... მაგრამ მთავარია, არ დავკარგოთ ის სულიერება, რაც მამა-პაპათაგან გადმოგვეცა, ის ეროვნული სული და თვითმყოფადობა, რამაც აქამდე მოგვიყვანა, რამაც გამოგვატარა უამრავ ქარტახილს და შეგვაძლებინა არაერთხელ აღგვედგინა ფენიქსივით თავი. ეს მხოლოდ ერთეულების ხვედრია და ამის მაგალითები სულ ახლო წარსულში მოგვეპოვება. კომუნისტური მმართველობის 70-წლიანმა რეჟიმმა ბევრი რამ გვასწავლა, მანამდე კი ორასწლოვანი სხვა ქვეყანაზე დამოკიდებულების და ერის მიძინების ხანა იყო...

და ვოლტერის სიტყვებს მოვიშველიებ, რომ „ადამიანი მოქმედებისთვის არის გაჩენილი, ადამიანი თუ არ მოქმედებს, ის არც არსებობს“.

ჩვენ ხომ წილად გვხვდა ოცდამეერთე საუკუნის ბინადარნი ვყოფილიყავით, გასულ საუკუნეში დაბადებულებს კარგად გვახსოვს ის სიკეთე, რაც ახლდა ჩვენს ბავშვობისდროინდელ ყოფას და ის უარყოფითი მოვლენებიც, რაც ცხოვრებას გვიმძიმებდა. დამოუკიდებლობაგამოცხადებულ სახელმწიფოში უკვე 30 წელია ვცხოვრობთ და თითქოს ერთ წრეზე ვტრიალებთ, არადა არ გველირსა დალაგებულ ქვეყანაში ცხოვრება. ხშირად გამიგონია გულისტკივილით ნათქვამი, რომ ჩვენ ობოლი ერი ვართ, მსოფლიოში მეგობარი არ გვყავს და ჩემთვის აღმოჩენა იყო ქართველ ებრაელთა გაცნობა. მანამდეც მსმენოდა ამის შესახებ, იმაზე,

რომ გასულ საუკუნეში საქართველოდან თავის სამშობლოში ავიდნენ ებრაელები და დღეს ისინი თავის თავს ქართველ ებრაელებს ეძახიან.

ებრაელი და ქართველი ხალხის 26-საუკუნოვანი თანაცხოვრების, თანამეგობრობის, თანაგრძნობისა და თანადგომის შესახებ ბევრი დანერილა და თქმულა და კვლავაც ასე გაგრძელდება, რადგან ყველაზე უფრო ცივი განსჯის თეორეტიკოსებიც კი აღიარებენ, რომ ეს ურთიერთობა არის უნიკალური, საამაყო, როგორც ქართველებისთვის, ასევე ებრაელებისთვის. მსოფლიოსთვის უნიკალური მაგალითია, რომ ორი სრულიად განსხვავებული ერი 26 საუკუნის მანძილზე ერთმანეთის გვერდით კეთილგანწყობით შრომობდა, ცხოვრობდა და მოღვაწეობდა... მსოფლიოს უიშვიათეს და უცნაურ ფენომენად იქცა ქართველთა და ებრაელთა ისტორიულად ჩამოყალიბებული უპრეცედენტო და უნიკალური მეგობრობა.

და ყოველივე ამას ემატება კიდევ ერთი – ორმხრივი სურვილი და წამოწყება საზოგადოებრივი თანამეგობრობის შექმნის, რომელსაც „მეგობრობის მერიდიანები“ უწოდა მისმა დამფუძნებელმა, საქართველოში დაბადებულმა და ამჟამად ისრაელში მცხოვრებმა პაატა იოსებაშვილმა.

ერთ ჩვეულებრივ, არაფრით გამორჩეულ დღეს გავიცანი პაატა იოსებაშვილი. ის საქართველოში დაიბადა და სტუდენტი იყო, როდესაც ოჯახთან ერთად ავიდა ისრაელში. იქ გააგრძელა სწავლა არქიტექტურის ფაკულტეტზე, დაამთავრა, მუშაობდა ქალაქ ხაიფის მთავარ არქიტექტორად,

ძალიან ბევრი შენობა არის მისი დაპროექტებული. შექმნა ოჯახი, შეეძინა შვილები, შვილიშვილები... და დღეს ხშირად სტუმრობს საქართველოს მეუღლესთან ერთად. სწორედ ასეთი ერთ-ერთი სტუმრობისას გავიცანი იგი.

მწერალთა კავშირს დიდი ღონისძიება ჰქონდა, დარბაზი სავსე იყო, გამომსვლელთა უხვსიტყვაობა იფრქვეოდა, ქართული სიმღერები ჟღერდა და ირგვლივ საოცარი განწყობა სუფევდა. ამ დროს მთხოვეს, რომ ისრაელიდან ჩამოსულ სტუმარს სიტყვით გამოსვლა სურდა და წამყვანისთვის უნდა მეთხოვა გამოეცხადებინა ამის შესახებ. ასე გავიცანი პაატა იოსებაშვილი და მისი შესანიშნავი, უსათნოესი მეუღლე ლოლა. მისმა გამოსვლამ მთელი დარბაზი მონუსხა. პატარა ამონარიდს გაგაცნობთ მისი ერთ-ერთი გამოსვლიდან, რომელიც ბევრად უკეთესად დაგარწმუნებთ ჩემი ნათქვამის ჭეშმარიტებაში.

„საუკუნეებია, თობიდან თაობამდე, ერთად ვქმნით და ვამდიდრებთ ჩვენს საერთო კულტურულ მემკვიდრეობას და ამით ვაძლიერებთ ერთმანეთს. რამდენად უძვირფასესი და დასაფასებელია ორ მოძმე ერს შორის მრავალსაუკუნოვანი ერთგულება, ნდობა და იმედი. ჩვენ ერთმანეთისთვის თავს შევწირავთ, რისი გასაოცარი მაგალითები ბლომად გვაქვს. ჩვენი წინაპარი მამა-პაპანი საქართველოში, საქართველოსათვისაც ლოცულობდნენ, ამას ჩვენი წმინდათა წმინდა წიგნი – თორა გვკარნახობდა და გვავალებდა! ჩვენი რაბინების გადმოცემით ქართული მიწა წმინდა მიწად იყო და არის

აღიარებული. ურთიერთობის ტრადიცია დღესაც არ ნელდება, იგი გრძელდება და ვითარდება, თუმცა გაძლიერება სჭირდება! ამ უნიკალურმა ურთიერთობამ 27-ე საუკუნის დღევანდელ სინამდვილეში ჩვენთან ერთად სიამაყით შეაბიჯა. ეს ურთიერთობა ცოცხლობს, ფეთქავს და უფრო მეტს გვპირდება, რაც ჩვენი, დღევანდელი თაობის დამსახურებაა. ქართველები და ებრაელები ორი უძველესი და კულტურული ხალხი ვართ, ერთმანეთის ტრადიციების პატივისცემის გარეშე შეუძლებელი იქნებოდა მრავალსაუკუნოვანი თანაცხოვრების ისტორიის ასეთი ღირსეული ფურცლების დანერა! ჩვენ საქართველოს ებრაელები და სხვა რელიგიების ხალხები საუკუნეების მანძილზე მშვიდობიანად ვცხოვრობდით ერთად საქართველოში, ჩვენს შორის განსხვავების მიუხედავად ჩამოგვიყალიბდა მშვიდობიანი თანაცხოვრების კულტურა, რაშიც თითოეულმა მხარემ საკუთარი წვლილი შეიტანა. ერთმანეთთან ურთიერთობა ჩვენთვის უმნიშვნელოვანესი იყო, რომელსაც მოფრთხილება და მომავალი თაობებისათვის უვნებლად გადაცემა სჭირდება. საქართველოდან ამოსვლის შემდეგ, მხოლოდ ქართველმა ებრაელებმა გამოავლინეს ერთგულება და განსაკუთრებული სიყვარული თავისი მეორე სამშობლოსადმი, ერთგულება ქართული ენისა და კულტურისადმი”

„თითოეული ადამიანი ანბანის ასოს ჰგავს: სიტყვის ფორმირებისთვის საჭიროა სხვებთან შერწყმა“, ნერდა მანდელშტამი. დიახ, სწორედ ჩვენი ასეთი შერწყმით დაიწყო მეტად საინტერესო,

მნიშვნელოვანი, აუცილებელი და დროული საქმიანობა პაატა იოსებაშვილის მიერ დაფუძნებულმა საზოგადოება „მეგობრობის მერიდიანებმა“, რომელსაც მეტად საჭირო წამოწყებები აქვს დაგეგმილი. განსაკუთრებით ხაზგასმით მინდა აღვნიშნო ჟურნალი, რომლის სამი ნომერი უკვე გამოვიდა და სადაც ჩვენ, სარედაქციო კოლეგია, ვცდილობთ სრულყოფილად აღვწეროთ და მკითხველს გავაცნოთ ორ ერს შორის არსებული ურთიერთობები, ის, რაც წლებია გვაკავშირებდა და რაც კვლავაც გრძელდება. ამ ყველაფერს კი სათავეში პაატა იოსებაშვილი უდგას და სამომავლოდ კიდევ ბევრი საინტერესო წამოწყება, ღონისძიება, კონკურსი და სხვა მრავალი საქმიანობა იგეგმება.

უკვე წლებია, რაც ვიცნობ მას და ყოველგვარი ყოყმანის გარეშე შემიძლია თამამად ვთქვა, რომ პაატა იოსებაშვილი არის ქველმოქმედი, საქმიანი, სხვისი ტკივილის და სიხარულის გულწრფელად გამზიარებელი და მუდამ მოყვასის გვერდში მდგომი...

ჩემი პროფესიიდან გამომდინარე უამრავ ადამიანს შევხვედრივარ. ყველა პროფესიას თავისი ხიბლი და განსაკუთრებულობა აქვს. მთავარია თვითონ ადამიანმა შესძლოს მისი პიროვნული თვისებები მოარგოს ამა თუ იმ საქმის თავისებურებას, აღმოაჩინოს მასში მისთვის მისაღები ნიუანსები, მონახოს თავისი ადგილი, აღმოაჩინოს მისეული სათქმელი, საკუთარი ადგილი. სწორედ აქედან იწყება პროფესიონალიზმის გზისკენ მიმავალი გზა, რომელსაც უპირველეს ყოვლისა საკუთარი საქმი-

სადმი სიყვარული და ღრმა ცოდნა სჭირდება. სა-
ბედნიეროდ არიან ადამიანები, რომლებიც ჩუმად,
უხმაუროდ, რუდუნებით, ყოველგვარი აღიარე-
ბისა და ჯილდოების მოლოდინის გარეშე აკეთე-
ბენ თავის საქმეს და არ ითხოვენ ქება-დიდებას.
მათ კარგად აქვთ გაცნობიერებული, რომ ქვეყნის
საკეთილდღეოდ მთავარია თითოეულმა ჩვენგანმა
კეთილსინდისიერად, სიყვარულით შევასრულოთ
ჩვენი მისია. სწორედ მათ რიცხვს განეკუთვნება
პაატა იოსებაშვილი, რომელსაც დღეგრძელობა,
მზეგრძელობა და წარმატებები მინდა ვუსურვო
ორი ქვეყნის სამსახურში.

მანანა გორგიშვილი
გამომცემლობა „მერანის“ დირექტორი

საქმენი მეტყველებენ...

ადამიანის ცხოვრება ერთი პატარა მდინარეა, რომელსაც წლები შენაკადებით ავსებს და ამდიდრებს. ეს შენაკადები პატარა თუ დიდი ამბებია, ზოგი ვრცელი და უნაპირო, ზოგი მღვრიე და ბოროტი, ზოგი კი ანკარა და დაუსაბამო... არავინ იცის, სად და როდის შემოერევა ეს შენაკადი ჩვენს კალაპოტს, რადგან ცხოვრება მოულოდნელობებითაა სავსე. ამიტომ, ხშირად ისეც ხდება, რომ შემთხვევითობა მართლაც განსაზღვრავს და ფერს აძლევს ადამიანის მთელ შემდგომ ცხოვრებას. სწორედ ასეთმა შემთხვევითობამ 7 წლის წინ, სრულიად ახალი შენაკადი შესძინა ჩემი ცხოვრების მდინარეებს... ეს შემთხვევითობაც ასე დაიწყო: ჩემს მიერ დაარსებული რეზო თაბუკაშვილის სახელობის სახალხო ლიტერატურული თეატრი ხარაგაულში დაარსების 20 წელს აღნიშნავდა. დარბაზი გადაჭედილი იყო მოწვეული სტუმრებით საქართველოს ყველა კუთხიდან. იუბილე რეზო თაბუკაშვილისადმი მიძღვნილი სპექტაკლით გაიხსნა. ვიდეი სცენაზე ჩემს სტიქიაში, დიდი ქართველის ცხოვრებით აღტაცებული და ჩემს გულს და სულს ვწვავდი, ჩემი სათქმელი მაყურებლამდე რომ მიმეტანა. ამ დროს ძნელია დარბაზში მაყურებელი გამოარჩიო, შეამჩნიო, მისი ემოციური მუხტი ისე ძლიერი აღმოჩნდეს, რომ ფიქრი ცოტაოდენ გაგიფანტოს და გაგაოცოს. იჯდა დარბაზში ჩემთვის სრულიად უცნობი თვალეხანთებული კაცი, რომლის ემოცია თვალ-სახიდან გადმოღვრილი სრულად იპყრობდა მზერას. სპექტაკლის დასრულების შემდეგ

აღმოჩნდა, რომ ეს საოცარი მაყურებელი ქართველი ებრაელი, ისრაელის მკვიდრი ბატონი პაატა იოსებაშვილი იყო. ეს დღე იყო და ეს დღე, ჩემი ცხოვრების ვრცელ მდინარეს შემოუერთდა შენაკადი, რომელმაც კალაპოტში თავისი წილი უზარმაზარი ადგილი შემოიფარგლა. იშვიათი მეგობრობის ჯადო ძალა აქვს ამ ადამიანს – ამოუწურავი და უკიდევანო. თითქოს მთელი ცხოვრება ეძებდი, რომ გულში ღრმად დამარხული მიზნების რეალიზება და გაცოცხლება მოგეხდინა. ამ დღიდან სულ ერთ წელიწადში, ისრაელის წმინდა მიწაზე, ქართველ ებრაელებთან მონატრებული სიყვარულის და ემოციური ცრემლების ზიარების შესაძლებლობა მომეცა. ბატონი პაატას და მისი ოჯახის ხელშეწყობით წმინდა მიწაზე გაიმართა ჩემი საავტორო სპექტაკლი „ამ მეგობრობით შევცვლით სამყაროს“, რომელიც ქართულ-ებრაული მეგობრობის ვრცელ და უკიდევანო ურთიერთობებს ეძღვნება. ეს არ იყო ჩვეულებრივ, ტრადიციულად ორგანიზებული შეხვედრა-მასპინძლობა, ეს იყო ნამდვილი სასწაული, რაც შეიძლება ჩაიდინოს ადამიანმა, რიგითმა მოკვდავმა. თუ არ გინახავთ, ვერ დაიჯერებთ იმ მადლს და სიყვარულს, რაც ხაიფაში, პაატას და ლოლას დიდ და ლამაზ ოჯახში ტრიალებს. სულს და გულს დაგიდებენ ხელის გულზე, ფიანდაზად გაგეგებიან და ისე გაგაოცებენ, რომ გეგონება, ლამაზ სიზმარში ხარ და ზღაპარში მოგზაურობ. მათ ოჯახში სიყვარულის, მეგობრობის, მასპინძლობის ოაზისია, ქართული სული ისე ძალუმად ფეთქავს, რომ იფიქრებ, ნეტავ საქართველოში როდის ვნახე ბოლოს ასეთი ქართული სტუმარ-მასპინძლობა, ასეთი სიყ-

ვარული, ასეთი მონატრება და წრფელი გრძნობები... ულევით და უხარჯავითაა ის მადლი და სიკეთე, რომლითაც გულს აგვისებენ და ვერასოდეს ვერ დაივიწყებ. ამ ოჯახმა მომცა შესაძლებლობა ისრაელის წმინდა მიწაზე მე და ჩემს ქალიშვილს ვზიარებოდით უდიდეს სიწმინდეებს, გულწრფელი ცრემლი გვეღვარა და შევერთებოდით მარადიულ ჭეშმარიტებას. პაატას ოჯახის ორგანიზებით გამართულ სპექტაკლზე ისრაელის ყველა ქალაქში მცხოვრებმა ებრაელებმა მოიყარეს თავი. არ ვიცი, რა დავარქვა ამ დღეს, ალბათ დღე სასწაული, ამ სიტყვის ყველა განზომილებით. იქ ნამდვილზე ნამდვილი საქართველო იყო, ქართული მუსიკა, ქართული ცეკვა-სიმღერა, ქართული მასპინძლობა, დახვედრა, გულწრფელი ემოცია და ცრემლი, რომელსაც ვერასოდეს დავივიწყებ. მთელი ცხოვრება ვმადლობ პაატას და მის ოჯახს, რომელთაც ქართველ ებრაელებთან, ამ საოცარ ადამიანებთან შეხვედრა-მოფერების შესაძლებლობა მომცეს. შემდეგ მოხდა ისე, რომ ჩვენი ერთობლივი პროექტით, მე და ბატონმა პაატამ მისი დაფინანსებით და ხელშეწყობით გამოვეცით ქართულ-ივრითულ ენაზე წიგნი „ამ მეგობრობით შევცვლით სამყაროს“, რომლის პრეზენტაციაც ასევე ისრაელში გაიმართა. ამ გაავებულ, სიყვარულისგან დაცლილ სამყაროში, სრულიად ორიგინალური ფენომენია პაატას ოჯახი და მისი მეუღლე – ქალბატონი ლოლა, რომელიც სანთელივით იწვის და ანათებს სტუმრების მსახურებაში, მათ ოჯახში მყოფი ისეთ გარემოში ხვდები, რომ გიჭირს გაარჩიო, საკუთარ სახლში ხარ თუ სტუმრად მეგობართან. ოჯახის სიამაყეა ოთხი უკარგესი შვილი

და შვილიშვილები, კარგად აღზრდილნი, გონიერნი, ლამაზნი, გენის გამგრძელებელნი. არ შემძლია არ გამოვყო უმცროსი ვაჟი, რანი, რომელიც ისრაელის გმირია, ამ წოდების ტარება და მით უფრო მოპოვება მარტივი არაა, მან ეს შესძლო და ღირსეულ ოჯახს კიდევ მეტი ღირსება შემატა. განვლილმა წლებმა მე და ბატონი პაატას ოჯახის ურთიერთობის ბევრი კარგი ინიციატივა და კეთილი საქმე მიითვალა. ბატონი პაატა თავისი ღვაწლის გამო ხარაგაულზე, იქ გამართული მასშტაბური ღონისძიებების ხელშეწყობის გამო, ხარაგაულის საპატიო მოქალაქეა. ბატონმა პაატამ თავის უანგარო სიყვარულით მეორე სამშობლოს მიმართ და, რაც მთავარია, ღირსეული საქმეებით საქართველოს მოქალაქეობის ტიტულიც მოიპოვა და რაოდენ სასიხარულოა, როცა შეგიძლია გულწრფელად ემსახურო ორ სამშობლოს, ორივე გიყვარდეს თანაბრად და მოიპოვო ზღვა სიყვარული და უთვალავი მეგობარი, რომლებიც ერთმანეთს შეეჯიბრებიან შენს სიყვარულში. სულ ახლახან ბატონი პაატას ინიციატივით დაარსებულ-გამოცემული ჟურნალი „მეგობრობის მერიდიანები“ ჩადგა ორი ერის სამსახურში. ჟურნალი პერიოდულად, ყოველ 3 თვეში გამოიცემა. მანამდე კი დააარსა ორგანიზაცია „მეგობრობის მერიდიანები“, რომელიც თანამედროვე ბურჟია ქართულ-ებრაული მეგობრობის. შეიძლება ითქვას, რომ პაატა იოსებაშვილი და მისი ოჯახი თანამედროვეობის უბადლო მეგობრობის მაგალითია ორ ერს შორის და ის ნამდვილად არის სიყვარულის ელჩი ისრაელიდან ქართულ მიწაზე.

რთულ და უსიყვარულო საუკუნეში, იშვიათია ისეთი ნათელი დღეები, როცა შეიძლება გულს უხაროდეს... ამჯერად ორი ერის ზიარი სიხარულის საბაბზე მინდა შევაჩერო თქვენი ყურადღება. საქართველოში ბატონ პაატა იოსებაშვილს წარდგენა არ სჭირდება, რამდენი დადებითი სიტყვა და ემოციაც არ უნდა გამოვიყენო მისი პიროვნების დასახასიათებლად, უსათუოდ არასრულფასოვანი იქნება მისი ღვაწლის შესაფასებლად. სიტყვას მაშინ აქვს ფასი, როცა მას ბურჯებად საქმე აქვს შეხიდული. ბატონი პაატას საქმიანობამ და ღვაწლმა ორი ერის სიყვარულის გზაზე, ქართულ-ებრაული ურთიერთობების კიდევ მეტად განმტკიცების კუთხით ძალიან სერიოზულ მასშტაბებს მიაღწია... მის მიერ განხორციელებული პროექტები, პირადად მის მიერ და მისი ოჯახის მიერ განეული ქველმოქმედება ამ კუთხით შეუფასებელია. სწორედ ეს გახლავთ მიზეზი იმისა, რომ საზოგადოება უდიდესი აღფრთოვანებით და კეთილი მოლოდინით შეხვდა მის ინიციატივას ქართულ-ებრაული ორგანიზაციის – „მეგობრობის მერიდიანების“ შექმნის შესახებ... ბატონი პაატას საქმენი მეტყველებენ ორგანიზაციის მომავალი წარმატების მოლოდინზე... მასში გაერთიანებული ადამიანები, დამფუძნებლები უდიდესი ენთუზიაზმით და სიყვარულით მზად არიან მთელი შესაძლებლობებით ჩაერთონ ორი ერისთვის მეტად სასარგებლო პროექტების განხორციელებაში. მეც მაქვს პატივი ვიყო დამფუძნებელთა შორის და ვგრძნობ უდიდეს პასუ-

ხისმგებლობას, მაგრამ ბატონი პაატას განვლილი გზა, მისი დამოკიდებულება და გამორჩეული სიყვარული ორი ერის მიმართ, საქმის კეთების ჟინი და სურვილი, ცოდნა და გამოცდილება დიდ და ნათელ სურათს ხატავს მომავლის გზაზე...

ბატონო პაატა, არაერთგზის მითქვამს და ვიტყვი: თქვენი ოჯახი სიყვარულის მექაა, თქვენი გული სკასავით სავსეა სითბოთი და სიყვარულით, თქვენ გაქვთ მიზნების აღსრულებისთვის სურვილიც და სრული პოტენციალიც და, რაც მთავარია, გაქვთ მაძიებელი სული, რომელიც მუდამ ეძებს სიკეთეს, სიყვარულს, სათნოებას, თანაგრძნობას და თანადგომას... თქვენზე თქვენი გაკეთებული საქმეები საუბრობენ.. არაერთგზის უგრძნია ლიტერატურულ თეატრს თქვენი თანადგომა, ერთგულება... ჩვენ ერთობლივი მუშაობის და საქმის კეთების დიდი გამოცდილება გვაქვს... ამ გამოცდილებაზე და წარსულზე დაყრდნობით, ვიმედოვნებ ლამაზი და საქმიანი დღეების სიმრავლეს ორი მოძმე ერის სამომავლო გზაზე... მიგულეთ თქვენს გვერდით... ლეხაიმ...

იზა ვეფხვაძე

*რეზო თაბუკაშვილის სახელობის სახალხო
ლიტერატურული თეატრის დამფუძნებელი და
ხელმძღვანელი*

მკთი სჰმის მკთგულებით

საქართველოში, ამ ულამაზეს ქვეყანაში, ებრაელების 26 საუკუნოვანი ცხოვრება, ისტორიული ფაქტორია. მიუხედავად იმისა, რომ ებრაელ ხალხს თანასწორუფლებიანი ცხოვრება გვექონდა, მაინც ჩვენი წინაპრები თავის სამშობლოდან გამოძევებას და მოხეტიალე ცხოვრებას ვერ ეგუებოდნენ და ღმერთს შესთხოვდნენ, მალე დაბრუნებოდნენ თავიანთ სამშობლო ისრაელს. მრავალი საუკუნეების ლოცვის შემდეგ, თითქოს ღმერთმა შეისმინა ებრაელი ერის ლოცვა და 70-იან წლებში საქართველოში და, საერთოდ, საბჭოთა კავშირში მცხოვრებ ებრაელებისათვის გაიხსნა საუკუნეების წინ ჩაკეტილი რკინის კარები. საქართველოში მცხოვრებმა ებრაელებმა ჯერ ფარულად, შემდეგ კი უფრო თამამად დაიწყეს მზადება თავის რელიგიურ და სულიერ სამშობლო ერეც ისრაელში ამოსასვლელად. მიუხედავად მრავალი დაბრკოლებისა, თემი უკან დახევას არ აპირებდა და ყველაფერზე უარს ამბობდნენ, ოღონდ ისრაელის მიწაზე ფეხი დაედგათ. მაგრამ არც ერთ ებრაელს საქართველო არ დაუტოვებია ღალატით, პირიქით, ისეთი ძლიერი და სპეტაკი იყო ერთა შორის მეგობრული სიყვარული, რომ დღემდე, თითქმის ნახევარი საუკუნის გასვლის შემდეგაც, რაც დავტოვეთ საქართველო, არ ჩამქრალა და დავინწყებას არ მისცემია ჩვენი თანაცხოვრების ღამაზი წლები. სწორედ ეს სიყვარული იყო ის მიზიდულობის ძალა, რომ ისევ გვეპოვა ერთმანეთი და გაგვეგრძელებინა ჩვენი ურყევი მეგობრო-

ბა. სწორედ ამ ურთიერთმონატრებამ შთაგვაგონა მოგვეძებნა ჩვენი ნასახლარი, მივფერებოდით იმ მინას, სადაც ჩვენი წინაპრების ძეგლები განისვენებენ. სწორედ ამ ქვეყნისადმი მადლობის გრძნობამ გვიბიძგა თავისებურად მოვფერებოდით ჩვენს მეორე სამშობლო საქართველოს.

პაატა იოსებაშვილი, ვის შესახებაც მინდა მოგითხროთ, პირველად გავიცანი, როგორც ჩემი მეზობლის სიძე, რადგან ლოლას მშობლები, მოშე და მაყვალა ჯანაშვილები, ჩემს მეზობლად ცხოვრობდნენ, შემდეგ კი საერთო საქმიანობამ დაგვაკავშირა ერთმანეთს. ჩვენი ლოლა ბავშვობიდანვე ძალიან წყნარი და გულთბილი ბავშვი იყო და, როგორც ჩანს, დღემდე ისეთივე დარჩა. ბატონ პაატას ადრე თუ იშვიათად ვხვდებოდით, მას შემდეგ, როცა 2014 წელს საქართველოში ფართოდ აღინიშნა ორი ერის 26-საუკუნოვანი თანაცხოვრების და ებრაული მუზეუმის გახსნა, ამ დელეგაციაში ჩვენც ვიყავით, როგორც ისრაელის კონგრესის წარმომადგენლები. შემდეგ კი პაატას იწვევდნენ „გვირილობის“ დღესასწაულზე, რომელიც იმართება ყოველი წლის 2 მაისს ქუთაისში. მას შემდეგ, როცა პირველად ჩამწერა თავის დელეგაციაში, როგორც თვითონ იძახის, ამ დელეგაციის უცვლელი წევრი გავხდი. პაატა იოსებაშვილი, პროფესიით არქიტექტორი, ის პიროვნებაა, რომელმაც იცის სიტყვის და საქმის ფასი, უანგარო მეგობარი, მიზანდასახული და შორსმჭვრეტელი. ვერ იტანს ორპირ და ცრუ ადამიანს. თუ საქმეს ხელი მოკიდა, აუცილებლად ბოლომდე მიიყვანს და, რაც მთავარია, ორი ქვეყნის მოტრფიალე, მეუღლითურთ,

შეუდარებელი მასპინძელნი არიან. მათი სახლის კარი ყოველთვის ღიაა ყოველი კეთილი ადამიანისათვის. მე არ მოვყვები მისი რეგალიების, სიგელების, წოდებების და მადლობის სიგელების ჩამოთვლას, რომლებიც, მართლაც რომ, საკმაოდ ბევრი აქვს, მაგრამ იმას კი ვიტყვი, რომ, ჩემი აზრით, როგორც ყველა ჩვენგანისთვის, ასევე პაატასთვისაც მთავარი ჯილდო ხალხის სიყვარულია, ეს კი მან დიდი ხნის წინ მოიპოვა დამსახურებულად. ჩვენ როგორც აქ ვენევით სხვადასხვა საქმიანობას, საქართველოშიც, როგორც პაატას დელეგაციის უცვლელი წევრი, ერთად ვაგრძელებთ მოღვაწეობას და როცა ამდენს ვმოგზაურობთ, გასახსენებელიც ბევრია. ერთი შემთხვევა მახსენდება. რამოდენიმე წლის წინ, როცა უკვე ვემზადებოდით ქუთაისში წასასვლელად, რა თქმა უნდა, ქუთაისის მერიის მიწვევით, ჩემი პირადი მიზეზების გამო, პაატას უარი ვუთხარი გამგზავრებაზე, ეს კი მისთვის მიუღებელი იყო, სახლში მოვიდა და ყველანაირად შეეცადა დაერწმუნებინა ჩემი მეუღლე ჩემი წასვლის აუცილებლობაში, თან იტვირთა ჩემი უსაფრთხოების დაცვა. თქვა და ასეც მოიქცა ბოლომდე. როცა ისრაელში დავბრუნდით, სანამ სახლებში მივიდოდით, ჯერ მისი სახლი უნდა გაგვევლო და შემდეგ ჩემი, მაგრამ არაფრით არ ისურვა, რომ ჯერ თვითონ მისულიყო სახლში, შენს მეუღლეს შევპირდი, რომ მე უნდა მიგიყვანო სახლშიო. მართლაც სახლში ამომყვა და ჩემს მეუღლეს ღიმილით მადლობა გადაუხადა ნდობისთვის. ასეთი სიტყვის კაცია ბ-ნი პაატა. მას შემდეგ ერთად ვენევით საერთო საქმიანობას.

ამ არაჩვეულებრივმა წყვილმა სულით და ხორცით თანაზიარმა, საშვილიშვილო საქმე წამოიწყო ორი მოძმე ერის საკეთილდღეოდ. მათ დააარსეს ქართულ-ებრაული საერთაშორისო ორგანიზაცია „მეგობრობის მერიდიანები“, რომლის მოღვაწეობა უკვე ორი ქვეყნის ფარგლებს გასცდა, გამოსცეს ჟურნალი „მეგობრობის მერიდიანები“, ორგანიზაციის საინფორმაციო წყარო. ჩამოყალიბებული ორგანიზაციის და ჟურნალის მიზანია მომავალ თაობებს ჩაუნერგოს ორი ერის 26 საუკუნოვანი მეგობრობის უნიკალური ისტორიის სიყვარული და არდავიწყება, რომლის ანალოგი არ არსებობს მსოფლიოს ხალხთა შორის ურთიერთობების ისტორიაში. ჯერ კიდევ 4 წლის წინ პაატა იოსებაშვილმა სხვა გულმნათ მეგობრებთან დააარსა ორგანიზაცია „გულთა კავშირი“ და იყო მისი პირველი პრეზიდენტი. ნაყოფიერი იყო მისი პრეზიდენტობა, „გულთა კავშირის“ პოპულარობამ ზენიტს მიაღწია, ეპატიუებოდნენ ქალაქების მერიები, უნივერსიტეტები, მუზეუმები, საქართველოს პარლამენტმა ორჯერ მიიწვია, მნიშვნელოვანი მოვლენა იყო უნმინდესის და უნეტარესის, პატრიარქის ილია მეორის მოსაწვევის მიღება, დაინტერესდა ორგანიზაცია „გულთა კავშირის“ ტრიუმფალური მოგზაურობით და მოღვაწეობით. პაატა იოსებაშვილის პრეზიდენტობის დროს ჩატარდა ქართულ-ებრაული პოეზიის წიგნის, ანთოლოგიის პრეზენტაცია საქართველოში და ისრაელში, იმ პერიოდში ჩატარდა ქართულ-ებრაული პროზის წიგნის ანთოლოგიის პრეზენტაცია

საქართველოში და ისრაელში, ისახებოდა მიზნები და ხორციელდებოდა ღონისძიებები. ქალბატონი ლოლა, ბატონი პაატა, ჭეშმარიტი განსახიერება არიან იმ ქართულ-ებრაული მეგობრობისა, რომელიც 26 საუკუნეს ითვლის, მე დიდი ხანია თვალს ვადევნებ მათი ოჯახის ღვანლს ისრაელში, რომლებიც უკვე წლებია ქართველი მეგობრების მიღების, მასპინძლობის კეთილშობილურ საქმეს ემსახურებიან. მათი ოჯახი ქველმოქმედების ნამდვილი მექაა, ქართული მასპინძლობის ხიბლით და ლაზათით, ადამიანების სიყვარულით გამორჩეული...

მიზიდულობის ძალა, ასე ვუნოდებდი ორი მოძმე ერის 26 საუკუნოვან მეგობრობას, სიყვარულს და ერთობას. პაატა იოსებაშვილი პროფესიით არქიტექტორი, ეს ის პიროვნებაა, რომელმაც იცის სიტყვის და საქმის ფასი, უანგარო მეგობრობა და ნამდვილი მეგობრობა. მიზანდასახული და შორსმჭვრეტელი, ვერ იტანს ფარისევლობას, ორპირ და ცრუ ადამიანს. თუ საქმეს ხელი მოკიდა, აუცილებლად ბოლომდე მიიყვანს და, რაც მთავარია, ორი ქვეყნის მოტრფიალე მეუღლითურთ შეუდარებელი მასპინძელნი არიან. მათი სახლის კარი ყოველთვის ღიაა კეთილი ადამიანისათვის. არ ვიცი რამდენმა სიკეთე სიკეთით დაუბრუნა... მე არ მოვყვები პაატას რეგალიების, სიგელების, დიპლომების თუ მადლობის წოდებების ჩამოთვლას, იმის მოწმე კი გავხდი, რომ ის ნამდვილი ოქროს მედლის მფლობელია, რომლითაც დააჯილდოვა ბატონმა კობა

ლურსმანაშვილმა, ქალაქ ხარაგაულის მერმა, რომელმაც მრავალ დამსწრეთა საზეიმო ვითარებაში ხარაგაულის საპატიო მოქალაქეობა მიანიჭა და ოქროს მედალთან ერთად სიგელი, დიპლომი და ქალაქის გასაღები გადასცა, ნიშნად უანგარო მეგობრობის და სიყვარულის და მრავალწლიანი ღვაწლისა ხარაგაულის მიმართ. მაგრამ პაატასთვის მთავარი ჯილდო იყო და იქნება ხალხის სიყვარული, რაც მან სამართლიანად დაიმსახურა. ქართველებს უყვართ პაატა. ამის უპრეცედენტო ისტორიული და საშვილიშვილო მოვლენაა, რომ მასზე და მის ოჯახზე აკადემიური ნიგნი იწერება საქართველოში, მწერალთა შემოქმედებითი კავშირის თაოსნობით თბილისში. და კიდევ... საქართველოს მწერალთა კავშირის თავმჯდომარის ქალბატონ მაყვალა გონაშვილის თქმით „ნიშნად უკვდავი მეგობრობისა“! მეგობრებო, მე ვამაყობ ამ ისტორიული მოვლენით, იმით, რომ ქართველი ხალხი მადლიანი და მადლიერი ხალხია, იცის დაფასება, იცის სიყვარული, იცის ნამდვილი მეგობრობა, ჭეშმარიტება, უყვარს გულწრფელი ადამიანი! და ვიტყვი, ეს მოვლენა ყოველი ქართველი ებრაელის სიამაყეა! მე ვამაყობ! მრავალსაუკუნოვანი მეგობრობის სიმბოლო იხილეთ და თქვენც იამაყეთ! ისრაელის მიწაში ჩაბერებულმა სიცოცხლემ საქართველოს მიწაში ამოყო თავი... გაშლილი ტოტები, ლამაზი ყლორტები, გაფურჩქნული ნაყოფი, ისრაელის ახალი სიცოცხლე აღმოცენილი ქართულ მიწაზე... რაც მთელმა საქართველომ უკვე იცის და ქუთაისი ცოცხლად ყოველდღიურად უყურებს,

ისვენებს ამ ხეივანში და ამაყობს. ეს არის დაუჯერებელი მოვლენა, ორი მოძმე ერის მეგობრობის ხეივანი, როგორც სიმბოლო უკედავი მეგობრობისა... როცა ამ წელს მოვინახულეთ ჩვენი ისრაელიდან ჩატანილი ერთი ციდა ზეთის ხილის ნერგები ქართულ მიწაზე ჩანერგილი, თვალებს ვერ ვუჯერებდით, ნერგები უკვე ჩვენი სიმაღლის ხეები გაზრდილან, მათი შემხედვარე ცრემლებს ვერ ვიკავებდი. მე და პაატამ, კიდევ ერთხელ, უღრმესი მადლობა გადავუხადეთ ბ-ნ გიზო თავაძეს და ქ-ნ იზა ვეფხვაძეს, რომელთა ძალისხმევით და მათთან ერთად გაშენდა მეგობრობის ხეივანი. მადლობა ხეივანში მომსახურე ყველა პერსონალს. აი, ასეთი ლამაზი, ყოველწლიური ცოცხალი და ნამდვილი ისტორიები მრავლადაა ბატონ პაატა იოსებაშვილის გონივრულად და გენიალურად განხორციელებულ ინიციატივებში და საერთოდ ჩვენს მოგზაურობაში ჩვენ თვალწინ რომ ხდება! პაატა საქმისა და სიტყვის კაცია, თუკი რამეს დაისახავს მიზნად იმას აუცილებლად გააკეთებს. მისი ყოველი გადადგმული ნაბიჯი საიმედო და მისასალმებელია. გასაკეთებელი კი ძალზედ ბევრია, რათა მომავალ თაობას ნათელი სურათი დავუტოვოთ ჩვენი წარსული მრავალსაუკუნოვანი თანაცხოვრების შესახებ. იშვიათად შეხვდებით ასეთ ადამიანს, ვიცი, რომ პროფესიით წარმატებული არქიტექტორია და საკმაოდ ცნობილიც ისრაელის და საქართველოს ელიტა საზოგადოებაში. თუმცა მის მთავარ ღირსებად და საქმიანობად ქართულ-ებრაული ურთიერთობების მოფერება და ახალ სიმაღლეებზე

აყვანა მიაჩნია. იგი საოცარი სიზუსტით აშენებს ადამიანურ ურთიერთობებს, რომელსაც კელავ ახალი ურთიერთობების გასაღრმავებლად იყენებს. იგი საოცარი ორგანიზატორული ნიჭით არის დაჯილდოებული, თავად ძალიან გულწრფელი დაუძინებელი მტერია ფარისევლობის, გაიძვერობის, სიცრუის და ორგულობის... აფასებს სხვადასხვა პროფესიული ნიშნით წარმატებული ადამიანების ცოდნას, გამოცდილებას... მათ ენერგიებს იყენებს კეთილი საქმეებისათვის. ვიცნობ ბატონ პაატას შეხედულებებს ქართულ-ებრაული ურთიერთობების შესაძლო განვითარების შესახებ და ადვილი წარმოსადგენია, მისი იდეის განხორციელების შემთხვევაში, რამდენი სიკეთის მოტანა შეუძლია კაცობრიობისათვის ორი ძირძველი, უნიჭიერესი ერის დაახლოებას.

წარმატებას გისურვებ, პაატა! იმაზე დიდი ბედნიერება არაფერია ამ ქვეყნად, როგორც ის მომენტი, როდესაც ხედავ, ადამიანები სიკეთეს როგორ აკეთებენ, როგორ გამოხატავენ სიყვარულსა და მადლიერებას ერთმანეთის მიმართ, რაც უფრო დიდია ადამიანი, მეტი კეთილი საქმის კეთება შეუძლია, მეტ სიყვარულს გასცემს, თანაც უანგაროდ, პაატას სიტყვით, თუ ანგარება გაგაჩნია, სიკეთეს ველარ გააკეთებ... ეს კეთილი საქმე და სიყვარული ისე დიდია, რომ სცდება ოჯახს, სამეგობროს, საახლობლოს, ქალაქს, ქვეყანასაც კი, დიდი ადამიანები, ყოველთვის დიად მიზნებს ისახავენ, სწორედ ასეთი გამორჩეული ადამიანის, პაატა იოსებაშვილის ინიციატივით შეიქმნა ორ-

განიზაცია „მეგობრობის მერიდიანები“ და მისი საინფორმაციო წყარო ჟურნალი, რომელიც ორი მოძმე ერის, ქართველებისა და ებრაელების ურთიერთობის გასამტკიცებლად და კეთილი საქმეების გასაკეთებლად დაარსდა.

დიდი პატივისცემა და სიყვარული პაატა იოსებაშვილს – საქართველოს კულტურის დესპანს ისრაელში, საქართველოს „ღვანლმოსილი მოქალაქის“ დიპლომის მფლობელს, საქართველოს სრულუფლებიან მოქალაქეს. უდიდესი მადლობა მას, ასეთი დიდებული საქმის წამოწყებისთვის და ასევე უდიდესი მადლიერება და სიყვარული ამ ორგანიზაციაში ჩართულ თითოეულ წევრს, ამ კეთილი და დიდი საქმის მხარდაჭერისთვის. ვულოცავ ჩემთვის ძალიან ძვირფას ორ ქვეყანას, საქართველოს და ისრაელს ამ არაჩვეულებრივ წამოწყებას, ვუსურვებ ბევრი კეთილი საქმის გაკეთებას, ერთმანეთის სიყვარულით. ჩემთვის ძალიან დიდი პატივია, ამ ორგანიზაციის წევრობა. ვინ ვარ მე? ადამიანი, რომელსაც უზომოდ უყვარს საქართველო, არანაკლებ ისრაელისა, ჩემთვის უმნიშვნელოვანესია ამ ორ ქვეყანას შორის მეგობრული ურთიერთობის არსებობა. ძალიან მახარებს და მსიამოვნებს პაატა იოსებაშვილთან ერთად თანამშრომლობა.

*მადლიერებით და სიყვარულით
იზოლდა მოშიაშვილი
მწერალი, საზოგადო მოღვაწე.*

*საქართველოდან ისრაელს ამოსულ ქართველებრადელ ქალთა ორგანიზაციის ხელმძღვანელი
ხაიფაში*

„გულთა კავშირის“ ფუძემდებელი

ყველაზე მეტად რითიც იახლოვებს ქართველებს, ის არის, რომ მას უსაზღვროდ უყვარს საქართველო. იგი არის მეტად ყურადღებიანი, როგორც ახლობლების მიმართ, ისე უცხოების მიმართ. მან უამრავი სტუდენტი შეიფარა, ეკონომიურად ყველას ეხმარებოდა და ეხმარება, ვისაც გვერდით დგომა სჭირდება. სამკურნალოდ ჩასულებს არასოდეს ტოვებს უყურადღებოდ. მას გულთან მიაქვს და უნდა, რომ ყველას დაეხმაროს, ვისაც სჭირდება. იგი არის ადამიანი, რომელსაც კი არ უნდა შეახსენო, არამედ იცის, ვის, როდის, რა უნდა და ყველას ყველაფერს უკეთებს. როცა „გულთა კავშირის“ წევრებს შორის ტარდებოდა არჩევნები პრეზიდენტის თანამდებობაზე, ჩვენ, მეგობრებმა მივწერეთ თხოვნა, პაატა წარმატებული პრეზიდენტი და ნუ შეცვლით, ხელმეორედ აირჩიეთ კიდევ მინიმუმ ერთი წლით. მერე ყველამ გავიგეთ, პაატას თვითონ აღარ სურდა გაგრძელება და პრეზიდენტობის ესტაფეტა როტაციის სახით „გულთა კავშირის“ სხვა წევრს გადასცა. პაატა, როგორც პრეზიდენტი, იყო თაოსანი, ინიციატორი, ორგანიზატორი პოპულარული პრეზიდენტი, მისი ორგანიზატორული სანაქებო ნიჭი საოცრება იყო, დაუვინწყარია! პაატა იოსებაშვილი არის ადამიანი, რომელიც ყველაფერს აკეთებს იმისათვის, რომ გააძლიეროს ის დიდი მეგობრობა და სიყვარული, რომელმაც 26 საუკუნე უკვე შეასრულა და 27-ე დაიწყო. პაატამ და მისმა უახლოესმა მეგო-

ბარმა, ქალბატონმა იზოლდა მოშიაშვილიმა ქართულ-ებრაული ურთიერთობის უახლესი ისტორიის ფურცლებს კიდევ ერთი ლამაზი ამბავი შეჰმატეს, ხუთი წლის წინ ქალბატონმა იზოლდამ და ბატონმა პაატამ ისრაელიდან ქუთაისში ქოთნის ყვავილებით ზეთის ხილის ხეები ჩაიტანეს და პაატა იოსებაშვილის მიერ დაარსებულ „მეგობრობის ხეივანს“ აჩუქეს. ყოველ ჩამოსვლაზე ბატონი პაატა, ქალბატონი იზოლდა და მათი მეგობრები მიდიან ამ ხეებთან და წყალს უსხამენ.

მანანა დანგაძე
პოეტი

ისრაელში საქართველოს კულტურის დესპანის სულის ყველაზე ფაქიზ სიმს შევებე.

ისრაელი – ძველი მსოფლიოს გზაჯვარედინზე მყოფი ქვეყანა, ისეთი ცადაზიდული მთებით, რომ მის ღმერთს, „მთების ღმერთს“ უწოდებდნენ. სწორედ იქ დაელაპარაკა პირველად ღმერთი ადამიანს, მას შემდეგ დაიწყო ებრაელთა განთესილობა პლანეტარული მასშტაბით. ბაბილონის ტყვეობა იყო ჟამი განწმენდისა და ჭეშმარიტების შეცნობისა.

„აღთქმულ ქვეყანაში“ იესოს შეწირვით გაუქმდა ყველა აკრძალვა და მსხვერპლშენიშვნა, განცხადდა, რომ ყოველი ცოცხალი ღვთის სულის შემცველია. „მოვაფენ ჩემს სულს ყოველ ხორციელზე“, ეს ნიშნავს, რომ დედამიწაზე ყოველი ხორციელი არსება ამ ღვთაებრივი სუბსტანციის შემცველია, ხორციდან ძალადობრივად მისი გაყვანა იკრძალება!

ებრაელთა განთესილობის ჟამს, მეორე მსოფლიო ომის დაწყებამდე, ერთ-ერთმა ღვთისმოსავმა ოჯახმა, მიხაილ და ესთერ შამელაშვილებისა, თავი შეაფარა უკრაინას, ქალაქ კიევს, შემდეგ კი საქართველოში, ქალაქ ქუთაისში დამკვიდრდა და ტკბილად შეეთვისა ქართველობას, აქვე შეეძინათ უსათნოესი, მზისფერი ასული დორა, იგი ცხინვალში დამკვიდრებულ ყმანვილს, რეუბენ იოსებაშვილს თავდავინყებით შეუყვარდა, წყვილმა იქორწინა, მათი ვაჟიშვილი – პაატა, დღეს ქართველთა და ებრაელთა მეგობრობის დესპანი ოთხი წლის

გახლდათ, როცა ოჯახი საცხოვრებლად ცხინვალიდან ქუთაისში გადავიდა, ყმანვილი რეუბენი კომერციულ საქმიანობას აწარმოებდა, დორამ საყვარელი ბაბუას ოცნება განახორციელა და ბავშვთა ექიმის პროფესიას დაეუფლა. ქართველებთან სათნო ურთიერთობაში მყოფ ოჯახს, ეძნელებოდა მშობლიურივით ძვირფასი ქართული მინა-წყლის დატოვება, მაგრამ საბოლოოდ დადგა საკითხი ისტორიულ სამშობლოში დაბრუნებისა. განსაკუთრებით, ქალბატონ დორას უძნელდებოდა ბავშვობის სახლთან და მეგობრებთან სამუდამო განშორება, იგი იმ იმედით წავიდა, რომ კვლავ მოინახულებდა საქართველოს.

„აღთქმულ მინაზე“ დაბრუნებისთანავე ოჯახი აქტიურად ჩაება საკუთარი ქვეყნის აღორძინების საქმეში, ქალბატონი დორა უბნის კლინიკაში მოღვაწეობდა. მაღალი პროფესიონალიზმით, სიბეჯითითა და პატიოსნებით გამორჩეულმა, თანამშრომელთა წრეში დიდი ავტორიტეტის მქონემ, მალევე კლინიკის დირექტორის თანამდებობა დაიკავა. თავისი საქმისადმი უზომოდ ერთგული, დასვენების დღეებში იგი ავადმყოფ ბავშვებს, ყოველგვარი ანაზღაურების გარეშე, სახლში მკურნალობდა.

მისი ერთადერთი სადარდებელი საქართველოს მონატრება იყო, ეს მონატრება, მოსვენებას უკარგავდა ბევრ ებრაელსაც, რომლებიც დღემდე ჩვენი ქვეყნის ერთგულ შვილებად რჩებიან. სამწუხაროდ, ვერ ასრულდა ქალბატონი დორას ნატვრა, რაც უკურნებელ დაღად დააჩნდა ვაჟიშვილს – პაატას, რომ უსაყვარლესი დედის ოცნება ვერ განახორ-

ციელა. იგი აქტიურად შეუდგა საქართველოსა და ისრაელს შორის მრავალსაუკუნოვანი მეგობრობის განვითარების საქმეს. დღეს საქართველოს კულტურის დესპანი, ცნობილი არქიტექტორი – პაატა, აბრაამ იოსებაშვილი, საქართველოს სრულუფლებიანი მოქალაქეა. ეს დიდი ნდობა მას გამოუცხადა საქართველოს პრეზიდენტმა, გიორგი მარგველაშვილმა.

მრავალი ჯილდოს მფლობელმა დიპლომატმა, არაერთი ქართველის შრომისა თუ სწავლის საკითხის მოგვარებაზე იზრუნა, მან და მისმა მეუღლემ, ქართველთა უზომოდ მოყვარულმა ქალბატონმა ლოლამ, ორი ქართველი, უნიჭიერესი გოგონას ისრაელში განათლება საკუთარი სახსრებით განახორციელეს, რომლებიც ამჟამად საქართველოში მოღვაწე პროფესორები გახლავთ. პაატა იოსებაშვილის ხელშეწყობით ისრაელში გაიმართა ქართველი კინორეჟისორების – ნინო ყოლანდარიასა და თენგიზ მალანიას ფილმების წარდგინება, ივრითულად ითარგმნა მრავალი წიგნი, მათ შორის მსახიობ იზა ვეფხვაძის სპექტაკლი: „ამ მეგობრობით შევცვლით სამყაროს“. მათი წარდგენა გაიმართა ისრაელში და საქართველოს რამდენიმე ქალაქში. ბატონი პაატას სახსრებით, ძვირფას ჩარჩოებში ჩაისვა მხატვრების – მორდეხ და ცისანა ჯანიაშვილების დიდებული ნამუშევრები.

ბატონი პაატას, გიზო თავაძისა და იზა ვეფხვაძის ინიციატივით ქუთაისში გაშენდა ორი ერის ხეივანი. ქალბატონმა იზოლდა მოშიაშვილმა და ბატონმა პაატამ ისრაელიდან ჩამოიტანეს ორი

ძირი ზეთისხილის ნერგი, რომლებმაც ქართულ მინაზე გაიხარეს. 2010წელს ბატონმა პაატამ დაამეგობრა ორი ქალაქი, ქუთაისი და ზაიფა. ყოველ წელს, ქუთაისობას, მაისობის სამდღიან ზეიმზე, ისრაელიდან, ქ.ზაიფიდან ჩამოდის დელეგაცია. პაატა იოსებაშვილის თანადგომით გამოიცა ქართულ-ებრაული პროზისა და პოეზიის ანთოლოგია, მიმდინარეობს მუშაობა მხატვრებისა და მოქანდაკეების კატალოგის გამოცემაზე.

ბატონმა პაატამ, მამის საგანძურიდან, თბილისში რესტავრირებულ ქართულ-ებრაულ მუზეუმს აჩუქა უნიკალური, მე-18 საუკუნის პოლონეთში გამოცემული წმინდა წიგნები (თორები). იგი დღეს დავით აღმაშენებლის აკადემიის პროფესორია, ტაო კლარჯეთის სამეცნიერო აკადემიის ნამდვილი წევრი, აკადემიკოსი, დაჯილდოებულია ოქროს მედლით, იგი არჩეულია საქართველოს ფაზისის მეცნიერებათა აკადემიის ნამდვილ წევრად, აკადემიკოსად, ჯუმბერ ლეჟავას სახელობის მეცნიერებათა მრავალპროფილიანმა საერთაშორისო აკადემიამ აირჩია აკადემიკოსად და დააჯილდოვა დიპლომით, გორის უნივერსიტეტმა გადასცა მადლობის სიგელი. ბატონი პაატა იოსებაშვილი გახლავთ რუსთაველის საზოგადოების წევრი, მისმა პრეზიდენტმა, დავით შემოქმედელმა დააჯილდოვა საპატიო სიგელით. იგი მიღებულია მწერალთა და საზოგადო მოღვაწეთა საერთაშორისო აკადემიის „გულანის“ წევრად, მისი პრეზიდენტია, მწერალი და საზოგადო მოღვაწე, პოლიციის ვიცე-პოლკოვნიკი ნაირა მარშანია. საქართველოს მწერალთა კავშირის თავმჯდომარემ,

ქალბატონმა მაყვალა გონაშვილმა, ბატონ პაატას მიანიჭა კულტურის ამაგდარის საპატიო წოდება. საქართველოს პარლამენტმა იგი დაასაჩუქრა განსაკუთრებული ჯილდოთი: „ქართული არქეოლოგიური მინანქრის მონეტები“ და გადასცა საპატიო სიგელი, ბატონი პაატა გახლავთ ოთხი შვილის მამა, მისი ვაჟიშვილი, რან იოსები, ოფიცერ-მაიორი, ისრაელის ომის გმირია. დღეს, როცა ბატონი პაატა ახალ-ახალი პროექტების განსახორციელებლად კვლავ და კვლავ უბრუნდება საქართველოს, გზაზე, თვითმფრინავში მჯდომს, ელანდება დედის ცასავით ცისფერი, ცრემლით აკიაფებული თვალები, რომლებიც ევედრებოდნენ, ქართული ცა და მიწა კიდევ ერთხელ დამანახეო. როცა ეს სევდიანი ისტორია მოვისმინე, ბატონ პაატას შევთავაზე დედის ვირტუალური ჩამობრძანება საქართველოში ლექსითა და სიმღერით, რამაც ძლიერ გაახარა. იმედია, იგი ივრითულ ენაზე ისრაელშიც გაჟღერდება.

ეძღვნება, პაატა (აბრაამ) იოსებაშვილის დედის, დორა შამელაშვილი-იოსებაშვილის ხსოვნას.

თქვენ ესტუმრეთ, ქალბატონო დორა,
 საქართველოს, იმ ეპოქის დროში,
 ეგებება, როცა თქვენს შვილს ხალხი,
 ისრაელის ჰიმნითა და დროშით!

საქართველო ათბობს ყველა მოსულს,
 საქართველო მტერსაც კი არ ერჩის,
 მღერის გულით აფხაზურს თუ ოსურს,
 ტკბილო დედავ, მეგობრობის ელჩის!

სინას მთაზე დადებული აღთქმა...
 ვით უძლებდით, მძიმე ჯვარს და ეკლებს?
 ისრაელი, ფერფლიდან ხომ აღდგა!
 თქვენც ხომ ზრდიდით, მეგობრობის მეკვლეს.

საქართველოვ, ეფერები ყველას,
 საქართველოვ, მინდობილო ღმერთზე,
 გულუბრყვილო, შენი გული ფეთქავს
 და ტრიალებს, სიყვარულის ღერძზე!

მადონა დვალი

არ მეგულება ადამიანი, რომელიც ამდენ დროს, შესაძლებლობებს, ყურადღებას იჩენდეს ორ ქვეყანას შორის, საქართველო-ისრაელის ურთიერთობებზე, მეგობრობაზე, სიყვარულზე. გამოხატოს თავისი უსაზღვრო სიყვარული, როგორც პაატა იოსებაშვილია!

ის მეცენატია. უსაზღვროდ შეყვარებული თავის ქვეყანაზე. თავის მეგობრებზე. მე მას სოციალურ ქსელში თვალყურს ვადევნებ. მას არ გამორჩება უყურადღებოდ არავინ, ვისაც თავის ყურადღებას და სიყვარულს არ დაუთმობს.

პაატა თავის მეუღლესთან ერთად ხაიფიდან-თელავივში ხშირად ჩამოდის. არ გამოტოვებს არც ერთ მნიშვნელოვან ღონისძიებას, რაც ქართულ-ებრაულ ურთიერთობებს შეეხება. ეს შეეხება პოლიტიკას, კულტურას, სპორტს თუ საზოგადოებრივ ურთიერთობებს.

მოხარული ვარ, რომ საშუალება მეძლევა შევხვდე მას და მასთან შეხვედრა ყოველთვის სასიამოვნო, თბილ გარემოში მიმდინარეობს, ყოველთვის ცდილობს პოზიტიური განწყობა შემოიტანოს, სასიკეთო გადანყვეტილება მიიღოს, თუნდაც საკითხები ძალიან მწვავე იყოს.

პაატა ნამდვილი პატრიოტია, ამრავლოს ღმერთმა თქვენნაირი ადამიანები. გილოცავთ ამ უსაზღვრო პატივისცემას და დაფასებას, ხალხისა და ერის წინაშე.

დღეგრძელობას და მზეგრძელობას გისურვებთ
ქართველი და ებრაელი ხალხის საიმედოდ.

ლიზი მორი

საერთაშორისო კატეგორიის მსაჯი; ისრაელის
კულტურისა და სპორტული ცეკვების ასოციაციის
პრეზიდენტი, ცეკვის პროფესიონალთა ეროვნული
საბჭოს ვიცე პრეზიდენტი

კობოჩი საკუთარ სახლში

თუ გინდა მიხვდე, რას ნიშნავს გამოთქმა „იგრძენი თავი, როგორც საკუთარ სახლში“ – იოსებაშვილებთან უნდა მოხვდე ოჯახში, ხაიფაში! იქ გაიცნობ იმ ადამიანებს, რომლებიც 40 წელზე მეტია ასულები არიან ისრაელში და საქართველოს სულს ინარჩუნებენ. განსაკუთრებით ენატრებათ იმდროინდელი ქუთაისის შაუმიანის ქუჩა და იქ მჩქეფარე იმ ებრაელი ხალხის „ფაცი-ფუცი“, რომელიც ასე ლამაზად იყო ქართულ ხასიათთან შერწყმული, შესისხლხორცებული... პაატა შესანიშნავი არქიტექტორია. ულამაზესია მისი შექმნილი პროექტები ხაიფაში. ეს უნდა ნახოთ! და ასევე უამრავი პროექტი მის მიერ შესრულებული. მას დღემდე აქვს სურვილი, ქალაქ ქუთაისსაც აჩუქოს რაღაც განსაკუთრებული. არც ის გამიკვირდა, როცა მისი ნახატები ვნახე! ნიჭიერი ადამიანი ყველაფერს განსაკუთრებული სიფაქიზით, გემოვნებით ქმნის. სხვანაირად ასეთი ვერ იქნები, მისი ხასიათი ძალიან სიღრმიდან მოდის, რომელსაც სულ გრძნობ.

ის ულამაზესი ოჯახის თავკაცია. მახარებს ყოველი მისი წარმატება, როგორც საერო, ასევე პირად საქმიანობაში.

მალხაზ ქრელაშვილი
ბიზნესის სამყაროს წარმომადგენელი

ქართველი ებრაელის, აკადემიკოს პაატა იოსებაშვილის მიერ ქართულ- ებრაული მეგობრობის გზაზე გაწეულ უდიდეს დამსახურებებს შორის ღირსეულ ადგილს იკავებს მისი გამორჩეული ზრუნვა და თანადგომა ხარაგაულის მიმართ. ბატონი პაატა იოსებაშვილის ყურადღება და სიყვარული ხარაგაულის რეზო თაბუკაშვილის სახელობის ლიტერატურული თეატრის მიმართ, ქართველთა და ებრაელთა მჭიდრო კულტურული კავშირის ნამდვილი გამორჩეული მაგალითია. იგი გახლავთ ხარაგაულის რეზო თაბუკაშვილის სახელობის ლიტერატურული თეატრის სახელით განბორცვილებული ყველა მასშტაბური პროექტის თუ ჩანაფიქრის უშუალო მხარდამჭერი. ხარაგაულის ერთ-ერთი პირველი მეგობარი და ნამდვილი გულშემატკივარი. სწორედ ამიტომ მივიღეთ გადაწყვეტილება და მივანიჭეთ საპატიო ხარაგაულელის წოდება. პაატა იოსებაშვილმა ეს წოდება ჩვენი ქალაქისადმი თავისი დამოკიდებულების, სიყვარულისა და თანადგომის გამო დაიმსახურა. ჩვენ ღიად გავხსენით კარი ამ მეგობრობისთვის. პირადად მე უდიდესი პატივი მხვდა წილად და მეამაყება, რომ ქართულ-ებრაული ორგანიზაციის „მეგობრობის მერიდიანების“ ერთ-ერთი თანადამფუძნებელი ვარ. ქართულ-ებრაული ურთიერთობები უნიკალური და ძირძველია. სწორედ ამიტომ, ნამდვილად დასაფასებელია ის, რასაც პაატა იოსებაშვილი ამ მეგობრობის შენარჩუნებისა და

ხელშეწყობისთვის აკეთებს. ნამდვილად ძნელია, ჩამოთვალო ყველა ის პროექტი და ინიციატივა, რომლებიც ბოლო წლების განმავლობაში, ბატონი პაატას ოჯახის ხელშეწყობით და დაფინანსებით ორი ერის მეგობრობის გზაზე განხორციელდა. მეამაყება მისი, როგორც გამორჩეული და ღირსეული პიროვნების, მეგობრობა.

პატივისცემით
კობა ლურსმანაშვილი
ხარაგაულის მუნიციპალიტეტის მერი, სა-
ქართველოს პარლამენტის მე-9 მოწვევის
დეპუტატი, აკადემიკოსი

ისრაელელი ქართველი მოღვაწის, ულამაზეს ქალაქ ხაიფის მთავარი არქიტექტორის, ბატონ აბრამ პაატა იოსებაშვილის სახელი ჩემთვის კარგა ხანია ცნობილი იყო, მაგრამ, სამწუხაროდ, 4 წლის წინ პირადად არ ვიცნობდი. თბილისის დავით ბააზოვის სახელობის ებრაულ მუზეუმში გამართულ ერთ-ერთ ღონისძიებაზე მოხდა ჩვენი გაცნობა, რასაც, ტრადიციული ფოტოსესია და ისეთი გულთბილი საუბარი მოჰყვა, თითქოს დიდი ხნის განუყრელი მეგობრები ვიყავით. ბატონ პაატას თვალეში უდიდესი სიკეთე, ინტელექტი და ქართულ-ებრაული პატრიოტიზმი ამოვიკითხე. ერთ-ერთ წერილში, რომელიც ისრაელში მივწერე, ბატონ პაატას დაწვრილებით მოვუყევი, რომ ცნობილი მეცნიერი და საზოგადო მოღვაწე ჯემალ აჯიაშვილი, თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ტელე-კინოსასცენარო ფაკულტეტზე ჩემი თანაჯგუფელი და ახლო მეგობარი იყო. თან დავძინე, რომ საქართველოს სახელმწიფო ტელევიზიაში, ჩემი ავტორობით გადაღებული იყო ფილმი ქართველ ებრაელებზე, რომლის წამყვანი თავად ჯემალ აჯიაშვილი იყო. აღნიშნული ფილმი სათაურით „დიასპორა“ საქართველოში ასიათასობით ტელემაყურებელმა იხილა, მაგრამ ისრაელში მის შესახებ არაფერი იყო ცნობილი. ბატონმა პაატამ, მისთვის დამახასიათებელი გამჭრიახობით, უმაღლესა ფილმის მნიშვნელობა და ექსპერ-

ტიზისტვის გადაუგზავნა ნიუ-იორკში არსებულ ქართველ ებრაელთა შემოქმედებით საზოგადოება „თარბუთს“. მისმა ხელმძღვანელმა ბატონმა ისააკ კრიხელმა უმაღლესი შეფასება მისცა და აღნიშნა, რომ ეს ფილმი ნამდვილად ეროვნული საგანძურია. ბატონ პაატა იოსებაშვილის უთვალავი საქველმოქმედო საქმიანობის ერთ-ერთი გამორჩეული ეპიზოდია ის ფაქტი, რომ სწორედ მისი უშუალო ინიციატივითა და მატერიალური დახმარებით მოხდა ქართულ-ებრაული ურთიერთობის უნიკალური ისტორიის ამსახველი დოკუმენტური ფილმის საზეიმო პრეზენტაცია ისრაელის ქალაქ ბათ-იამის კულტურის ცენტრში. მაყურებელთა დარბაზში ტევა არ იყო. ხალხი გასასვლელებშიც კი ფეხზე იდგა. ბატონი პაატა იოსებაშვილის ტრიუმფალურ შესავალ სიტყვას და ეკრანზე ან გარდაცვლილი ჯემალ აჯიაშვილის გამოჩენას მაყურებელთა ოვაციები მოჰყვა. ცნობილმა ებრაელმა და ქართველმა მეცნიერებმა, მასმედიის წარმომადგენლებმა, ერთხმად აღიარეს, რომ სწორედ ბატონმა პაატა იოსებაშვილმა, ცნობილმა საზოგადო მოღვაწემ, აღიარებულმა არქიტექტორმა, პროფესორ-აკადემიკოსმა, საქართველოს კულტურის დესპანმა ისრაელში, ხსოვნის ძეგლი აუგო მეორე დიდ ქართველ ებრაელს, საუკუნის საუკეთესო მოღვაწედ აღიარებულ ჩემს საამაყო მეგობარს ჯემალ აჯიაშვილს. დარწმუნებული ვარ, უშრეტი პატრიოტიზმითა და შემოქმედებითი ენერგიით აღსავსე უნიკალური მოღვაწე და პიროვნება, როგორიც ბა-

ტონი პაატა იოსებაშვილი ბრძანდება, კიდეც ბევრ საგანძურს შემატებს საქართველო-ისრაელის 26 საუკუნოვანი მეგობრობის ოქროს მატთანეს.

დღეგრძელობას და მზეგრძელობას გისურვებთ ქართველი და ებრაელი ხალხის საიმედოდ.

ლეხაიმ!

პატივისცემით

თენგიზ მაღანია, კინორეჟისორი

იყო ორი სამშობლოს ღირსეულ შვილი, ემსახურო ორ სამშობლოს და მუდმივად გენატრებოდა – ეს არის ბატონი პაატას პასუხი კითხვაზე, თუ რას ნიშნავს იყო ქართველი ებრაელი. დიახ, ბატონი პაატას გული ორი ქვეყნის სიყვარულს იტევს და სწორედ ეს სიყვარულია მის მიერ კეთილი საქმის უანგაროდ კეთების თავწყარო. დიდი და კეთილი გულის პატრონი, ბატონი პაატა, პროფესიით არქიტექტორია და მისი მოღვაწეობაც ერთა შორის მეგობრობის ხიდის მშენებლობისკენ არის მიმართული. მისთვის სიტყვა და საქმე ერთია, განუყოფელია. მისი ორი სამშობლოსა და ხალხთა შორის მეგობრობის განსამტკიცებლად მოღვაწეობა კი, მოგეხსენებათ, საშური საქმეა. ის ამ საქმეში არ იღლებს. რასაც აკეთებს, მადლიანად აკეთებს! მუდამ პოზიტიურად დამუხტული, აქტიური, საქმიანი და ამაღლოვნად მეგობრული, მოსიყვარულე მეუღლე, მამა, ბაბუა და ორი სამშობლოს ღირსეული შვილი. ასე ვიცნობ მე ბატონ პაატას!

უფლის მადლია, როცა დედამიწაზე ბატონი პაატასნაირი პიროვნებები დააბიჯებენ, ილწვიან, თითქოს გულისგულზე აქვთ ამოტვიფრული ეს შეგონება: „მადლი ქენი, ქვაზე დადე, გაიარე წინ დაგხვდებაო“. დიახ, გაცემული სიკეთე სიყვარულად, სითბოდ უბრუნდება ამ ღირსეულ პიროვნებას.

ორი სამშობლოს სიყვარული და ამ სიყვარულთან დაკავშირებული უდიდესი პასუხისმგებლობა – ბატონი პაატა ამ ამაღლებული გრძნობებით და-

ჯილდოებული პიროვნებაა, რომლის გულიც მშობლიური ქვეყნების მეგობრობისათვის ფეთქავს. უყვარს მადლიერ ქართველ ერს ბატონი პაატა, სიყვარულს სიყვარულით უბრუნებს, უფასებს განუღმანლს და ამბავს! ნიჭიერი და გულისხმიერი ადამიანია ბატონი პაატა, რომელმაც იცის ნამდვილი მეგობრობის ფასი და მხარში დგომა. ბატონი პაატა ორი სამშობლოს ღირსეული შვილია, რომელმაც თავისი ცოდნა და უდიდესი გამოცდილება, როგორც პროფესიული, ისე ცხოვრებისეული, ორი ქვეყნის სიყვარულსა და ხალხთა შორის მეგობრობის განმტკიცებას მიუძღვნა. ჭეშმარიტი ქართველი ებრაელი – მე ასეთი წარმომადგენია ბატონი პაატა! ბატონმა პაატამ შეძლო და შემოიკრიბა სხვადასხვა მსოფლმხედველობის, პროფესიისა და ღირებულებების მქონე წარმატებული ადამიანები, შეკრა საერთო სამეგობრო რგოლი და ჩართო ისინი ერთობ საშურ საქმეში, რომელსაც ხალხთა შორის ურთიერთობების განვითარება ჰქვია, ხოლო ამ საქმეს „მეგობრობის მერიდიანები“ უწოდა. „მეგობრობის მერიდიანები“ – კონცეფცია, რომელიც ბატონი პაატას შემწეობით დღეს რეალიზდა ორგანიზაციის სახით და აგრძელებს იმ დიდი ტრადიციების მხარდაჭერას, რომელიც აგერ უკვე 26 საუკუნეს ითვლის. ორგანიზაციის დაფუძნება ბატონი პაატას მოღვაწეობის შედეგია და ჩვენ, მისი წევრები, იმედით ვუმზერთ მის შემდგომ განვითარებას. მე მჯერა, „მეგობრობის მერიდიანები“ ახალ სიტყვას იტყვის ქართულ-ებრაულ ურთიერთობაში და ამ ურთიერთობებს ახალ ეტაპზე, სხვა სიმაღლეზე აი-

ყვანს! ბატონი პაატას შრომა და მოღვაწეობა დღეს თვალსაჩინო და დაფასებულია. მჯერა, მომავალი თაობისთვის ყველა მისი ქმედება მაგალითის მიმცემა იქნება, რაც აუცილებელია დიდი ტრადიციების გასაგრძელებლად, რომელიც მხოლოდ სიყვარულითა და მეგობრობით არის შესაძლებელი.

პატივისცემით

თამარ სანიკიძე უმაღლესი განათლების რეფორმის ექსპერტი (ევროკავშირი, ერასმუს +). სამედიცინო განათლების მსოფლიო ფედერაციის ექსპერტი. თბილისის სასულიერო აკადემიისა და სემინარიის რექტორის მრჩეველი, ხარისხის უზრუნველყოფისა და ინსტიტუციური განვითარების დარგში. განათლებისა და მეცნიერების ყოფილი მინისტრი

პაატა იოსებაშვილი არის იმ ერის შვილი, რომელმაც ერმაც საქართველოს მართლმადიდებელ ეკლესიას აჩუქა პირველი წმინდანი, სიღონია. ყველაზე დიდი სიწმინდე-უფლის კვართი მცხეთელი ებრაელი კაცის, ელიოზის ჩამოტანლია საქართველოში. 26 საუკუნის წინ საქართველოში ჩამოსული ებრაელები ჰარმონიულად შეერწყნენ ახალ სამშობლოს, შეითვისეს ქართული ენა და ქართული კულტურა. ბატონი პაატა იოსებაშვილი არის ღირსეული გამგრძელებელი ამ დიდი ურთიერთობების. იგი არის საზოგადო მოღვაწე, პროფესორი. მისი ძალისხმევით და ინიციატივით ორ მოძმე ერს შორის შეიქმნა უამრავი რგოლი, გამაერთიანებელი ჩვენი საერთო კულტურის, პოლიტიკის და ეკონომიკის განვითარებისა. იგი აგრძელებს იმ ისტორიულ ტრადიციებს, რომლებიც აერთიანებს ჩვენ ერებს შორის მეგობრობასა და თანაცხოვრებას. იგი უზარმაზარი პასუხისმგებლობით გამორჩეული პიროვნებაა. მისი ცხოვრების წესი ჭეშმარიტი სიყვარულის მაგალითია. ბატონი პაატა არის სიტყვის და საქმის კაცი. ღირსეული შვილია ისრაელისა და საქართველოსი. მასზე შემოძლია დაუსრულებლად ვისაუბრო და ვწერო, მაგრამ ვიცი მისი თავმდაბალი ბუნება და მინდა დავასრულო ეს წერილი ქუთაისელი ებრაელი კაცის, მიხეილ კაკიტელაშვილის სიტყვებით, ეს სიტყვები ბატონი პაატას და ყველა ჩვენი მოძმე ებრაელის გულშია ჩაბეჭდილი.

„ამ მადლიან და დალოცვილ მიწაზე,
ერთი ნუთით არ ვყოფილვარ მერყევი,
ცოცხალი ვარ შენი ტრფობით ვინები,
მოვკედები და ფერფლად გადაგეყრები“.

გვიყვარხართ და გვეიმედებით, ბატონო პაატა.
მრავალჟამიერ ჩვენი ერების ძმობას და კეთილ
მომავალს.

მუდამ თქვენი ძმა და მეგობარი გივი ჭიჭინაძე.

პარლამენტის წევრი, იმერეთის ყოფილი სახე-
მწიფო რწმუნებულ-გუბერნატორი, ხელოვნების
ქურუმი, ღირსების ორდენის კავალერი, სახემწიფო
პრემიის ლაურეატი, ანსამლ „ქართული ხმების“
სოლისტი

ლესაიშ, მეგობარო!

ბატონი პაატა ის ადამიანია, ვისი სიტყვა და საქმე ერთია. ვისი ცხოვრებაც ერთი დიდი მერიდიანია ქართულ-ებრაული ურთიერთობის განმტკიცებაში.

მჯერა, რომ ეს ორგანიზაცია ბევრ ერთგულ და სიტყვა-საქმიან ადამიანს შემოიკრებს გარშემო და უამრავ კეთილ და საშვილიშვილო საქმეს გააკეთებს ბატონი პაატას თაოსნობით, რომელიც საქართველოს კულტურის დესპანია ისრაელში. საქმე ხომ იქ კეთდება, სადაც სიყვარულია. ამ სიყვარულით სავსე ადამიანმა კიდევ ერთი დიდი და საშვილიშვილო საქმე წამოიწყო ორი მოძმე ერის ისტორიის საკეთილდღეოდ.

წარმატებებს ვუსურვებ ორგანიზაციას და ჟურნალს, მის დამფუძნებელს, პაატა იოსებაშვილს, ჩვენი აკადემიის საპატიო პროფესორს და არაერთი ჯილდოსა და ტიტულის მფლობელს.

მე და ჩემი აკადემია ყოველთვის ვიქნებით იქ, სადაც მხოლოდ უანგარო სიყვარული, თავდადებული მეგობრობა და კეთილი საქმეა.

იმდენად ბევრი სიკეთე და სიყვარული აქვს დათესილი, არც კი იცი, რომელი ერთი გამოყო. ბატონი პაატა იოსებაშვილი ის ადამიანია, ვინც ყოველწამიერად სულს უბერავს იმ მატერიალურ სიკეთეს, რასაც ქართულ-ებრაული ურთიერთობა ჰქვია. დაუღალავად და უანგაროდ იღწვის ამ ურთიერთობის გასაღრმავებლად და ორივე ქვეყანაში ამ სიკეთის მარცვალს აღვივებს, რაც ამ ურთიერთობას ეკადრება. მისთვის საზოგადოებრივი ყო-

ველთვის პირადულზე მაღლა დგას და მეგობრობა სამყაროს ღერძად მიაჩნია. მხოლოდ რჩეულებს ძალუძთ იცხოვრონ ისე, რომ სიტყვა და საქმე ერთ მცნებად აქციონ, იღვანონ ისე, რომ სხვებს გზა გაუნათონ და თავადვე სიკეთის ქმნის სურვილი აღუძრან. ამ ადამიანის ცხოვრება ერთი დიდი მერიდიანია ქართულ-ებრაულ ურთიერთობაში.

ლექსიმი, მეგობარო. მაღლობა, რომ არსებობთ და გვასწავლით, როგორ ვიადამიანოთ.

პატივისცემით, პროფესორი ნანა ჯიქია,
დავით აღმაშენებლის სახელობის აკადემიის
დამაარსებელი და პრეზიდენტი

საქართველოს გულშემატკივარი

ებრაელებსა და ქართველებს შორის მეგობრობა საუკუნეებს ითვლის. ეს მეგობრობა უსასრულოა, ისე, ვით ზეცა უკიდევანო. ბატონი აბრამ პაატა იოსებაშვილი ის ადამიანია, ვისი სიტყვა და საქმე ერთია. მისი ცხოვრება ერთი დიდი მერიდიანია, ქართულ-ებრაულ ურთიერთობების განმტკიცებაში. საქართველოში დაბადებული ქართველი ებრაელი, საქართველოს ჭირისუფალია. მისი გული საქართველოს ნანილია. ვნერ სიტყვებს და ლექსის სტრიქონები მეჩურჩულებს:

საქართველოს ჭირისუფალს გაუმარჯოს,
გული რომ აქვს, სიყვარულით ავსილი,
დროა უკვე, კალამი რომ მოვიმარჯვო,
აბრამია საქართველოს ნანილი.

საქართველოს ტკივილებით დამძიმებულს,
დაბადებულს, ღვთისმშობელის მიწაზე,
შეაღვიძებს მუხის რტოებს მიძინებულს,
თუ დაჭირდა, უშურველად უწამლებს.

ბატონი პაატა იოსებაშვილის საქმე, იქ იკვეთება, სადაც სიყვარულია. ამიტომაც, რომ ჯუმბერ ლეჟავას სახელობის სამეცნიერო საერთაშორისო აკადემიის წევრობაზე დაგვთანხმდა. მისი რეგალიებიდან გამომდინარე, არქიტექტორს, პროფესორს, ისრაელში საქართველოს კულტურის დესპანს, კომისიის გადაწყვეტილებით მიენიჭა აკადემიკოსის წოდება. არ შემოიძლია აქ, პოეტის, ქალბატონ ნინო უძილაურის როლი არ აღვნიშ-

ნო. ქალბატონი ნინოთი მოხდა ბატონი აბრამის დაახლოება აკადემიასთან. რაც შეეხება მის არაჩვეულებრივ კეთილშობილ მეუღლეს, ქალბატონ ლოლას კი თავად ბატონმა აბრამ-პაატამ გაუწია რეკომენდაცია. ქალბატონი ლოლა არის გმირი შვილის გამზრდელი დედა. ამ არაჩვეულებრივმა წყვილმა, სულით და ხორციით თანაზიარმა, ორი მოძმე ერის საკეთილდღეოდ, საშვილიშვილო საქმე წამოიწყო. დააფუძნეს ორგანიზაცია და მისი საინფორმაციო წყარო ჟურნალი „მეგობრობის მერიდიანები“, სიყვარულს რომ ასწავლის მომავალ თაობას, არ დაავინყებს და უფრო განამტკიცებს, ორი ერის საუკუნოვან მეგობრობას. არის ასეთი ფრინველი „ალბატროსი“, რომელსაც ყველაზე დიდი ფრთები აქვს. ბატონ აბრამსა და ქალბატონ ლოლას, ალბატროსივით დიდი ფრთები გაუშლიათ და ფრთების ქვეშ შეუმალლიათ საქართველოსა და ისრაელის სიყვარული. შეუმალლიათ იმიტომ, რომ ავმა თვალმა არ ავნოს „მეგობრობის მერიდიანს“.

საქართველოც გმირის მშობლებს ეფერება:
აბრამსა და ლოლას ღვთიურ ქალბატონს,
მადლიანი საქმე ღმერთთან იწერება,
სულით, ფრთებით, როგორც ჰგვანან
ალბატროსს.

გულნაზი ხარაიშვილი

ჯუმბერ ლეჟავას სახელობის საერთაშორისო მრავალპროფილიანი სამეცნიერო აკადემიის პრეზიდენტი და ჟურნალ „ათინათის“ მთავარი რედაქტორი, გალაკტიონ ტაბიძის პრემიის ლაურეატი

ბატონი პაატა-აბრაამ იოსებაშვილი – ამ სახელის და გვარის გაგონებაზე თვალწინ მიდგება საქართველოს სიყვარულით აცრემლებული დიდი ცისფერი თვალები, თვალები, რომელიც დარდს და სიხარულს რუდუნებით იტევს და ერთნაირი სითბოთი ეფერება სამშობლოს, მოყვასს, მეგობარს. ბატონ პაატას მწერალთა კავშირის ერთ-ერთ ღონისძიებაზე შევხვდი. ქართველ ერთან და საქართველოსთან მიმართებაში გამოთქმულმა მისმა სიყვარულით, სითბოთი და პატრიოტიზმით განმსჭვალულმა სიტყვამ სრულიად აღმაფრთოვანა. ბატონი პაატა გახსნილი, სავსე გულით, მთელი ღირსებით და ერთგულებით ატარებს ორი სამშობლოს სიყვარულს, მასში ორი საამაყო და უძველესი ერის საწყისი ერწყმის და მღერის, მღერის შეურყეველი ძმობის და ურთიერთპატივისცემის სადიდებელს. ბატონ პაატას ბევრი რეგალია აქვს, მაგრამ ჩემთვის, როგორც საქართველოს ეროვნულ-განმანთავისუფლებელი მოძრაობის ერთ-ერთი ლიდერის და 9 აპრილის გმირის მეუღლისთვის, ძვირფასი, მრავლისმეტყველი და ღირებულია ის გარემოება, რომ ბატონი პაატა ისრაელის ომის გმირის აღმზრდელი მშობელი მამაა. იმისთვის, რომ სამშობლოს აღუზარდო გმირი შვილი, თავად უნდა იყო გმირის ღირსებებით შემკული, რაც ასე გამოკვეთილად ჩანს თქვენს პიროვნებაში. ღმერთმა დაგლოცოთ

თქვენს დიდ და ღამაზ ოჯახთან ერთად!

დღეგრძელობას და მზეგრძელობას გისურვებთ
ქართველი და ებრაელი ხალხის საიმედოდ.

ლესიამ, ბატონო პაატა!

მეგობრული სიყვარულით და პატივისცემით

მაია ბათიაშვილი

საქართველოს 1987-1990 წლის ეროვნულ-გან-
მანთავისუფლებელი მოძრაობის წევრი, საქართვე-
ლოს მწერალთა შემოქმედებითი კავშირის წევრი,
თამარიონის ენდალმის მფლობელი, საქართველოს
მწერალთა, ხელოვანთა და საზოგადო მოღვაწეთა
საერთაშორისო აკადემია „გულანის“ წევრი, პოე-
ტი, ფსიქოლოგი.

სიკეთის, სიყვარულის და მეგობრობის ნათელი სხივი

ძნელია ისაუბრო ადამიანზე, რომელიც სიკეთედ ეფინება მთელ სამყაროს, ნაცნობს თუ უცნობს, მოკეთეს და მოშურნესაც კი... ბატონი აბრამ პაატა იოსებაშვილი, უამრავი რეგალიების მფლობელი: საერთაშორისო ორგანიზაცია „მეგობრობის მერიდიანების“ და ჟურნალის დამფუძნებელი და მისი პრეზიდენტი. საქართველოს კულტურის დესპანი ისრაელში. საქართველოს მწერალთა კავშირის დიპლომირებული „ღვანლმოსილი“, საქართველოს სრულუფლებიანი მოქალაქე, ნამდვილი ოქროს მედლის მფლობელი, პროფესორი, აკადემიკოსი, არქიტექტორი.

მისი მიზანია ადამიანებს შორის სიკეთისა და სიყვარულის განმტკიცება, პრიორიტეტი ადამიანია, რომლისთვისაც სიცოცხლე შეუძლია გაიღოს, თუ საჭიროება მოითხოვს, უანგაროდ ემსახურება ქართულ-ებრაული მეგობრობის კიდევ უფრო განმტკიცებას, სისხლხორცეულად, ღმერთის დონემდე აიყვანა ორი სამშობლოს სიყვარული და მუხლჩაუხრელად ემსახურება იმ დიად იდეას, რასაც წმინდა, უღალატო მეგობრობა ჰქვია, სურს თაობებს გადასცეს ქართულ-ებრაული მეგობრობის უწყვეტი ჯაჭვი და ამ ურთიერთობის სიმტკიცე კიდევ უფრო გაამყაროს, რამეთუ მეგობრობა ყველაზე დიდი სიძლიერეა.

უამრავ ქველმოქმედებასთან ერთად, რასაც ბატონი პაატა და მისი არაჩვეულებრივი, უსათნოე-

სი და უსაყვარლესი მეუღლე, ქალბატონი ლოლა ახორციელებენ, ქართული მწერლობის დიდი ქომაგებიც არიან, თუნდაც ის ფაქტი, რომ დააარსეს ქართველი ებრაელი პოეტის, ნანა შაბათაშვილ-დავარის სახელობის კონკურსი. მათ ქველმოქმედოჯახს საქართველოში განსახორციელებლად კიდევ ბევრი კეთილი გეგმა აქვს დასახული...

ძნელია ისაუბრო ადამიანზე, რომელიც სიკეთედ ეფინება მთელ სამყაროს, ნაცნობს თუ უცნობს, მოკეთეს და მოშურნესაც კი... ძნელია ისაუბრო აბრამ პაატა იოსებაშვილზე, სიკეთის, სიყვარულის და მეგობრობის ნათელ სხივზე.

ნინო უძილაური
პოეტი

ღვთის წყალობაა ჩემთვის ნამდვილად, როცა ბედი ცხოვრების გზაზე კეთილშობილ ადამიანს შეგხვედრებს, მასთან დაგამეგობრებს.

კარგ ადამიანთან ურთიერთობა ყოველდღიურობას ალამაზებს, ყოფიერებას ნათელი ფერებით ავსებს.

ჩემთვის მართლაც ბედნიერება იყო ბატონი პაატას გაცნობა, რომელიც სულ მალე გადაიზარდა ძალიან ჭეშმარიტ, ერთგულ და უანგარო მეგობრობაში ჩემს ლოლასთან ერთად. არასოდეს დამავიწყდება, ერთი ჩვეულებრივი დღე იყო, პაატამ და ლოლამ დამირეკეს, მოვიკითხეთ ერთმანეთი და პაატა მეუბნება: მაიკო, მოკიდე იზას ხელი, ვიცი, რომ ორ დღეში თქვენი ნათლისღების დღესასწაულია, ყველაფერი მზად არის და თქვენ აქ უნდა მოილოცოთ, თქვენი დღესასწაული, იორდანის მდინარეზე. ამ სასიამოვნო სიხარულს რა დამავიწყებს, ჩემი ოცნების ქვეყანაში და თან ნათლისღების დღესასწაულზე ვენვიეთ ამ წმინდა ადგილს. არა მხოლოდ ეს, უამრავი პაატას და ლოლას დიდ და ძვირფას ოჯახში, მათ შვილებთან და შვილიშვილებთან ერთად გატარებული უამრავი დღე მახსენდება. ჩემი ყოველი იქ ჩასვლა, ამ ორ ადამიანს ზეიმად უქცევია.

*მაია ჯანანაშვილი
ქალბატონი ბიზნესის სამყაროდან*

მეგობრობის უკვდავი ხიდი

პაატა-პიროვნება ცოდნით გამორჩეული, ნიჭით დაჯილდოებული, დიდი მამულიშვილი. პაატამ იცის, რომ კარგი ურთიერთობა ცხოვრების უდიდესი ფასეულობაა, რისთვისაც საჭიროა სიყვარული, სიყვარული ხომ გულში ანთებული სანთელია. მოვიშველიებ რაფიელ ერისთავის სიტყვებს – „როგორც უფალი, სამშობლოც ერთია ქვეყანაზედა“, მაგრამ ბატონ პაატასთვის, სამშობლო ორია, რადგან ის დაიბადა საქართველოში (ქუთაისში), მაგრამ მისი ძირფესვეები ისრაელშია. ბიბლიის მიხედვით, ისრაელი ღმერთის მიერ აღთქმული მიწაა. მთელი ისტორიის განმავლობაში მის დასამორჩილებლად მუდამ ბრძოლა მიმდინარეობდა. საბოლოოდ ებრაელების სახელმწიფო განადგურდა. ამის შემდეგ ებრაელები მთელს მსოფლიოში გაიფანტნენ, მხოლოდ მეოცე საუკუნეში მოხერხდა მათი დაბრუნება ისტორიულ სამშობლოში.

დღევანდელი ისრაელის სახელმწიფო 1948 წელს დაარსდა. პაატას ოჯახი გაემგზავრა ისრაელს, მაგრამ, საქართველოზე ფიქრი არასოდეს შეუწყვეტია.

პაატა გახლავთ „მეგობრობის მერიდიანების“ პრეზიდენტი. მან გასდო მეგობრობის უკვდავი ხიდი საქართველოსა და ისრაელს შორის.

თუ გვსურს ბედნიერი და მშვიდობიანი ცხოვრება, ვიზრუნოთ მეგობრობის ხიდებზე ქვეყნებს შორის.

ნუნუ ჭრელაშვილი
ინგლისური ენის სპეციალისტი

2016 წელი იდგა. დედამიწას გაზაფხულის სუნი შეჰპარვოდა. მზემაც მოუხშირა ღიმის, რათა ადამიანებისათვის გაზაფხულის მოახლოება ემცნო. ქალაქ ვენაშიც ხეებზე პირველი კვირტები აფეთქდა. დიდი სიხარულით ვემზადებოდი ისრაელში გასაფრენად, საიდანაც სულ ერთი თვის წინ დიპლომატიური მონვევა მივიღე. სულმოუთქმელად ველოდი, როდის დავადგამდი წმინდა მიწაზე ფეხს და აი, ეს დღეც დადგა. აეროპორტში შემომეგებნენ ჩემი კეთილი მასპინძლები და ჩემი „ებრაული არდადეგებიც“ დაიწყო. მეორე დღესვე ოფიციალური მიწვევით საელჩოში პირადად ელჩმა გვიმასპინძლა. იმ დღესვე, საღამოს ქალაქში სეირნობისას ჩემი მასპინძლის ტელეფონზე ქალაქ ხაიფადან გაისმა სატელეფონო ზარი. გვენვიეთ, უარს ნუ გვეტყვით, გელოდებით ყოველ მიზეზ გარეშე, ისმოდა ტელეფონის აპარატიდან მამაკაცის სანდომიანი ხმა. მადლობა, შევეცდებით, აუცილებლად რომ გამოვემგზავროთ. წინასწარ დიდი მადლობა მოპატიჟებისათვის, უპასუხა ჩემმა მასპინძელმა. ეს კეთილი მასპინძელი ქალაქ ხაიფას საპატიო მოქალაქე, არქიტექტორი ბატონი პაატა იოსებაშვილი აღმოჩნდა. მეორე დღეს დილიდან გავეშურეთ ქალაქ ხაიფაში. ქალაქის ცენტრში შემოგვეგება ბატონი პაატა. მასაც, როგორც გაზაფხულს, ლალი ღიმელი და ლაჟვარდ ზეცასავით ნათელი მზერა ჰქონდა. მისი ზეცისფერი

თვალებიდან სიკეთე გამოსჭვიოდა. მის კეთილ ღიმილში კი მზისფერ გამჭვირვალე გულწრფელობას დაინახვდით. ბატონი პაატა პოზიტიური, დადებითი ენერგიებით დამუხტული მასპინძელი აღმოჩნდა. უამრავი საინტერესო ინფორმაცია მოგვანოდა და ცდილობდა მაქსიმალურად ჩვენს განებივრებასა და გულის მოგებას. აღმოჩნდა, რომ ყველასათვის პატივსაცემი და ბევრისმთქმელი პროფესია – არქიტექტორი ჩვენი თავმდაბალი ბატონი პაატასათვის თითქოსდა არაფერი იყო. სულ მალე აღმოვაჩინე, რომ ამ ორი ქვეყნის საამაყო შვილი ყველას და ყველაფერს ჰყოფნიდა. იგი, როგორც საამაყო და სანიმუშო მამა, მეუღლე, მეზობელი, მეგობარი, ნათესავი, ძმა, ძმაკაცი, მოქალაქე, მეცენატი და ვინ იცის, კიდევ რა. ვინ მოსთვლის კიდევ, სად და რამდენ სიკეთეს თესავს ეს ლაჟვარდ ზეცასავით გასხივოსნებული ადამიანი, ბატონი პაატა იოსებაშვილი – ორი ქვეყნის სასახელო – კაცთმოყვარე მამულიშვილი, მუდამ სიკეთის სადარაჯოზე დგას. ენით უთქმელია ხალხის სამსახურში დღენიადაგ მდგომი ბატონი პაატას ნამოღვაწარი. შეუძლებელია ჩამოითვალოს მისი დამსახურებები. უამრავი ღირსებისა და საპატიო წოდების მატარებელი ბატონი პაატას ეს ტიტულები მხოლოდ ცალკე წიგნად თუ გამოიცემა. ეს საოცარი მოღვაწე დღენიადაგ ჩართულია საზოგადოების ცხოვრების ფერხულში და რიტმში, მის პულსაციაზე აქვს ხელი დადებული. იგი ყოველთვის მის ეპიცენტრში იმყოფება, რათა თავისი წვლილი

შეიტანოს ყველა კეთილი საქმის დაგვირგვინებაში. დღეგრძელობა ბატონ პაატას კიდევ ბევრი მნიშვნელოვანი საქმის განხორციელებაში.

მაია სასწრაფოშვილი-იორელი
ქართულ-ავსტრიული თეატრის პრეზიდენტი
ავსტრიის საპატიო მოქალაქე

როგორია ჩემი, ჩვენი, სრულიად საქართველოს მეგობარი პაატა იოსებაშვილი? რა თქმა უნდა ქართული ხასიათის შტრიხებით, გულგამლილი, ხელგამლილი. სულაც ყველაზე ქართულ ქალაქ ქუთაისში არ დაიბადა? მიუხედავად იმისა, რომ ძალიან დიდი ხნის წინ დატოვა საქართველო, მაინც მის უერთგულეს შვილად, მეგობრად და უზადო მეოხად რჩება. სად და როგორ იტევს პაატას გული ამხელა სიყვარულს, არც კი ვიცი. ლეგენდები დადის მის ზღაპრულ, საარაკო მასპინძლობაზე. ლოლაც, მისი მეუღლე, ხომ პაატასავით საოცარი მეგობარია. ჩვენი მეგობრობა საკმაო წლებს ითვლის. აქაც, ოტიას ეზოში ხშირად გვესტუმრობენ. როგორც კი დრო გამოუჩნდება, პაატა ცდილობს გვესტუმროს და ყველას ჩვენი წილი სითბო და სიყვარული გვინილადოს. არ ავიწყდება არც ჩვენი ოჯახის წევრების დაბადების დღე თუ სხვა რაიმე დღესასწაული. მისი არაერთი ლამაზი სტუმრობა მახსოვს მეგობრებთან ერთად. მუდამ ცდილობს დაესწროს ჩემი მამამთილის, დიდი ქართველი მწერლის, დრამატურგის ოტია იოსელიანის დაბადებისა თუ გარდაცვალების დღეს. მობრძანდება მეგობრებთან ერთად ულამაზესი თაიგულით და საჩუქრებით ხელდამშვენებული და გვილამაზებს შეხვედრებს. ყველაზე კარგად მახსენდება პაატას ინიციატივით ჩატარებული ებრაული პოეზიის ანთოლოგიის პრეზენტაცია წყალტუბოში. წარმომადგენლობითი დელეგაციით

გვესტუმრა და გვისახსოვრა კიდეც ეს ძვირფასი წიგნები. წიგნები გადმოგვეცა ოტიას სახლ-მუზეუმს, წყალტუბოს მთავარ ბიბლიოთეკას და მერიას. ულამაზესად ჩაიარა მათმა სტუმრობამ მერიაშიც და ბიბლიოთეკაშიც. ასევე საგანგებოდ გვესტუმრა და გაბედნიერება მიულოცა ჩვენს, როგორც თავად ეძახის, ოტია ჯუნიორს და მის ახლად შექმნილ ოჯახს, გაიცნო ნუცა და მისთვის დამახასიათებელი სიტბოთი ესაუბრა ახალგაზრდებს. პაატას საუბარი ხომ მუდამ შინაარსიანი, შემეცნებითი და დასამახსოვრებელია. ყველას დადებითი ემოციები გაგვიზიარა და მომავალ შეხვედრამდე დაგვემშვიდობა. მიუხედავად დატვირთული პროგრამისა, მაინც გამონახა დრო და გვესტუმრა მხოლოდ იმიტომ, რომ გაეზიარებინა ჩვენი ოჯახის ბედნიერება. დაუვინყარია დღე, როდესაც პაატამ მომილოცა 50 წლის იუბილე და ულამაზესი თაიგულითა და საჩუქრით მესტუმრა. ასევე საინტერესო იყო პაატას სტუმრობა ჩვენთან მსოფლიო დონის მეცნიერის იცხაკ დავიდის თანხლებით. ასეთი გულლია, მოარული სიკეთეა ჩვენი მეგობარი. მინდა სახალხოდ ვუთხრა მადლობა ჩემს და ჩემი ოჯახის ძვირფას მეგობარს პაატა იოსებაშვილს და მის საოცარ მეუღლეს, ლოლას ასეთი ლამაზი ურთიერთობისთვის, უპირობო მეგობრობისთვის. მრავალჯამიერ! ლეხაიმ!

თეა გიორგაძე

წყალტუბოში ოტია იოსელიანის სახლმუზეუმის მმართველი დირექტორი

სადაც სიყვარული და ერთობაა

შენ წვრილმანებში ხედავ სიდიდეს,
შენთვის უცხოა ხინჯი და ნაკლი,
ლამაზი სულით მეც მიმიზიდე,
გულში დაგიდგი მეფური სახლი.

მივესალმები ჩვენი დელეგაციის უბადლო მე-
თაურს და ხემძღვანელს, ბატონ პაატა იოსებაშვი-
ლს და მის დიადად დასახული პროექტის „მეგო-
ბრობის გზის ნაკვალევის“, დელეგაციის აქტიურ
და სახელოვან წევრებს, ძველ და ახლად შეძე-
ნილ ძვირფას მეგობრებს, ჩვენი ორი სამშობლოს
ხელისშემწყობ ორგანიზატორებს და მონაწილეებს
ისრაელში და საქართველოში. როგორც დელეგა-
ციის ბედნიერი წევრი, მინდა დიდი მადლობა გა-
დავუხადო ბატონ პაატას, ისრაელსა და საქარ-
თველოში ყველა ღონისძიებების ორგანიზატორს,
მეგობრობის გაძლიერებისთვის და ულამაზესი
პროექტების განხორციელებისთვის. ბედნიერი ვარ,
რომ მეც მხვდა წილად, პატარა წვლილი შემეტანა,
ჩვენი საერთო სიყვარულის და მეგობრობის შენე-
ბაში, ერთგული დელეგაციის წევრებთან ერთად,
რომლებიც მეგობრული თანადგომით და საერთო
საქმის სიყვარულით მხარში გვედგნენ.

პაატა, მაოცებდა და მაოცებს, შენი შემართე-
ბა. შენი თაოსნობის და ორგანიზატორობის ნიჭი,
რა სიყვარულით და მონდომებით ეჭიდები ამ საშ-
ვილიშვილო საქმეს! ერთგულებით, სიკეთის გაცე-
მით, დაუღალავი მისწრაფებით. მეგობრობის განმ-

ტკიცების, შენების და მადლის გადაცემის მუხტის მფლობელი ხარ!

ჩემო პაატა, დიდებულო მეგობარო, დაე, ასეთი პროექტები, მეგობრული შეხვედრები, საქმეები და უანგაროდ სიკეთის გაცემის უნარი გიმრავლოს ღმერთმა. მთავარი ის არის, რომ სიყვარული და ერთობა გავაძლიეროთ და სადაც სიყვარული და ერთობაა, იქ ყოველთვის იყვავილებს და იძლიერებს მეგობრობა... მივესალმები შენ ახალ ჩამოყალიბებულ ორგანიზაციას „მეგობრობის მერიდიანებს“ და იგივე სახელობის ჟურნალს, რომლის მსგავსი ინფორმაციის წყარო დღემდე არ გამოცემულა, მხოლოდ შენ, ძვირფასო პაატა, შეგიძლია ასეთი დაუბრკოლებელი ნაბიჯები გადადგა, პაატა, უღრმესი მადლობა მიზანდასახული ნაყოფიერი წუთებისთვის, ულამაზესი განცდებისთვის, რაც ჩვენი დელეგაციის მოგზაურობას ახლავს ყოველთვის, მიუხედავად ძალზედ დატვირთული გრაფიკისა, ვახორციელებთ სიყვარულის და მეგობრობის მაგალითს.

მიხარიახართ და მეამაყებით ჩვენი თემის და ორი მოძმე ერის სიყვარულის უზადო ავანგარდო. იხარეთ და იბედნიერეთ!

ღრმა პატივისცემით
ედით ალონ-ჯინჯიხაშვილი
მწერალი, მომღერალი.

აღაშინაუბი უბთიეკთობეზის დიდოსტატი

იშვიათად შეხვდებით ისეთ ადამიანებს, როგორიც პაატა იოსებაშვილია. ვიცი, რომ პროფესიით არქიტექტორია და საკმაოდ წარმატებულიც... თუმცა მის მთავარ ღირსებად და საქმიანობად ქართულ-ებრაული ურთიერთობების მოფერება და ახალ სიმაღლეებზე გასვლა მიმაჩნია. იგი საოცარი სიზუსტით აშენებს ადამიანურ ურთიერთობებს, რომელსაც კვლავ ახალი ურთიერთობების გასაღრმავებლად იყენებს. სხვადასხვა პროფესიული ნიშნით წარმატებული ადამიანების ცოდნა გამოცდილებისა და ენერგიების კეთილი საქმეებისადმი მიმართვის საოცარი ორგანიზატორია. ვიცნობ ბატონი პაატას შეხედულებებს ქართულ-ებრაული ურთიერთობების შესაძლო განვითარების შესახებ და ადვილი წარმოსადგენია, მისი იდეის განხორციელების შემთხვევაში, რამდენი სიკეთის მოტანა შეუძლია კაცობრიობისათვის. ორი ძირძველი უნიჭიერესი ერის აზრების გაერთიანებას... წარმატებებს გისურვებთ!

თუ რამ სჭირდება თანამედროვე, ათასი კონფლიქტითა და სიძულვილით დაპირისპირებულ სამყაროს, სწორედ პაატასნაირი კეთილი ნების ადამიანია, ვისი ცხოვრების მიზანიც სიკეთის კეთება და მშვიდობისთვის მოღვაწეობაა.

პატივისცემით, ჩვენი მეგობრობის და ორი მოძმე ერის საკეთილდღეოდ.

*პაატა გოგოლაძე,
ხარაგაულის მუნიციპალიტეტის საკრებულოს თავმჯდომარის მოადგილე, ფრაქციის
„ქართული ოცნების“ თავმჯდომარე*

დღეს ცოტაა ადამიანი, რომელიც ჩვენი ქვეყნის უანგარო და თავგანწირული სიყვარულითაა აღვსილი, ამიტომ მინდა, განსაკუთრებული პატივისცემა და მოკრძალება გამოვხატო ბატონ პაატაზე, რომელსაც უდიდესი ღვანლი მიუძღვის ქართულ-ებრაული ურთიერთობის, მეგობრობის გამყარებასა და განვითარებაში. ადამიანი, რომელმაც სიტყვა საქმედ აქცია და 26-საუკუნოვანი ქართულ-ებრაული მეგობრობა შემდეგი საუკუნეებისათვის და მომავალი თაობებისათვის მოამზადა. ამის ნათელი და ურყევი მაგალითია კიდევ ერთი პროექტი, ახლახანს დაარსებული ქართულ-ებრაული ორგანიზაცია „მეგობრობის მერიდიანები“ ჟურნალთან ერთად, რომლის პრეზენტაციაც სულ ცოტა ხნის წინ გაიმართა მწერალთა სახლში. „მეგობრობის მერიდიანები“ კიდევ ერთი წინ გადადგმული, საქმიანი ნაბიჯია იმისათვის, რომ ქართულმა საზოგადოებამ ნათლად და მკაფიოდ დაინახოს ის ქმედითი ხაზები, რომლებიც საჭიროა ქართულ-ებრაული ურთიერთობის გამყარებისთვის. ამ მხრივ უდიდესი პატივი მხვდა წილად, რომ ჩემი მცირე წვლილი შევიტანო ბატონი პაატას მიერ საძირკველჩაყრილ და წამოწყებულ ამ უდიდეს პროექტში, ღირსეულ პატრიოტთან ერთად. ბატონ პაატასთან მეგობრობამ მაჩვენა და თამამად შემიძლია ვთქვა, რომ მასწავლა – თუ რას ნიშნავს, გიყვარდეს საქართველო, გიყვარდეს და თან შენი საქმით უმტკიცებდე ამ სიყვარულს ქვე-

ყანას. ხშირად მესმის ფრაზა, რომ ებრაელი ერისგან უნდა ვისწავლოთ საქართველოს სიყვარულით, ამის ნათელი მაგალითია სწორედ ბატონი პაატა – საკუთარ ოჯახთან ერთად, რომელიც ჩვენი ქვეყნის, საქართველოს განუყოფელი ნაწილია. მჯერა, რომ იმარჯვებს მეგობრობა, უპირობო სიყვარული და პატრიოტიზმი, რაშიც დამარწმუნა ბატონი პაატას თითოეულმა ქმედითმა ნაბიჯმა და მჯერა, რომ წინ ბევრი ასეთი საქმიანი და საინტერესო ამბების მომსწრენი გავხდებით, რაც კიდევ უფრო გააძლიერებს და გაამყარებს ქართულ-ებრაულ კულტურულ თუ მეგობრულ კავშირებს!

მრავალჯამიერ, ბატონო პაატა!

თქვენდამი უდიდესი სიყვარულითა და პატივისცემით

მალხაზ-ბაჩო ბაზაძე

ქ. საჩხერის ყოფილი მერი.

აგრარულ სფეროში კომპანია

„ნობათი – 2007“-ის დირექტორი

ქართულ-ებრაული ურთიერთობები მრავალ საუკუნეს ითვლის და ეს მეგობრობა დღემდე გრძელდება. ამის ნათელი მაგალითია პაატა იოსებაშვილი, რომელიც არის ორი ერის საამაყო შვილი, რომელიც უკვე წლებია ზრუნავს, იღწვის ქართულ-ებრაული ურთიერთობების გასაღრმავებლად. ძალიან კარგად მახსენდება 2011 წლის 2 მაისი და სტუმრად ჩამოსული ისრაელის დელეგაცია, რომელსაც ხელმძღვანელობას ბატონი პაატა უწევდა. გაცნობისთანავე დიდი პატივისცემა დაიმსახურა თავისი უსაზღვრო თბილი დამოკიდებულებით, რომელსაც იგი გამოხატავდა და დღემდე ასეა საქართველოს და ქართველი ხალხის მიმართ. მისი თაოსნობით არაერთ ინიციატივას, პროექტს, მეგობრობას, კულტურულ-შემეცნებით ღონისძიებას ჩაეყარა საფუძველი. ფართოა მისი კავშირები და საქმიანობის არეალი. განუზომელია მისი პასუხისმგებლობა. ყოველთვის პირნათლად ასრულებს საკუთარ მოვალეობებს, რაც მთავარია, ბოლომდე იხარჯება, რომ ეს საუკეთესოდ გამოუვიდეს. მისი ინტელექტი და ყურადღება გასაოცარია. ყოველთვის მზადაა გარშემომყოფთა დასახმარებლად, მათთვის რჩევების მისაცემად, თანაც უანგაროდ, არაფერს ითხოვს სანაცვლოდ. საქართველოს კულტურის დესპანი ისრაელში, ქველმოქმედი, საზოგადო მოღვაწე, არაერთი ჯილდოს, ტიტულის მფლობელი – რთულია ჩამოთვალო ყველა მისი დამსახურება, მაგრამ ყველაზე ღირებული მისი

ადამიანობაა, რომელიც დღეს ყველაზე ძვირად ფასობს. პაატა იოსებაშვილი – არაჩვეულებრივი ოჯახის მამა, მეუღლე, ბაბუა, მუდამ მზრუნველი, მოამაგე და პატივისმცემელი. მჯერა ყველა მისი ნაბიჯი წარმატებული იქნება, რომელსაც საყრდენად მეგობრობა და სიყვარული უდევს. როცა მის საქმიანობაზე ვფიქრობ, შოთა რუსთაველის ეს უკვდავი სტრიქონები მახსენდება:

ხამს მოყვარე მოყვრისათვის, თავი ჭირსა არ დამრიდად,

გული მისცეს გულისათვის, სიყვარული გზად და ხიდად.

შორენა ხუხუა

*ქ. ქუთაისის მუნიციპალიტეტის მერიის
საგარეო ურთიერთობებისა და საერთაშორისო
პროექტების განყოფილების ხელმძღვანელი*

დიდი საქმეების თაოსანო

ჩვენი თემის ძვირფას და ღირსეულ პიროვნებას, დამსახურებულ და ღვანლმოსილ არქიტექტორს, ცნობილ საზოგადო მოღვაწეს, არაერთი პრიზისა და სიგელის ღირსეულ კავალერს, უკეთილშობილეს მეცენატს და ქველმოქმედს, საამაყო და სამაგალითო ოჯახის და შვილების მამას და მეუღლეს, მრავალი პროექტის აღმსრულებელსა და დამაგვირგვინებელს, საქართველოსა და ისრაელის ერთგულ მეგობარს, სამშობლოდან – სამშობლოში დაბრუნებულ ქართველ ებრაელს, საქართველოს მიწა-წყლის მოყვარულს, ქართველი ხალხის თბილ, ერთგულ მეგობარს, საქართველოს ულამაზესი ბუნების მოყვარულს და მოტრფიალეს, ისტორიული სამშობლოს, ისრაელის სახელმწიფოს და ებრაელი ხალხის ღირსეულ შვილს, სამხედრო ოფიცრის და ნიჭიერი იურისტი შვილის აღმზრდელს, ჩემი სიყრმის მეგობარს მინდა მივმართო: პაატა, ძვირფასო, შენს კეთილშობილ ლოლასთან და საამაყო და სამაგალითო შვილ-მომავალთან ერთად მრავალჟამიერ.

გილოცავ ორგანიზაცია „მეგობრობის მერე-დიანების“ და ფუნქციონირებას. გისურვებ წარმატებებს. მე ვიცნობ შენს საზოგადოებრივ მოღვაწეობას, შენ დაუშრეტელ ენერგიას, საქმის თაოსნობის შენს დიდ ნიჭს, რასაც არ უნდა აკეთებდე, ყოველთვის და ყველგან წარმატებებით დამაგვირგვინებელი ხარ... ამ საკითხში ეჭვი არ მეპარება... გულითადი და თბილი საზოგადო მოღვაწე ხარ და ღმერთმა სულ გამარჯვებული გატაროს ცოლშ-

ვილთან და ერთგულ მეგობრებთან ერთად... არ შემიძლია, რომ არ აღვნიშნო შენს მიერ ახლად დაარსებული ქართულენოვანი ჟურნალი „მეგობრობის მერიდიანები“, რომლის პრეზენტაციაც მწერალთა სახლში გაიმართა და რომელსაც ინტელიგენციის რჩეული წარმომადგენლობა დაესწრო. გისურვებ კვლავ უსაზღვრო წარმატებებს.

შოთა წვენიაშვილი

ისრაელის ჩრდილოეთ რეგიონის და რაიონების კულტურისა და ხელოვნების საზოგადოება
„ნერგის“ თავმჯდომარე, დამსახურებული
ქორეოგრაფი.

პაატა იოსებაშვილი?! ვინ არის პაატა იოსებაშვილი... რა შეიძლება ითქვას ამ ბუმბერაზი პიროვნების შესახებ... ან უსასრულოდ ძალიან ბევრი, ან შემოკლებით... ადამიანი, რომელიც ადამიანთა სიკეთის კეთებით სულდგმულობს... ორი ქვეყნის შვილი, ორი სამშობლოს მოყვარული... ადამიანი, რომელიც იხარჯება დღე და ღამ, ამ ურთიერთობების გაღრმავებისთვის, გაგრძელებისთვის, შენარჩუნებისთვის... არ იშურებს დროსა და ენერგიას... ეს იქნება მთლიანად საზოგადო საქმისთვის თუ ახალგაზრდებისა და სტუდენტების დაკვალიანებასა და მათი ოცნებების ფრთების შესხმისთვის მუდამ განვდილი ხელით... ბატონი პაატას შემთხვევაშიც, როგორც ბევრი წარმატებული ადამიანის ცხოვრების მაგალითით... მისი წარმატებების უკან დგას მისი ოჯახი, ქალბატონი ლოლა და მათი საამაყო შვილები... მისი საყრდენი, სტიმულის მიმცემი, გამამხნევებელი... ეს ბრწყინვალე ოჯახი მრავალთა მისაბადია... ბატონი პაატა წლების მანძილზე არაერთი ორგანიზაციის დამაარსებელი და ხელმძღვანელია... ორგანიზაციების, რომლებიც ქართულ და ებრაულ ურთიერთობებს ემსახურებოდა და ემსახურება... თუნდაც ამ ბოლო დროს დაარსებული ჟურნალი და ორგანიზაცია „მეგობრობის მერიდიანები“, როგორც ვთქვით, უსასრულოდ შეიძლება მის საქმეებზე საუბარი... ჩემთვის ბატონი პაატა ძვირფასი მეგობარია, მუ-

დამ მახარებს მისი მორიგი წარმატება...

მაშ, მეგობარო, გისურვებ კვლავ უამრავ წარმატებას საზოგადოებრივ და პირად ცხოვრებაში...

ბატონ პაატა იოსებაშვილის მიერ ჩამოყალიბებულმა ორგანიზაციამ და ჟურნალმა, „მეგობრობის მერიდიანებმა“, გეზი აიღო... ზურგის ქარი ვუსურვოთ და წარმატებები უღევი... წარმატებები გარდაუვალია, რადგან ბატონ პაატას არაერთი საზოგადო საქმე აქვს წარმატებით დაგვირგვინებული... და როგორც ებრაულად იტყვიან, „იმ იმ კაბალოთ“... დამამტკიცებელი საბუთებითაა მოსული... და ყოველივე ამას უანგაროდ აკეთებს ეს ღირსეული პიროვნება... მე მას ერთხელ საუბრისას ვუთხარი, მე ვისწავლე „ადამიანთა შორის ურთიერთკავშირების“ კურსებზე, მაგრამ როგორც ეს თქვენ გამოგდით, ბატონო პაატა, ძნელად რომ ბევრს გამოუვიდეს... ეს ნიჭი ერთეულთა ხვედრია... თუ ამას დავუმატებთ იმ მამოძრავებელ ძალას, ორი ქვეყნის მეგობრობა და სიყვარული რომ უდევს საფუძვლად... თქვენში ეს იმდენად ძლიერია იმ დაუღალავ შრომასთან, მცდელობასთან, კეთილი საქმის კეთებასთან ერთად... მომავალში, ალბათ ჩვენი საელჩოები გააგრძელებენ ამ ურთიერთობებს, მაგრამ დღეს, სანამ ქართველ და ქართველ ებრაელებს ერთი სალაპარაკო ენა გვაქვს... ქარ-

თული... ისეთი ადამიანის ხელმძღვანელობით, როგორიც ბატონი პაატა იოსებაშვილია, სიმალ-
ლეებს შეუძლია მიაღწიოს ურთიერთობებში...

პაატა, მეგობარო, გილოცავთ... წარმატებებს
ვუსურვებ „მეგობრობის მერიდიანების“ და მის
ყველა წევრს.

პატივისცემით

რიკა შალევ მურდუხაშვილი,

ქართული ენის პედაგოგი, მწერალი

ბატონი პაატა ის ადამიანია, ვისი სიტყვა და საქმე ერთია, ვისი ცხოვრებაც ერთი დიდი მერიდიანია ქართულ-ებრაული ურთიერთობის განმტკიცებაში. მივესალმები ბატონი პაატა იოსებაშვილის ინიციატივას ორგანიზაციისა და ჟურნალის „მეგობრობის მერიდიანები“-ის შექმნის შესახებ. მჯერა, რომ ეს ორგანიზაცია ბევრ ერთგულ და სიტყვა-საქმიან ადამიანს შემოიკრებს გარშემო და უამრავ კეთილ და საშვილიშვილო საქმეს გააკეთებს ბატონი პაატას თაოსნობით. საქმე იქ კეთდება, სადაც სიყვარულია. ამ სიყვარულით სავსე ადამიანმა კიდევ ერთი დიდი და საშვილიშვილო საქმე წამოიწყო ორი მოძმე ერის ისტორიის საკეთილდღეოდ. წარმატებას ვუსურვებ ორგანიზაციას და ჟურნალს, მის დამფუძნებელს, პაატა იოსებაშვილს, აკადემიკოსს, საპატიო პროფესორს, საქართველოს კულტურის დესპანს ისრაელში, საქართველოს სრულუფლებიან მოქალაქეს, ხარაგაულის საპატიო მოქალაქეს, საზოგადო მოღვაწეს და მეცენატს, არაერთი ჯილდოსა და ტიტულის მფლობელს. მე, აბრაამ მეკერი და ჩემი გუნდი ყოველთვის ვიქნებით იქ, სადაც მხოლოდ უანგარო სიყვარული, თავდადებული მეგობრობა და კეთილი საქმეა.

ლექსაიმ, მეგობარო. პატივისცემით
აბრაამ მეკერი, (გია მანკეპლიშვილი) ებრაელი,
 ისრაელის მკვიდრი და საქართველოს სრულუფლებიანი მოქალაქე, შინაგან საქმეთა სამინისტროს თანამშრომელი, საქართველოს ებრაელთა მსოფლიო კონგრესის თანამშრომელი.

თბილისი, საქართველოს და ისრაელის ღვანულაობის უფიქროსი

ადამიანებს შორის მეგობრობისა და ურთიერთ-სიმპატიის დამყარებისათვის, როგორც წესი, გადამწყვეტი მნიშვნელობა ენიჭება გაცნობის პირველ წამებს. სწორედ ამ დროს ხდება ქვეცნობიერებიდან მომდინარე ფლუიდების ურთიერთგაცვლა და ადამიანი რწმუნდება, რომ შენს წინაშე სწორედ ის პიროვნება დგას, რომლის გაცნობა, შემდგომში, აუცილებლად გადაიზრდება უანგარო მეგობრობაში. ეს იყო არცთუ მცირე ხნის წინათ. ყველასათვის ცნობილმა მსახიობმა, ჟურნალისტმა, რეჟისორმა, ქალბატონმა იზა ვეფხვაძემ თავისი მორიგი სპექტაკლი ჩაიფიქრა, რომელიც უდროოდ წასულ ახალგაზრდა მწერალს – გოდერძი ჩოხელს და მის უკვდავ შემოქმედებას ეძღვნებოდა. ქალბატონმა იზამ, როგორც მას სჩვევია, ორიგინალური გადანწყვეტილება მიიღო, რათა ეს სპექტაკლი გოდერძი ჩოხელის სამშობლოში – გუდამაყარში წარმოედგინა.

თბილისიდან სპეციალური ავტობუსით გავემგზავრეთ, რომელშიც გოდერძი ჩოხელის შემოქმედების თაყვანისმცემელი ქართული ელიტის მრავალი წარმომადგენელი იყო. გუდამაყარში, ადგილზე ჩასვლისთანავე, ჩემი ყურადღება მიიპყრო მეტად სიმპათიურმა უცხო მამაკაცმა, რომელსაც ირგვლივ უამრავი ქალბატონი ეხვეოდა და საყოველთაო ყურადღების ცენტრში იყო მოქცეული. რა თქმა უნდა, მეც დავინტერესდი მისი პიროვნებით.

აღმოჩნდა, რომ ეს წარმოსადეგი მამაკაცი ისრაელიდან იყო ჩამობრძანებული სპეციალური მისიით, ოფიციალურ დელეგაციასთან ერთად, რომელსაც თავად ხელმძღვანელობდა. გაირკვა, რომ ბატონი პაატა იოსებაშვილი საქართველოში დაბადებული და გაზრდილი ქართველი ებრაელი ყოფილა, რომელიც ჯერ კიდევ საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის სტუდენტის რანგში, მშობლებთან ერთად გამგზავრებულია (ასულა) თავის ისტორიულ სამშობლოში – ისრაელში.

ნათქვამია, ნიჭიერი კაცი ყველგან ნიჭიერიაო. ეს ნათქვამი ზედგამოჭრილია ბატონ პაატას მიმართ. ამ გამორჩეულმა ახალგაზრდამ, არა მარტო უმოკლეს ვადაში შეითვისა თავისი დიდებული ნინაპრების მშობლიური ენა ივრითი, არამედ, წარმატებით დაამთავრა ქალაქ ხაიფას პოლიტექნიკური უნივერსიტეტი, რომელიც მთელ მსოფლიოში ერთერთ ყველაზე პრესტიჟულ უმაღლეს სასწავლებლად ითვლება.

სრულიად უცხო გარემოში ბატონმა პაატა იოსებაშვილმა, როგორც იტყვიან, თავბრუდამხვევი კარიერა გაიკეთა და არა მარტო ცნობილ ებრაელ არქიტექტორებში გაიკაფა გზა, არამედ, სულ მოკლე ხანში, ჩრდილოეთ ისრაელის დედაქალაქად წოდებული ქალაქ ხაიფას მთავარ არქიტექტორად მოგვევლინა. ეს იყო პირველი დიდი ნაბიჯი, როდესაც ქართველმა ებრაელმა პაატა იოსებაშვილმა, თავისი ფაქტობრივი სამშობლო – საქართველო ასახელა და შორს გაუთქვა სახელი. ბატონმა პაატა იოსებაშვილმა მომდევნო წლებში, არნახული

საზოგადოებრივი მოღვაწეობა გააჩაღა, რომლის ყოველი გამოვლინება, სწორედ მისი პირველი სამშობლოს წარმოჩენისაკენ იყო მიმართული. პირველი დიდი ორგანიზაცია, რომელიც ისრაელისა და საქართველოს 26 საუკუნოვანი მეგობრობის განმტკიცებისათვის შეიქმნა, ეს იყო „გულთა კავშირი“, რომელმაც არაერთი ისტორიული ფურცელი ჩაწერა საქართველო-ისრაელის მატრიანეში.

ორგანიზაცია „გულთა კავშირი“ შეიქმნა ცნობილი პოეტის, ნეტარხსენებული ნანა დავარ შაბათაშვილის და ბატონ პაატა იოსებაშვილის თაოსნობით და მისი პირველი პრეზიდენტი გახლდათ პაატა იოსებაშვილი.

შემდგომ წლებში ბატონი პაატა საქართველოს აღიარებული საზოგადო მოღვაწე გახდა, პრეზიდენტის საგანგებო დადგენილებით მიენიჭა საქართველოს სრულუფლებიანი მოქალაქის ნოდება, გახდა საქართველოს კულტურის დესპანი ისრაელში, მრავალი აკადემიის წევრი, საპატიო პროფესორი და მრავალი ჯილდოს მფლობელი, ქალაქ ხარაგაულის საპატიო მოქალაქე და ოქროს მედლის მფლობელი.

პატივისცემით,

მანანა გაბუნია, დამსახურებული ექიმი, ჯანდაცვის სამინისტროს ყოფილი თანამშრომელი, ქველმოქმედი, საზოგადო მოღვაწე.

ბატონ პაატა იოსებაშვილზე შეიძლება ისაუბრო დაუსრულებლად! ეს ის პიროვნებაა, რომელმაც თავისი ცხოვრება მიუძღვნა საქართველოსა და ისრაელს.

ნიგნში, რომელიც მასზე იწერება, უნდა შევიდეს ბატონ პაატას ჩვიდმეტი წლის ცოცხალი დიპლომატია, როცა ოთხ-ხუთ კაციანი დელეგაციებით უანგაროდ მოგზაურობდა, თესავდა სიკეთეს და ავრცელებდა სიყვარულს ერებს შორის, ამეგობრებდა ქალაქებს, აძლიერებდა ორი მოძმე ერის ოცდაექვს საუკუნოვან უნიკალურ მეგობრობას.

ბატონი პაატა და მისი უკეთლშობილესი მეუღლე ლოლა, დროს და შრომას არ ზოგავენ, რომ განუწყვეტლივ იდგნენ ორი სამშობლოს, საქართველოსა და ისრაელის სამსახურში! ბატონ პაატას და ქალბატონ ლოლას ქმედება ქველმოქმედების ეტალონია! სწორედ ასეთ ხალხზე უნდა იყოს დაყრდნობილი იმედები, რომ ცხოვრებაში ისუღდგმუროს ჭეშმარიტმა ღირებულებებმა.

ქართულ-ებრაულ სიყვარულს გადაშენება არ ემუქრება, რადგან ასეთი ხალხი, როგორიცაა ბატონი პაატა და ქალბატონი ლოლა, ზრუნავენ გააღვივონ საქართველო-ისრაელის სიყვარული ხალხში და მეგობრობა ახალგაზრდა თაობებში, გვიმედებით და გვიყვარხართ!

პაატა იოსებაშვილი თავისი ბიოგრაფიითა და შემოქმედებით მრავალმხრივ საინტერესო პიროვნებაა. მისი სახელის გაელვება ქართული თუ

უცხოური პრესის ფურცლებზე ყოველთვის საინტერესოა. ეს უდიდესი საზოგადო მოღვაწე და არქიტექტორი ქართულ-ებრაული ურთიერთობების სათავე და ხიდია. მისი ინიციატივით არაერთ მასშტაბურ შემოქმედებით პროექტს ჩაჰყრია საფუძველი, რომელიც შემდეგ არაერთ საქმეს ძირითად ქვაკუთხედად დასდებია. ბატონი პაატას ურთიერთობა და მეგობრობა აკადემია „გვირილასა“ და ჩემთან წლებს ითვლის და მომავალშიც გაგრძელდება. „გვირილას“ არც ერთი დიდი პროექტი ბატონი პაატას ჩართულობის გარეშე არ გამართულა. იგი აკადემიის არაერთი დიპლომისა და ჯილდოს მფლობელია, რაც ჩვენ ერთნაირად გვეამაყება. ბატონი პაატა, როგორც დიდებული პიროვნება და საზოგადო მოღვაწე, იმსახურებს ქართველი ერის სიყვარულსა და პატივისცემას.

დიდი სიყვარულით და პატივისცემით, აკადემიის და ანსამბლ „გვირილა“-ს დამფუძნებელი, მისი პრეზიდენტი და მთავარი პედაგოგი,

ერნა ნიფურია

მუსიკოსი, აკადემია „გვირილას“ დამფუძნებელი

წაკმატება დიდ საქმეში

ბატონო პაატა, ისრაელისა და საქართველოს სასახელო მამულიშვილო, მეგობრობისა და ძმობის ეტალონო: 21-ე საუკუნის დიდ საზოგადო მოღვაწეთა თითზე ჩამოსათვლელ სიაში ხართ, როგორც კულტურის განმავითარებელი მთელ მსოფლიოში. თქვენი ჟურნალი „მეგობრობის მერიდიანები“ – დედამიწის მერიდიანებივით კრავს და აერთიანებს სხვადასხვა პოლუსის, ასევე სხვადასხვა სფეროში მოღვაწე ნიჭიერ ადამიანებს და კარგი საქმეებისკენ უბიძგებს. გილოცავთ ამ ჟურნალის დაბადებას. მიხარია ჩემი კავშირი ამ ჟურნალთან და ყოველთვის ვეცდები, ვიდგე თქვენი კულტურული ინიციატივების გვერდით. წარმატება და კვლავ წარმატება თქვენ დიდ საქმეებში.

დიდი პატივისცემით *ნინიკო ჩიხლაძე*
მუსიკოსი, ასოციაცია „საქართველოს ქალების“
დამფუძნებელი

ცნობილი აპოკალიფტიკი

ბატონი პაატა იოსებაშვილი ხაიფის ყოფილი მთავარი არქიტექტორი ძალიან ცნობილი და მოთხოვნადი არქიტექტორია ისრაელში; როცა იგი აბრამ ჯანა ჯანაშვილთან მუშაობდა, (ქალბატონი ლიანას, ან გარდაცვლილ, მეუღლესთან) მაშინ, მიუხედავად იმისა, რომ ძალიან ახალგაზრდა იყო, უკვე უამრავი შეკვეთა ჰქონდა და ყველას მისთვის ჩვეული პასუხისმგებლობით ეკიდებოდა.

დღეს კირიათ-ათა-ში შენობების უმრავლესობა მისი დაპროექტებულია, ესენი გახლავთ სკოლები, საბავშვო ბაღები.

ასევე ხაიფაში უამრავი ნაგებობა აქვს აგებული, ბევრი კერძო პროექტი აქვს გაკეთებული.

ისრაელში ბატონი პაატა იოსებაშვილი კარგი არქიტექტორის სახელით სარგებლობს.

ილანა – ჯანა (ლიანა ჯანაშვილი)

ამბობენ ქვეყნების ისტორიას მემატეანენი წერენო, ერების ისტორიას კი ამ ერის წარმომადგენლებიო. რამდენი რამ თქმულა და დაწერილა ქართულ-ებრაულ ურთიერთობებზე. და ყველა ისტორიის მიღმა კონკრეტული ადამიანები არიან თავისი პირადი ისტორიებით

დღეს, როცა კაცობრიობას ადამიანურობის ღრმა კრიზისი უდგას, განსაკუთრებით დასაფასებელია უკვე იშვიათობად ქცეული ადამიანობის და კაცთმოყვარეობის ნიმუშების წარმოჩენა, ღირსეული ადამიანების ბიოგრაფიების გაცნობა. ეს უპირველესად შთამომავლობას სჭირდება, რადგან ამ პრაგმატულ სამყაროში თავისი ფასი აქვს ყველაფერს. თუმცა შეუფასებელია ის დიდი ღვაწლი, რომელსაც კონკრეტული ადამიანები უშურველად, იმ ხანგრძლივი ისტორიული ჯაჭვის განსამტკიცებლად აკეთებენ, რითაც ასე ვამაყოფთ ორივე ერის წარმომადგენლები. ადამიანის ნაკეთებ საქმესაც აქვს ბიოგრაფია.

აბრაამ პაატა იოსებაშვილი--დღეს ეს სახელი და გვარი ყველასთვის ცნობილია როგორც საქართველოში ისე ისრაელში. მისი ბიოგრაფიის და საქართველოში განხორციელებული საგანმანათლებლო პროექტების და კულტურის მიმართულებით საქველმოქმედო საქმიანობის შესახებ არაერთხელ დაწერილა, თუმცა იმ მრავალ რეგალიებს შორის, რომელსაც ბატონი პაატა დამსახურებულად ატარებს, უპირველესი ტიტული საქართველოს კულ-

ტურის დესპანობაა ისრაელში. რაოდენ საპასუხის-
მგებლოა და ფართო ეს ტიტული, რადგან დღეს
ის საზოგადოებრივ, სოციალურ და პოლიტიკურ
მნიშვნელობას იძენს, როცა ქართულ-ებრაული
ურთიერთობები უკვე სახელმწიფოებრივ დონეზე
გრძელდება. როდესაც ისრაელში ებრაელთა ალი-
ის შემდეგ ერთ დროს ქართველ ებრაელთა მრავალრიცხოვანი დიასპირიდან (57 000 კაცი 1986 წ.
აღწერით) დღეს 1000 კაცზე ცოტა მეტია დარჩენი-
ლი და საშიშროება, რომ ეს ურთიერთობები წლე-
ბის შემდეგ შეიძლება ისტორიის კუთვნილებად და
ლამაზ ლეგენდად იქცეს-რეალურია, თუ მას ღირ-
სეული გამგრძელებელი არ გამოუჩნდა. სწორედ
ამიტომაც ერებსა და ქვეყნებს შორის მეგობრო-
ბის გაგრძელება და განმტკიცება, როგორც ორი
ქვენის მოქალაქემ და ორი ერის შვილმა, ბატონმა
პაატამ ღირსების საქმედ და საკუთარ მოვლეობად
დაისახა.

ბედნიერია პიროვნება, რომელიც თავის მოწოდებას იპოვის და თავისი პოტენციალის რეალი-
ზებას შეძლებს. ქველმოქმედება ბატონი პაატას
მოწოდებაა, მისი ცხოვრების კოსმიური მისიაა,
მისივე ნათლობის ებრაულ სახელში კოდირებუ-
ლი – აბრაამის გემატრია 5-ია – ხალხთა კავშირსა
და ურთიერთობებზე ზრუნვა. და უკვე რამდენი
ათეული წელია ბატონი პაატა ამ მისიას საქარ-
თველოშიც და ისრაელშიც ერთგულად ემსახურე-
ბა. ყოველი ადამიანის ცხოვრებაში დგება ჟამი,
როცა თავის ნაღვანს გაბედულად შემოუბრუნდე-
ბა, აწონ-დაწონის, რაღაცას ნახავს საიმედოს, გუ-

ლის გასახარს, თაობებს რომ წაადგება, ხელიდან ხელში გადაეცემა.. გულის გასახარი და თაობებზე ხელიდან ხელში გადასაცემი კი მრავლადაა მის საქართველოში მრავალწლიანი მოღვაწეობის მანძილზე. ისევე როგორც ახალი გეგმები.

დრო ყველაფერს თავის სახელს არქმევს – მეგობართა საამაყო მეგობარი და ღირსეული პიროვნება. არაჩვეულებრივად უბრალო, კომუნიკაბელური, გულისხმიერი, საოცრად თავმდაბალი. ბუნებით ალტრუისტი, ფილანტროპი, სიკეთის, გულწრფელობის, ქველმონმედების ნიჭით უხვად დაჯილდოვებული. ასეთი ადამიანები უხმაუროდ, მოკრძალებული ღიმილით და სიკეთით გაცისკროვნებული თავლებით ევლინებიან ქვეყანას და თავისი ნაკეთები სიკეთით რჩებიან ადამიანთა გულებში. ისინი იმ ცივინათელებს ჰგვანან, სხვასაც რომ უნათებენ გზას და საკუთარ თავსაც. მით უფორ ისეთი ადამიანი, რომლის სახელსაც უკავშირდება მრავალი სასიკეთო რამ საქართველოში. ადამიანის ყველაზე დიდი სიკეთე ისაა, როცა ის ქვეყნისთვის, კონკრეტული ადამიანებისთვის სასარგებლო საქმიანობითაა დაკავებული. მის ყველა სიკეთეს კონკრეტული ადრესატი ჰყავს. ამ დათესილი სიკეთეების ანარეკლია ის სიყვარული, რომელსაც ბატონი პაატა იმკის. და ასე ნაბიჯ-ნაბიჯ ადამიანთა ღვაწლით ღრმავდება და მყარდება ერთა მეგობრობის მყარი ფუნდამენტი. ადამიანები ხომ საერთმანეთოდ შექმნა უფალმა. ერის ხასიათი და ეთნო-ფსიქოლოგიური პორტრეტი კი ყველაზე ნათლად ამ ერის კულტურის პლასტიკებში აისახება.

ამიტომ ეძვირფასება ასე მშობლიური ქართული და ებრაული კულტურა, ამიტომ არ იშურებს თავის სულიერ და მატერიალურ რესურსს მის განსამტკიცებლად, ახალგაზრდა თაობაზე გადასაცემად. თავისი მოღვაწეობით კი მაგალითს აძლევს ყველას, ვისთვისაც ძვირფასია ქართულ-ებრაული ურთიერთობების გაგრძელება. სიკეთე გადამდებია, თუ მას ადამიანების მიმართ სიყვარულით აკეთებ.

წარმატებებს და ზურგის ქარს გისურვებთ, ბატონო პაატა, თქვენს საქმიანობაში

ნანა წინუაშვილი

მიუხედავად მსოფლიო პანდემიისა თუ რთული ყოფისა, ყოველთვის არსებობდა და იარსებებს სიკეთის უშრეტი საბადო, რომელსაც კეთილშობილი და ღვთისნიერი ადამიანები ქმნიან. ასეთი ადამიანები ძნელბედობის ჟამსაც იცლიან საზოგადოებრივი საქმიანობისთვის, სიახლეების დაწერგვისთვის, მოძმე ქვეყნებს შორის მეგობრობის გაღვივებისა და განმტკიცებისთვის! სწორედ ასეთი უიშვიათესი ადამიანია საქართველოს კულტურის დესპანი ისრაელში, აღიარებული არქიტექტორი, პროფესორი, აკადემიკოსი, ორგანიზაცია „მეგობრობის მერიდიანები“-ს სულისჩამდგმელი და იგივე სახელწოდების ჟურნალის დამფუძნებელი ბატონი პაატა იოსებაშვილი.

„მეგობრობის მერიდიანებს“ განსაკუთრებული მისია აკისრია საქართველო-ისრაელის 26-საუკუნოვანი მეგობრობის განმტკიცებაში, მის სიღრმეში შეტანილ სიახლეებში ორი ერის ახალი თაობებისათვის! საყოველთაოდ ცნობილი ფაქტია, რომ უამრავი წარმატებული პროექტის განხორციელება საქართველოში სწორედ ბატონ პაატა იოსებაშვილის ოჯახის ხელშეწყობით უანგაროდ ხორციელდება, რისთვისაც უდიდეს მადლობას ვუხდით მას!

ვფიქრობ, გამიმართლა ამ ნათელ ადამიანთან ურთიერთობის და მეგობრობის შესაძლებლობა რომ მაქვს. მქონდა პატივი მეურთიერთა ბატონ პაატასთან და მის ძვირფას მეუღლე, ქალბატონ ლოლასთან არაფორმალურ გარემოში, რის შემ-

დეგაც კიდევ უფრო მეტად აღმაფრთოვანა მისმა უბრალოებამ, გულწრფელობამ, ჰუმანურობამ და უანგარო სიყვარულის ნიჭმა, რომელსაც წლებია დაუღალავად გასცემს!

ჩემთვის უდიდესი პატივი და სიმდიდრეა ბატონ პაატა იოსებაშვილთან მეგობრობა და მის ორგანიზაციაში აქტიურ ნევრად თანამშრომლობა.

ბატონო პაატა, გისურვებთ ურყევ ჯანმრთელობას, ბედნიერებას და დასახული მიზნების უწყვეტად განხორციელებას.

უდიდესი პატივისცემით სიციალური ფსიქოლოგიის მაგისტრი, ქართული ფილოლოგიის ბაკალავრი, სკოლამდელი აღზრდის ბავშვთა არტთერაპიის სერტიფიცირებული ფსიქოლოგი, ფინანსთა სამინისტროს აკადემიის კურსდამთავრებული პრაქტიკოსი ბუღალტერი და საქველმოქმედო ორგანიზაცია კავკასიის ონკოსაზოგადოება „HOPE“ – ჰოუფი (იმედი) საბჭოს წევრი

თიკა აინურაძე.

ქართულ მინაზე, პირველი ებრაელები 26 საუკუნის წინ დასახლდნენ, მას შემდეგ ურთიერთპატივისცემით, სიყვარულით, მომავლის უკეთესი იმედით ცხოვრობენ და იღწვიან ორი ერის კულტურული მემკვიდრეობის განვითარებისათვის. აღსანიშნავია, რომ ქართულ-ებრაული ურთიერთობის ტრადიციას არამატერიალური მემკვიდრეობის ძეგლის სტატუსი მიენიჭება. ძალიან დიდი როლი, ქართულ-ებრაული კულტურული ურთიერთობის კიდევ უფრო გაღრმავებას, მრავალი წელია, ხელს უწყობს და უანგაროდ იღწვის ცნობილი საზოგადო მოღვაწე, პროფესორი, აკადემიკოსი, საერთაშორისო ორგანიზაცია „მეგობრობის მერიდიანების“ დამფუძნებელი და მისი პრეზიდენტი ბატონი პაატა იოსებაშვილი. ეს ენერგიული ადამიანი, ჩვენი ოჯახის დიდი ხნის მეგობარია, თაოსანი და ინიციატორია ყოველნაირი სიკეთისა და წამოწყებისა, უანგარო ქველმოქმედია! ყველა მეგობარი იცნობს ბატონ პაატას, მის უკეთილშობილეს და სტუმართმოყვარე მეუღლეს – მარინას. (ხშირად დაგვიგემოვნებია ლოლას კულინარიული შედევერები). ისინი ორივე ერთად არიან ადამიანობის, სიკეთის, სიყვარულის, მეგობრობის სიმბოლოები. ყოველთვის შეუძლიათ გაგაოცონ სიკეთის კეთებით და გაგეჯიბრონ სიყვარულში. ამიტომაც ჰყავთ არაჩვეულებრივი და საამაყო შვილები და შვი-

ლიშვილები. ფასდაუდებელია ბატონი პაატას
ღვანლი და აუნონელია მის მიერ გაცემული
სიკეთე. დაუსრულებლად შეგვიძლია ვისაუ-
ბროთ ამ უანგარო ადამიანზე და ვუსურვებთ,
რომ ძალიან დიდხანს იარსებოს მერიდიანზე და
ითანამშრომლოს ორი ქვეყნის საკეთილდღეოდ.

დიდი პატივისცემითა და სიყვარულით
ზაალ და ნინო ჭელიძეები,
ბიზნესის სფეროს წარმომადგენლები

რა შემძლია ვთქვა ბატონ პაატა იოსებაშვილზე. ადამიანი, რომელმაც მისი შეგნებული ცხოვრება გაატარა და ახლაც, როგორც ჯარისკაცი დგას ქართულ-ებრაული ერის სიყვარულის, მეგობრობის, კულტურის გაძლიერების სადარაჯოზე. ბატონი პაატა თავისი საქმით აკეთებს ყველაფერს ორი ერის ურთიერთობების გასაღრმავებლად. ის სიკეთეს და სიყვარულს აფრქევს და უნანილებს ყველას. მე მხვდა წილად ბედნიერება, ვიცნობდე მას, უნიჭიერესს, ქველმოქმედს და ბევრი პროექტების ავტორ-შემსრულებელს, მის შემოქმედებით ცხოვრებას. მე ღრმად მწამს და მჯერა, ის კიდევ უამრავ კეთილ საქმეს გააკეთებს ქართულ-ებრაული ერის სასიკეთოდ. მისი გული ხომ საქართველოს ნაწილიცაა. ვუსურვებ დაუშრეტელ წარმატებას შემოქმედებით ცხოვრებაში. მის დიდ, ბედნიერ და სიკეთით სავსე ოჯახში მუდამ ისმოდეს სიმლერა სიყვარულისა.

ლევხაიმ!

დიდი სიყვარულით ჟანა (თამარ) ჭანტურია

სულგრაქელობის და სიკეთის ნიჭით

ბატონო პაატა, როგორც არაერთი ქართველი, მეც უდიდეს პატივს გცემთ, მეც მახარებს თქვენი დიდი ღვაწლი საქართველოსა და ისრაელის წინაშე, მეც მხიბლავს თქვენი სულგრძელობისა და სიკეთის ნიჭი. ყოველგვარი ქათინაურის გარეშე შემიძლია ვთქვა, რომ სხვათა მოჭირნახულე ბრძანდებით, დაჯილდოებული ხართ ნათელი, ღიმილიანი ენერგეტიკითა და სითბოთი, შეგიძლიათ სხვათა სიხარულისა და მწუხარების გაზიარება და ნაიარევი გულისთვის მალამოს მოძებნა, ადამიანურ ყოფის გაფრთხილება და თანადგომა.

თქვენზე როცა ვსაუბრობ, უნებლიეთ ვახტანგ ჯავახიძის ეს სტრიქონები მახსენდება:

“ატომისა და ნეილონის საუკუნეში,
გზები გაიხსნა უშორესი და ურთულესი,
და მიკროსკოპით საძებარი გახდა ნუგეში,
ატომისა და ნეილონის საუკუნეში”.

სწორედ ამ ურთულეს საუკუნეში თქვენნაირი მანუგეშებელი პიროვნება სანთლითაა საძებარი. პატივისცემით მინდა, მოვიკითხო ქალბატონი ლოლა და თქვენი ოჯახის ყველა წევრი, რომლებიც თქვენსავით სიკეთის მადლით არიან სავსენი.

გისურვებთ, სიხარულსა და ბედის საამო სიურპრიზს, მზეგრძელობას და უღევ სიხარულს.

ნიკო ბალაშვილი
ფოტოხელოვანი

მზრუნველი და მოამაგე შვილი

*გუძლენი ჩემს უძვირფასეს ძმას და მეგობარს
პ ა ა ტ ა ი ო ს ე ბ ა შ ვ ი ლ ს !*

ორი მოძმე ერის, საქართველოს და ისრაელის, მუდმივ მზრუნველს და მოამაგე შვილს!

ბატონი პაატა იოსებაშვილი, საქართველოში დაბადებული და გაზრდილი, ქართველი ებრაელია, უმაღლესი სასწავლებლის დასრულებამდე მშობლებთან ერთად ასული თავის ისტორიულ სამშობლოში ისრაელში.

წარმატებით დაამთავრა ქალაქ ხაიფის პრესტიჟული პოლიტექნიკური უნივერსიტეტი. რამოდენიმე წლის შემდეგ მოგვევლინა ისრაელის ჩრდილოეთის ულამაზესი ქალაქ ხაიფის მთავარ არქიტექტორად. პაატამ ფლორა და ფაუნა არ მოაკლო მის საყვარელ ქალაქს, მისი ზრუნვით ხაიფა უფრო დამშვენდა და უფრო გაიზარდა, ის სიდიდით მესამე ქალაქია ისრაელში, თელ-ავივის და იერუსალიმის შემდეგ.

სიმწვანეში ჩაფლული, ზღვის, მთის და ბარის ქალაქი, მისი ულამაზესი გაშენებით ალბათ პირველ ადგილზეა.

ამით ქართველმა ებრაელმა, პაატა იოსებაშვილმა, თავისი მშობელი – საქართველო ასახელა.

პროფესორ-აკადემიკოს, საქართველოს კულტურის დესპანს ისრაელში, ორგანიზაცია „გულთა კავშირის“ ერთ-ერთ დამფუძნებელს და მის პირველ და ერთ წელიწადში საოცრად წარმატებულ

პრეზიდენტს, უნიჭიერეს თაოსანს, ხელმძღვანელს და ორგანიზატორს, ღვანლმოსილ საზოგადო მოღვაწეს და მრავალი ჯილდოს და დიპლომის მფლობელ ბატონ პაატა იოსებაშვილს მინდა მივულოცო ეს მეტად მნიშვნელოვანი და სასიხარულო ფაქტი. დიდი დამსახურება უნდა ჰქონდეს ადამიანს, რომ მის შესახებ დაინეროს წიგნი. სწორედ ასეთი გახლავთ ბატონი პაატა იოსებაშვილი, დიდი მადლობა ჩემს დედა სამშობლო საქართველოს, ჩემს კოლეგებს, გულმნათ ქართველებს, რომ იციან, ღირსეულად დააფასონ ღვანლმოსილი ქართველი ებრაელის უანგარო ამაგი და დიდი სიყვარული საქართველოს და ქართველი ერის მიმართ. ყოველი ჩვენთაგანი ამის ვალდებულია!

ბატონი პაატა რამოდენიმე წლის უკან გავიცანი მისადმი მიძღვნილ ერთ-ერთ ღონისძიებაზე, სადაც გახლდით მიწვეული სტუმრის სტატუსით.

თუმცა აღვნიშნავ იმას, რომ სანამ პირადად გავიცნობდი, მანამდე შემთხვევით შევიტყვე მის შესახებ, როდესაც გახლდით ქ. ქუთაისში, ბატონ გიზო თავაძემ მიმასპინძლა მოსწავლე-ახალგაზრდობის პარკში, სწორედ იქ ვნახე „მეგობრობის ხეივანი“, რომელიც ბატონი პაატას ხელშეწყობით არის გაშენებული, რაც მეტყველებს იმას, რომ მისთვის მეტად მნიშვნელოვანია 26 საუკუნოვანი მეგობრობის შენარჩუნება და კიდევ უფრო გამყარება.

იმ დროს ჯერ კიდევ ჩემთვის უცნობი გახლდათ ბატონი პაატა, თუმცა ნაამბობით აღფრთოვანებულმა მივუძღვენი ლექსი, რომელიც მოგვი-

ნებით მისსავე მიძღვნილ ღონისძიებაზე წავიკითხე. სწორედ იმ დღიდან დაიწყო ჩვენი გულწრფელი და უანგარო მეგობრობა, რომელიც დღემდე გრძელდება და ალბათ უკუნისაღმე გაგრძელდება.

ძნელია მოიძებნოს ისეთი ქველმოქმედი, პატრიოტი და გულანთებული ადამიანი, როგორიც გახლავთ ბატონი პაატა იოსებაშვილი, ორ ქვეყანაზე უზომოდ შეყვარებული და ქართულ-ებრაული ურთიერთობის ქომაგი. სწორედ ამ გულისძგერით, ჯერ კიდევ პანდემიის დროს, მან ჩამოაყალიბა ახალი ორგანიზაცია „მეგობრობის მერიდიანები“ და ამავე სახელწოდებით დააარსა ჟურნალი, რომელიც დიდ ინტერესს იწვევს საზოგადოებაში.

და დღეს, როდესაც საშვილიშვილო წიგნი იწერება ამ მეტად ღირსშესანიშნავ ადამიანზე მინდა მივმართო:

უკეთილშობილესო, მეტად თბილო და ყურადღებიანო მეგობარო, გულმართალო და გულალალო, მინდა ყოველივე საუკეთესო გისურვოთ და ის სიკეთე, რაც თქვენ დათესეთ თითოეული ადამიანის წინაშე, ფიანდაზად დაგეფინოთ თქვენ და თქვენს მომავალ თაობას.

მიყვარხართ, გაფასებთ, მემამყებით და მეძვირფასებით.

*თქვენი უმცროსი მეგობარი, პროფესიით
იურისტი, მწერალთა კავშირის წევრი, პოეტი და
მხატვარი ფიქრია ბროლაშვილი*

გ ა ა ტ ა ი ო ს ე ბ ა შ შ ი ლ ი ს
ანუ, ლემენდაკული ანტიტეატრის
კვლადკვალ...

ქართულ-ებრაული ურთიერთობა ფენომენია, რომელსაც მსოფლიოში ანალოგი არ აქვს. ეს 26-საუკუნოვანი მეგობრობა არამატერიალურ ღირებულებასაც გულისხმობს, რომელსაც ალბათ იუნესკოც მალე აღიარებს სწორედ ისეთი ადამიანების ინიციატივით და დამსახურებით, როგორიც ბატონი პაატა იოსებაშვილია, რომელიც სიტყვას საქმედ აქცევს, მას არ ახასიათებს ლიტონი სიტყვა! „ორი უძველესი კულტურის დიდი ქომაგი“ – ამაზე დიდი წოდება რა უნდა იყოს?! დროს იხელთებს თუ არა, მაშინვე საქართველოსკენ მოემუწრება. ჩქარობს, მის თითოეულ კუთხეს თვალი შეავლოს. ბავშვივით შეჰხარის მის მიმართ გამოთქმულ თითოეულ სიტყვას და მადლიერებით ივსება. მახსოვს, მწერალთა კავშირში შევხვდით ერთმანეთს. პოეტური კონკურსის დასკვნით ეტაპზე მიგვიწვია. კონკურსი ხომ ყოველთვის დაძაბულია თავისი შინაარსითა და კრიტიკიუმით, მაგრამ ის დღე ასეთი არ ყოფილა, რადგან ყველას სჯეროდა ბატონი პაატას მიუკერძოებლობის. აქედან გამომდინარე, როცა ადამიანი ინტელექტუალობასთან ერთად პიროვნულ ღირსებასაც ყოველ ნაბიჯზე ავლენს, ღირსია ისევე იყოს პატივსაცემი და დაფასებული, როგორც ეს ბატონი პაატას მიმართ ხდება. პაატა იოსებაშვილის სახელი არაერთ მნიშვნელოვან იდეას უკავშირდება. დააკვირდით ზოგიერთ

სახელწოდებას: „გულთა კავშირი“ ან „მეგობრობის მერიდიანები“. ორი ორგანიზაცია შექმნა და ფეხზე დააყენა, ლეგენდასავით პოპულარული გახადა მისი პრეზიდენტობის დროს. სიტყვასა და სახელს ხომ უდიდესი ძალა აქვს სამყაროში?! ამაზე ჰუმანური და ხალხთა შორის სიყვარულის მთესველი ჟესტი განა ხშირად გვინახავს?! ვფიქრობ, ბატონ პაატას „სიკეთის ელჩის“ წოდება ძალიან მოუხდება. მასზე საუბრისას ხშირად ვახსენებთ ქველმოქმედებას, რომლის მიღმა მართლაც დიდი სულგრძელობა და გულისხმიერება დგას. საქმე ისაა, რომ მისი ოჯახიც დიდსულოვანია და ხელს უწყობს სტიმულდაუკარგავად აგრძელებდეს ამას. რამდენჯერ გვინახავს მისი მეუღლის, ქალბატონი ლოლას (მარინას), გაბრწყინებული თვალები, როცა სხვების სახეზე კმაყოფილებას ხედავს ან როცა სხვისი წარმატების მიზეზია! ბატონი პაატა დიდთან დიდია, პატარასთან – პატარა. ერთხელ ისრაელიდან აკადემია „გვირილასა“ და ერნა ნიფურიას მიერ დაგეგმილ საბავშვო კონცერტზე დასასწრებად სპეციალურად ჩამოვიდა. დაინახეს თუ არა ბავშვებმა, შემოეხვივნენ, ზოგმა ფოტო გადაიღო მასთან, ზოგი გვერდით მიუჯდა და თანატოლივით ესაუბრებოდა. აღსანიშნავია, რომ ბატონი პაატა ბავშვებთან ხელცარიელი არასდროს არ ჩამოდის. ეს მისი და მისი მეუღლის პიროვნული განსაკუთრებულობის ძალიან მნიშვნელოვანი თვისებაა. ბატონ პაატას უყვარს ყურადღება. მოთმინებით გისმენს და არასდროს არ შეგანწყვტინებს საუბარს. მოსწონს, როცა მასაც უსმენენ.

ეს ხომ ჩვეულებრივია, რომელიც ყველამ უნდა ვისწავლოთ, რათა ერთმანეთის აზრის მოსმენა და პატივისცემა ვიცოდეთ. ბატონ პაატას საქართველოს და ისრაელის მიწა ერთნაირად უყვარს. ქართველი ხალხისგან მიღებული სიყვარულისა და უამრავ ჯილდოსთან ერთად მისი თბილისის საპატიო მოქალაქედ არჩევა ყველაზე მეტად გაგვახარებს. ეს მისი ღვაწლისა და შემოქმედების დაფასების გვირგვინი იქნება, რაც დაგეგმილიც აქვს და მისი დიდი სურვილია. ვფიქრობ, ამ ინიციატივებს ყველა აღფრთოვანებული შეეგებება. ბატონი პაატა ყველაფერს აკეთებს, რათა ქართულ-ებრაული სიყვარული და მეგობრობა არ განელდეს, პირიქით, გაღრმავდეს. ეს პიროვნება არა მხოლოდ ქალაქ ხაიფის პროფესიონალი არქიტექტორია, არამედ ხალხთა შორის მეგობრობის არქიტექტორიცაა და ამიტომ ვუსურვებ დიდხანს სიცოცხლეს, ჯანმრთელობასა და სტიმულს, რათა თავისი ნიჭი და ძალა მსოფლიოში მშვიდობას მოახმაროს. ვუსურვებთ, ყველა მისი ჩანაფიქრი და სურვილი განხორციელდეს, ეს ხომ დიდ სიკეთეს მოუტანს მის ორ სამშობლოს!

ია ჯღარკავა
ფილოლოგიის მეცნიერებათა დოქტორი,
ჟურნალისტი.

ქართველთა და ებრაელთა 26 საუკუნოვან ძმობას მსოფლიოში პრეცედენტი არ აქვს, ის უნიკალურია!.. მასში მთავარი ადამიანური ურთიერთობებია, რაც ხშირად ექსტრემალურ პირობებში იკვეთება. მიუხედავად ისტორიული ქარ-ცეცხლისა, ეს ფენომენი შენარჩუნდა და გაძლიერდა. ეს ფაქტი მუდამ ზრდიდა ჩემს ცხოველ ინტერესს, ჩავძიებოდი ებრაელი ხალხის გნოსეოლოგიურ ფესვებს, უკეთ შემესწავლა ამ ხალხის მძიმე ისტორია...

„ადამიანი ყოველთვის ყველაზე საინტერესო მოვლენა იყო და იქნება ადამიანისათვის“...ეს ბელინსკის სიტყვებია, რასაც სრულად ვიზიარებ, რადგან სწორედ ადამიანია უნიკუმი, თავისი არსით, ინდივიდუალობით, ფიქრით, მიზნებით. ცნობილი ფაქტია ნაბუქოდონოსორის მიერ ებრაელთა განდევნა გესემის მიწიდან... ტანჯული, 40 წლიანი ხეტიალი უდაბნოში... და ლამის მადლობა შევწირო ამ ბარბაროსს!.. ჩვენი ძმობა ხომ ისე არ იქნებოდა.

ჯერ კიდევ ჩემი სტუდენტობის წლებში დაიწყო სვლა ებრაელმა ერმა „აღთქმულ ქვეყანას“. ჩემი ორი კურსელიც გავაცვილე, ქართული მიწა ჯიბით რომ წაიღეს თან... ფიქრი არასდროს მტოვებდა ჩვენ, ორ ერს შორის არსებულ ძმობაზე და მალე ის ლექსებიც დაიბადა, რამაც ებრაელი ხალხის საამაყო შვილის, ნანა დავარის სახელობის პირველი პრემია მომიტანა!.. ესაა დიდი ინსპირაცია ჩემთვის, გავყვე „მეგობრობის მერიდიანებს“ და

„სიყვარულის ცეცხლი“ კიდევ უფრო გავალვივო ამ ორ ერს შორის... და ამაში დიდი როლი ბ-ონ პაატა იოსებაშვილს მიუძღვის, – მის დამფუძნებელს და სულისჩამდგმელს, მის გუნდთან ერთად, ასევე ჟურნალ „მეგობრობის მერიდიანებს“, სადაც დაიბეჭდება ჩემი ებრაული ლექსების სერია... ჩემს აღმოჩენას ვუმადლი ბ-ონ პაატას, რომელმაც ჩემი ერთი ლექსის გაცნობისას აღფრთოვანება ვერ დამალა და მომწერა: „ჩემო ნიჭიერო, აქამდე სად იყავი ამხელა პოეტი, რად არ ვიცოდიო....“ მალე კონკურსიც გამოცხადდა ამ თემატიკაზე, რამაც გამარჯვება მომიტანა მოუსყიდავი ჟიურის წყალობით.... და „სამართალმა პური ჭამა!“.. დაჯილდოება მწერლის სახლში შედგა, სადაც პრემია და საჩუქრები გადმომეცა. მივიღე შეთავაზება „მეგობრობის მერიდიანებში“ დაიბეჭდოს ჩემი „ებრაული ლექსის“ სერია და ის ხალხიც გავიცანი, ვისაც ცხოვრების კრეოდ სიყვარული გაუხდია გზად და ხიდად.

მარიზა ჯიქია
პოეტი

იმაზე დიდი ბედნიერება არაფერია ამ ქვეყნად, როგორც ის მომენტი, როდესაც ხედავ ადამიანები სიკეთეს როგორ აკეთებენ, როგორ გამოხატავენ სიყვარულსა და მადლიერებას ერთმანეთის მიმართ, რაც უფრო დიდია ადამიანი მეტი კეთილი საქმის კეთება შეუძლია, მეტი სიყვარული შეუძლია და ეს კეთილი საქმე და სიყვარული ისე დიდია, რომელიც სცდება ოჯახს, სამეგობროს, საახლობლოს, ქალაქს, ქვეყანასაც კი, დიდი ადამიანები, ყოველთვის დიად მიზნებს ისახავენ; სწორედ ასეთი გამორჩეული ადამიანის, პაატა იოსებაშვილის ინიციატივით შეიქმნა ორგანიზაცია, ჟურნალი „მეგობრობის მერიდიანები“, რომელიც ორი მოძმე ერის, ქართველი და ებრაელი ერის, ურთიერთობის გასამტკიცებლად და კეთილი საქმეების გასაკეთებლად შეიქმნა. დიდი პატივისცემა და სიყვარული, პაატა იოსებაშვილს, საქართველოს კულტურის დესპანს ისრაელში. ასევე უდიდესი მადლიერება და სიყვარული ამ ორგანიზაციაში ჩართულ თითოეულ წევრს, ამ კეთილი და დიდი საქმის მხარდაჭერისთვის. ვულოცავ ჩემთვის ძალიან ძვირფას ორ ქვეყანას საქართველოს და ისრაელს ამ არაჩვეულებრივ წამოწყებას, ვუსურვებ ბევრი კეთილი საქმის გაკეთებას ერთმანეთის სიყვარულით. ჩემთვის ძალიან

დიდი პატივია, ამ ორგანიზაციის წევრობა. ვინ ვარ მე? ადამიანი, რომელსაც უზომოდ უყვარს საქართველო და ისრაელი, ჩემთვის უმნიშვნელოვანესია ამ ორ ქვეყანას შორის მეგობრული ურთიერთობის არსებობა.

ახალი არაა ის, რომ სამყაროში სიყვარული მეფობს, „დედამიწას სიყვარული ატრიალებს“, სიკეთე იმარჯვებს და მხოლოდ სიკეთე და სიყვარული უდგას სათავედ ყოველივე კარგ და დიდ საქმეს, ასევე ამ სიკეთის დანახვა და მადლიერების გამოხატვაა ყველაზე დიდი მადლი ამ სამყაროში. დღევანდელი ჩემი წერილით მინდა, მადლიერება გამოვხატო საქართველო-ისრაელის საერთაშორისო ორგანიზაცია „მეგობრობის მერიდიანების“ მიმართ. ამ ორგანიზაციის ჩამოყალიბება და შექმნა მადლიერების და სიყვარულის გამოხატულებათა, ქართველი და ებრაელი ხალხის ერთმანეთისადმი სიყვარული უდიდეს ისტორიას ითვლის, ამ ორგანიზაციის ჩამოყალიბების მიზანია ერთმანეთის გვერდში დგომა, ბევრი სასარგებლო საქმის გაკეთება და ის, რომ ეს საუკუნეების ნაშენი ხიდი მეტად გამყარდეს და არასოდეს მოიშალოს. უდიდესი მადლიერება, სიყვარული და პატივისცემა ამ ორგანიზაციის დაარსებისთვის, დიდებულ ადამიანს, საქართველოზე უსაზღვროდ შეყვარებულ, ბატონ პაატა იოსებაშვილს, ასევე ამ ორგანიზაციის ყველა წევრს ამ კეთილი საქ-

მისთვის. წარმატებებს ვუსურვებ ორგანიზაციას
და წინსვლასა და წარმატებებს საქართველოს და
ისრაელს

დიდი პატივისცემით და სიყვარულით

დარეჯან სუხმანი

ჟურნალისტი, „ფინანსები და საბანკო სა-
ქმის“ ბაკალავრი, „სახელმწიფო ფინანსების“
მაგისტრი, ტრანსფორმაციული ქოუჩი, ფინან-
სური ქოუჩი

მადლიერების განცდა

უპირველეს ყოვლისა მივესალმები ჩვენს მკითხველს. უდიდესი მადლობა, რომ ხართ ჩვენთან ერთად და თუნდაც ამ ფორმით გვიცხადებთ სოლიდარობას.

ჟურნალს „მეგობრობის მერიდიანებს“ ხვდა პატივი, ჩაენერა ინტერვიუ ისეთ დიდებულ ადამიანთან, როგორიც გახლავთ მიტროპოლიტი მელქისედეკ დიაკონიძე, წერილობით მსურს გადმოგცეთ ინტერვიუ და ვხვდები გამიჭირდება იმ სიტბოს და სიყვარულის ფურცელზე გადმოტანა, რაც რესპონდენტს აქვს ებრაელი ხალხის მიმართ.

მიტროპოლიტი მელქისედეკ (ელიზბარ იაკობის ძე) დიაკონიძე დაიბადა 1962 წელს, ქალაქ ქუთაისში, პედაგოგების ოჯახში, განათლებული და სტუმართმოყვარე მშობლები ხალხისა და სამშობლოს სიყვარულს ასწავლიდნენ შვილებს, ამასთან ერთად სწავლა-განათლება, ქართული კულტურა და ხელოვნება სათანადოდ დაფასებული იყო მათ ოჯახში, რამაც ხელი შეუწყო მის სულიერად დიდ ადამიანად ჩამოყალიბებას, ხელოვნება და სიყვარული ხომ სულის უდიდესი საზრდოა ყველა ადამიანისთვის. მიტროპოლიტი მელქისედეკს, განათლება თბილისში პოლიტექნიკურ ინსტიტუტში აქვს მიღებული, სადაც აქტიურად მონაწილეობდა კულტურულ ღონისძიებებში, შემდეგ კი სასულიერო სემინარიაში გაარძელა სწავლა, სადაც კიდევ კარგად შეისწავლა ისტორია და მეტად დააფასა. ამჟამად ფინეთში მოღვაწეობს, იერარქიულად მაღლა მდგომი, წარმატებული სასულიერო პირი, მი-

ტროპოლიტი გახლავთ, მისი ინიციატივით და ლოცვა-კურთხევით 2019 წელს არის დაარსებული ორგანიზაცია „ეროვნული ტრადიციების აღდგენის ფონდი“, რომელიც ბევრ კეთილ საქმეს აკეთებს.

– თქვენს მეხსიერებაში პირველად როგორ შემოვიდა ქართველი და ებრაელი ხალხის მეგობრობა?

– ჯერ კიდევ 4 წლის ვიყავი, როდესაც ჩვენს დიდ ოჯახში, ბაბუასთან, მეტად მორწმუნე მართლმადიდებელ კაცთან, სტუმრად მოსულ ებრაელ კაცზე ჰყვებოდნენ, რომელიც ვაჭრობით იყო დაკავებული, როდესაც საქმეზე ჩვენს მხარეს მოხვდებოდა, ვინმე შაფათა, ბაბუას საპატიო სტუმარი იყო, მას ჩვენს ოჯახში ერთი საწოლი მუდამ მზად ჰქონდა და ბაბუა გულითადად მას-პინძლობდა, მამიდა იხსენებდა: „როგორი ბეჯითი და მორწმუნეა შაფათა, ლოცვის დრო რომ მოდის, როგორი ხმაურიც არ უნდა იყოს მაინც ბეჯითად, კუთხეში ლოცულობს, არაფერს იმჩნევს, მისაბაძი და სამაგალითოა“.

არაერთი ებრაელი მეზობელი მახსოვს ტკბილად, გამორჩეული იუმორით და სიტბოთი, მათ შორის აბრამ ზონენაშვილი, რომელიც თეატრის ტექნიკური დირექტორი გახლდათ, მათი იუმორული გამონათქვამები ფრთიან სიტყვებად დადიოდა მაშინდელ ქუთაისში.

– რას ნიშნავს თქვენთვის ქართველი და ებრაელი ხალხის მეგობრობა?

– ქართველი და ებრაელი ხალხის მეგობრობა გამორჩეული და უნიკალური იყო, არის და იქნე-

ბა. ისტორიას არაერთი ამბავი შემორჩა. მე მინდა გავიხსენო ცნობილი ისტორია, როდესაც, ან უკვე ქეთევან წამებულად შერაცხული, ქეთევან დედოფალი, სანამ შაჰ-აბასი სასტიკად აწამებდა, ერთ-ერთ ციხეში იყო თავის მცირერიცხოვან ამაღასთან ერთად, სპარსელებმა ციხის აღება და მისი შეპყრობა გადაწყვიტეს, მაგრამ ვერ შეძლეს, რადგან ებრაელები დაეხმარნენ, შეიარაღდნენ და ალყა გაარღვიეს, ქეთევან დედოფალი გადაარჩინეს. ასევე ქართველი და ებრაელი ხალხის ერთობა კარგად ჩანს ისტორიაში, როდესაც კომუნისტებს სურდათ ონის უძველესი სინაგოგის დარბევა ებრაელმა ქალებმა ჩვილი ბავშვები აკვნებით მიიყვანეს სინაგოგაში, რათა დაეცვათ სალოცავი და წითელარმიელები ამით შეეჩერებინათ, მათ ქართველი ქალებიც შეუერთდნენ და, როგორც გვამცნობენ, 100-ზე მეტი აკვნის ბავშვი გაჩნდა უმოკლეს დროში სინაგოგის ახლოს, მათმა ერთობამ გადაარჩინა სინაგოგა დარბევას, ამ ყველაფერს კი ქართველი მღვდელი, კერესელიძე ხელმძღვანელობდა, რომელიც შემდეგ კომუნისტებმა დახვრიტეს, ვფიქრობ ამ ისტორიით ნათელია, რა სულიერი ერთობა ჰქონდათ მათ.

– რა სიკეთეს მოუტანს ორგანიზაცია „მეგობრობის მერიდიანები“ საქართველოს და ისრაელს?

– უკვე სათაური გვამცნობს, უცილებელია ეს მდგომარეობა, მეგობრობა... „გობი“, ჭურჭელია, საიდანაც საჭმელს ჭამ, თუმცა ეს ასევე ნიშნავს იზიარებდე ტკივილს, სიხარულს, დიდი მადლია, მადლობა ღმერთს ამისთვის.

ქართველი და ებრაელი ერი ისტორიულად დიდი ფუნქციის მატარებელია, სამწუხაროდ, საქართველომ დაკარგა ეს ფუნქცია. ამ ორგანიზაციას შეუძლია დაეხმაროს საქართველოს თავისი მნიშვნელოვანი ფუნქციის დაბრუნებაში. დღეს საქართველოს უჭირს, ეს არის ჩემი და ყველა ქართველის, ასევე საქართველოზე შეყვარებული კაცის, დარდი და წუხილი.

– კიდევ რას ნიშნავს ამ ორგანიზაციის შექმნა, თქვენი აზრით?

– ებრაელ ერს მადლიერების გამოხატვა ყოველთვის კარგად შეეძლო, ამის ნათელი მაგალითია დავით ბააზოვის 1914 წელს კონგრესზე გამოსვლა, რომელმაც მსოფლიოს მრავალი კუთხიდან კონგრესზე შეკრებილი ებრაელები გააოცა, თუმცა ეს არა მხოლოდ მადლიერების გამოხატვაა, არამედ ეს არის მომენტი, როდესაც უკვე წელშიგამართულ მოძმე ერს, არ უნდა საქართველო ასეთ გასაჭირში ნახოს და სურს მეგობრობის ხელი გაუწოდოს.

მე მინდა, კიდევ ერთხელ მადლობა გადავუხადო ბატონ პაატა იოსებაშვილს ამ ორგანიზაციის შექმნისთვის, ორგანიზაციის ყველა წევრს მადლობა. სწორედ, რომ ასეთმა ღირსეულმა ადამიანებმა, ბატონმა პაატამ და მისმა თანამოაზრეებმა, ჩაუყარეს საფუძველი, განავითარეს და დაამკვიდრეს უანალოგო მეგობრობის ისტორია... 26 საუკუნე იცვლებოდა თაობები, მაგრამ ეს მეგობრობა კიდევ უფრო ძლიერდებოდა... გამთლიანდა და უდიდეს მყარ დასაყრდენ და საიმედო კედლად იქცა... ასეთი ღირსეული მამულიშვილების მხრებზე მოდის

უნიკალური მეგობრობის სამაგალითო მოვლენა...
სწორედ ეს ადამიანები ასწავლიან და უნახავენ
თაობებს მაგალითს დაურღვეველი მეგობრობისა...
კიდევ მრავალი საუკუნე ერთად და ძლიერად. იხა-
რეთ მრავალჟამიერ, საამაყო ადამიანებო.

მე კი ჩემი მხრიდან შემიძლია ვთქვა, რომ
მოხარული ვიქნები, თუნდაც ერთ უბრალო ჯა-
რისკაცად მაინც თუ გამოგადგებით ამ კეთილ
სააქმეში.

უფალმა დალოცოს „მეგობრობის მერიდიანე-
ბი“, უფალმა დალოცოს ორი უძველესი ერი – ის-
რაელი და საქართველო.

ა მ ი ნ !

ინტერვიუ მოამზადა დარეჯან სუხმანმა

ვერ გეტყვით, როგორი ატმოსფერული, ან ცხოვრებისეული ვითარება იყო საქართველოში, როცა ჩვენს წელთაღრიცხვამდე, მეექვსე საუკუნეში, ბაბილონის დამპყრობელი მეფის, ნაბუქოდონოსორის მიერ, იავარქმნილი, იერუსალიმიდან თავდალწეული, ებრაელების პირველი ტალღა შემოვიდა და დასახლდა. ქართლის მოქცევის ქრონიკის მიხედვით, ელინისტურ ხანაში, ქართლის ქალაქებში, მცხეთასა და ურბნისში, უკვე არსებობდა უბანი ჰურიათა...“ მემადიანის ამ ძუნწ ცნობებს, ამჯერად, აქ დავუსვამ მრავალწერტილს და ხილვებში აღვადგენ ბავშვობის წლებს, როცა ულამაზესი ბერიკაცი, თეთრი, ფაფუკი წვერითა და გაბადრული სახით, ნუგბარს მთავაზობდა და „მერცხალას“ მეძახდა, ეს ბერიკაცი, გორელი ებრაელი, „ჰურიათა უბნელი,“ პაპაჩემის დიდი მეგობარი, რაფიელი გახლდათ და მისი სტუმრობა, ჩვენს ოჯახში, დღესასწაულს ჰგავდა... მერე, სტუდენტობის წლებში, ჩემზე წარუშლელი კვალი დატოვა, კიდევ ერთმა გორელმა, „ჰურიათა უბნელმა“, დიდებულმა პოეტმა და მამულიშვილმა, ფირუზ ჯანაშვილმა. ახლაც მომდევნს, 60-ან წლებში, იმ შეხვედრების ხიბლი, როცა რესტორან „ქართლში“, პოეზიის საღამოზე, გორელ თვალსაჩინო პოეტებს, ჯემალ ინჯიას, ვაჟა დადიანიძეს და ალექსანდრე ტაბატაძეს სხვებთან ერთად, სულმოუთქმელად ვისმენდი, რომლებიც თავის სამშობლოს, საქართველოს და გორის სიყვარულით იყო გამთბარი და გაჯერებული... ვერც თვლებში ჩამდგარ

ნისლს აეუვლი გვერდს, როცა კასპში, „ჭურიათა უბანი“ დაიცალა და ჩვენი დიდებული ებრაელი მეზობლები, ძირძველ სამშობლოს დაუბრუნდნენ, ჩვენ კი, მათ, დიდი სიყვარული და განშორების სინანული დავადევნეთ. ქართულ-ებრაულ ურთიერთობას, ქართულ მიწაში, ღრმად აქვს ფესვები გართხმული... მას დრო და ვითარება ვერაფერს დააკლებს, ამის მაგალითები ბევრი გვაქვს... ერთ-ერთი მათგანია ორგანიზაცია „მეგობრობის მერიდიანი“ და ამავე სახელწოდების ჟურნალი, რომლის სულისჩამდგმელი, დამფუძნებელი და ორგანიზატორია დიდებული მამულიშვილი, საქართველოს კულტურის დესპანი ისრაელში, პროფესორი, მეცენატი და საზოგადო მოღვაწე, ქველმოქმედი, ბატონი პაატა იოსებაშვილი. მასზე და მისი ოჯახის საქმიანობაზე, ბევრი რამ მსმენია. ახლახანს, ემოციის გარეშე ვერ შევხვდი ცნობას, რომ მათი ინიციატივითა და ხელშეწყობით დაარსდა ორგანიზაცია „მეგობრობის მერიდიანი“, ჩემთვის, დიდი პატივი იქნება ვიყო ამ ორგანიზაციის წევრი, აქტიური მონაწილეობა მივიღო პროექტის განხორციელებაში, ვითანამშრომლო ჟურნალის რედაქციასთან და მოკრძალებული წვლილი შევიტანო ქართულ-ებრაული ურთიერთობის განმტკიცებაში. ვულოცავთ, „მეგობრობის მერიდიანს“ და ჟურნალის რედაქციას, ყველა სიკეთე, წარმატება, სიყვარული, დღეგრძელობა და მზეგრძელობა – ალაღმისი!...

*ნორა ედიშერაშვილი, ჟურნალისტი, პოეტი,
კასპის ქალთა საბჭოს საპატიო თავმჯდომარე.
ღირსების ორდენის კავალერი.*

654 წელს ძველი წელთაღრიცხვით ასურეთის მეფემ ნაბუქოდონოსორმა დაამარცხა მაშინდელი ისრაელი და იქედან ერთი ტომი ისრაელიანთა მოვიდა ჩვენში. 27-ე საუკუნეა უკვე ერთად ვსახლობთ, სატკივარი გვტკივა და სასიხარულო გვიხარია ერთმანეთისა, ისტორიას ახსოვს მაგალითი, როდესაც აქ მოსახლე ებრაელმა ხალხმა, მესხეთში, ბრძოლაში მიიღეს მონაწილეობა და 300 მეომარმა ებრაელმა ქართველებთან ერთად ქეთევან დედოფალი გამოიხსნა, რომელიც მცირე ამალით იყო ციხეს შეფარებული. არაერთი მაგალითი ჩამოითვლება ჩვენი ორი ერის ერთობისა და სიყვარულისა, იმასაც მოგახსენებთ, მოსე წინასწარმეტყველის მიერ ეგვიპტიდან გამოყვანილი ებრაელი ხალხი 40-წლიანი მოგზაურობის შემდეგ, როდესაც იერუსალიმს მიადგა, იქ მცხოვრებთ შეუთვალეს, დაგვითმობთ თუ ძალით მოვიდეთო. შვიდი ტომის ხალხებიდან, რომლებიც იერუსალიმს ცხოვრობდნენ მაშინ, სწორედ ქართველთა წინაპრებმა მიაწოდეს დანარჩენთათვის, რომ დაეთმოთ და შეუთვალეს-მობრძანდით, მიწა თქვენია და მშვიდობით იცხოვრეთო... ონის სინაგოგის დანგრევისგან გადარჩენის ამბავი ცნობილია ყველასთვის... ამ წინაისტორიას იმად ვიგონებ, რომ თვინიერ მეგობრო-

ბისა, ძმობისა და სიყვარულისა შეუძლებელია. ბატონებო, არსად გამიგია ან წამიკითხავს, რომ ორ მოძმე ერს ასეთი მისწრაფება ჰქონოდეთ სიყვარულისა ვინმე გამორჩეულ პიროვნებაზე, როგორც ეს ჩვენს ხალხებს ახასიათებთ, ორივე უუძველესი ერი ამაყია წარმატებული და სასიქადულო პიროვნებით. ბედნიერებაა ჩემთვის, რომ ამ გამორჩეულ პიროვნებათა შორის გამორჩეული პროფესორი, მეცნიერი, სულით ხორცამდე შეყვარებული ორთავ სამშობლოზე, ბატონი აბრაამ პაატა იოსებაშვილი, ჩემს ქალაქში გაზრდილი, ჩემი ქუთათური ძმა ბრძანდება ამ შესანიშნავი საზოგადოებისა და ჟურნალის წამომწყები და დამაარსებელი. ვმადლობ გამჩენ ღმერთს, რომ ღირსი გამხადა მოგესალმოდ და მოგილოცოდ მორიგ გამარჯვებათა დასაწყისი. „მეგობრობის მერიდიანები“ – თავად სახელი გვამცნობს ამ უდავოდ დიდი სიყვარულის მატარებელი პიროვნების შესახებ. მე მცირე ლექსით მოგეფერებით, ჩემი ძამია, საშა გველესიანის ლექსით: „...სიცოცხლე დათვლის სიმარტივეა, უკუთვლით მალე იქნება – ერთი, ხიდს აქეთ თურმე სიმარტოვეა, ხიდს იქეთ, იქნებ, მარტოა ღმერთი... ეს ხიდი ჩვენი ბედის არის სადარი, ჩუმად მითხარით ახლა სადა ვარ, ნისლია ჩვენი შიშის მხატვარი, მაგრამ ამ ხიდზე მაინც გადავალ!“ გამარჯვებით გევლოთ, პაატა ბატონო, უფალმა დაგლოცოდ,

უფალმა დალოცოს „მეგობრობის მერიდიანები“,
უფალმა დალოცოს ორი უუძველესი ერი – ის-
რაელი და საქართველო. ა მ ი ნ !

*თქვენთვის მლოცველი მდაბალი, მონა ღვთისა,
მიტროპოლიტი მელქისედეკ დიაკონიძე.*

ბატონი პაატა იოსებაშვილი – ებრაელი ადამიანი, რომელიც უძველეს ქართულ ქალაქში – ქუთაისში, გაიზარდა და ქართულ გარემოში ჩამოყალიბდა პიროვნებად. ადამიანი, რომელიც წლებია დიდ ქართულ საქმეებს აკეთებს, უბით დაატარებს საქართველოს სიყვარულს და ამ ურთულეს სიტუაციაშიც კი ქართველი და ებრაელი ხალხის მეგობრობის საღარაჯოზე დგას!

სიკეთე, მეგობრობა, უანგარობა — აი, მისი ცხოვრების კრედო! მის გზას საქართველო-ისრაელის მეგობრობის გზა ქვია. აი, გზა, რომელმაც ის ისრაელიდან საქართველოში დააბრუნა. არიან ადამიანები, რომლებსაც სისხლში აქვთ სიკეთე და ამ უსათნოესი ნიჭის ტარებით მთავრდება მათი ამქვეყნიური ყოფაც. აი, ასეთი ადამიანია ბატონი პაატა.

ამ ურთულეს სიტუაციაში, საქართველოსთვის ოცდაათწლიანი ქაოსის პირობებში ერთი მხრივ და მეორე მხრივ ახლა უკვე ამ დაუნდობელი პანდემიის პერიოდში, მას ერთხელაც არ შეუწყვეტია მისი კეთილი საქმეების კეთება და აი, ერთ-ერთი მათგანია ქართულ-ებრაულ ურთიერთობაზე ახალი ორგანიზაციის „მეგობრობის მერიდიანების“ ჩამოყალიბება და ამავე სახელწოდების ჟურნალის დაარსება, რომელიც მიემძღვნება ქართველი და ებრაელი ერის მარადიულ მეგობრობას. არის ამ ორ ერში ძალიან ღრმად ღვთიური კავშირი, რომელსაც, დარწმუნებული ვარ, ფარდა აუცილებლად აეხდება და ეს დრო არ არის შორს.

მე მივესალმები ბატონი პაატას ამ დიდ წამოწყებას, ვულოცავ მას ამ წარმატებას და ვუსურვებ ყველაფერს საუკეთესოს მის ჟურნალს.

ჩემი მხრიდან ბატონი პაატას მხარდაჭერისთვის მადლობას ვუხდის მის მეგობრებს – ქალბატონებს მანანა არველაძეს, მანანა გორგიშვილს, მაყვალა გონაშვილს და იზა ვეფხვაძეს.

და, ასევე, დიდი მადლობა მას პირადად ჩემგან ამ საქმეში ჩემი ჩართვისთვის.

გამარჯვების გზით იარეთ, ძვირფასო პაატა!

*პატივისცემით,
საქართველოს და დიდი ბრიტანეთის მოქალაქე,
მთარგმნელი-ლიტერატორი
მზია კვირიკაშვილ-ლოურენსი*

საქართველოს სიყვარული არასდროს გამკვირვებია ადამიანებისაგან, რადგან არ შეიძლება არ გიყვარდეს ღვთისმშობლის წილხვედრი ქვეყანა, თავისი ისტორიული წარსულითა და კულტურული მემკვიდრეობით, თუმცა იშვიათად შემხვედრია ქართულ მინაზე, ქართულ კულტურაზე ასე უანგაროდ მზრუნველი, სულით და გულით ერთგული, თავმდაბალი ადამიანი, ქართულ-ებრაული 26-საუკუნოვანი მეგობრობის უღალატო მოჭირნახულე, როგორიც გახლავთ ბატონი პაატა იოსებაშვილი. იგი გახლავთ პროფესორი, აკადემიკოსი, გახლავთ საქართველოს კულტურის დესპანი ისრაელში, „გულთა კავშირის“ ერთ-ერთი დამფუძნებელი და მისი წარმატებული პირველი პრეზიდენტი. მას ქართულ-ებრაულ ურთიერთობებში შეტანილი განსაკუთრებული წვლილისათვის საქართველოს პრეზიდენტმა საქართველოს მოქალაქეობა მიანიჭა. იგი უანგარო ქველმოქმედია, ჩუმად, უხმაუროდ აკეთებს სიკეთეს და უამრავი ადამიანისთვის გაუმართავს ხელი გაჭირვების ჟამს. მისი ქველმოქმედება და უანგარო მოღვაწეობა საქართველოს და ქართველი ხალხის უსაზღვრო სიყვარულიდან გამომდინარეა, სწორედ ამ დამსახურებისთვის გადაეცა მას ქველმოქმედის ჯილდო. ბატონ პაატას ქართველ ებრაელთა ურთიერთობების ჩამოყალიბებასა და განმტკიცებაში ისტორიული წვლილი მიუძღვის, დარწმუნებული ვარ ამ ამაგს აუცილებლად დააფასებს მადლიერი

შთამომავლობა. ალბათ შორს წაგვიყვანს ჩამონათვალი, რომელიც ბატონი პაატას ბიოგრაფიას ამშვენებს, მაგრამ მე მინდა გამოვხატო ჩემი დამოკიდებულება მის მიმართ და გამოვთქვა ჩემი აზრი მის შესახებ. ჩემთვის ძალიან მნიშვნელოვანი და პრიორიტეტულია ადამიანის შინაგანი ბუნება, რომლითაც ის ამყარებს ურთიერთობას ადამიანებთან. ბატონი პაატა ჩემთვის არის ერთგული მეგობრის სიმბოლო, მიუხედავად გადატვირთული სამუშაო გრაფიკისა, მას არასდროს ავიწყდება მეგობრები, ყოველთვის უთმობს ყურადღლებას მათ. არასდროს დამავიწყდება მისი წარმოთქმული სიტყვა ქართულ-ებრაული ურთიერთობის ეგიდით გამართულ ერთ-ერთ საღამოზე, იმ დღეებში ქალაქი აშდოდი იბომბებოდა, ყველა ძალიან განვიცდიდით ამ საშინელ მდგომარეობას, ბატონ პაატას თვალებზე ცრემლი მოადგა, როცა იმ გმირებზე საუბრობდა, რომლებიც საკუთარი სიცოცხლის ფასად იცავდნენ სამშობლოს, თავის ქვეყანას. იმ დროისთვის სამშობლოს სადარაჯოზე მყოფი ერთ-ერთი გმირი მეომარი ბატონი პაატას ვაჟიც გახლდათ, რომელიც დაიჭრა და მკურნალობის კურსს გადიოდა კლინიკაში. იგი წარმატებული ოჯახის თავკაცი გახლავთ, ოჯახის ერთგული და მოამაგე, ჩემთვის კი ოჯახი წმინდათა წმინდა ნავსაყუდეელია... ბატონ პაატას უდიდეს პატივს ვცემ, როგორც ებრაული თემის ღირსეულ და საამაყო შვილს, რომელსაც ერთნაირად უყვარს ისრაელი და საქართველო. ჩემი მისდამი პატივისცემის მიზეზი სწორედ ის არის, რომ იგი წარმატებული

ოჯახის თავკაცი გახლავთ, ჩემთვის კი ოჯახი წმინდათა წმინდა ნავსაყუდელია... სასიხარულო და უმნიშვნელოვანესია ბატონი პაატას მიერ ორგანიზაციისა და ჟურნალ „მეგობრობის მერიდიანების“ ჩამოყალიბება, დარწმუნებული ვარ, ეს ორგანიზაცია გახდება ქართულ-ებრაული ურთიერთობის სიმყარის კიდევ ერთი გარანტი, რომელიც ხელს შეუწყობს ახალი პროექტების განხორციელებას ორი ქვეყნის საკეთილდღეოდ.

ვულოცავ ბატონ პაატას ახალი ორგანიზაციის ჩამოყალიბებას და წარმატებას ვუსურვებ მას.

*პატივისცემით მუა ივანისელი
პოეტი, მწერალი, მთარგმნელი.*

ბატონო პაატა, ჩვენი მედია ჰოლდინგი მხარს უჭერს თქვენი ორგანიზაციის მიერ დაარსებული ჟურნალის „მეგობრობის მერიდიანები“-ის მიზანს და იდეას გააერთიანოს, გააღრმავოს და ხელი შეუწყოს ქართულ-ებრაულ ურთიერთობებს ყველა მიმართულებით, როგორც კულტურულ-ისტორიულ, აგრეთვე მეცნიერულ-ტექნოლოგიურს. ჩვენი მედია ჰოლდინგი მრავალი წელია აშუუქებს და ხელს უწყობს საქართველოსა და ისრაელს შორის კულტურის, ახალი ტექნოლოგიების და ბიზნეს პროექტების განვითარებასა და პოპულარიზაციას. ჩვენ ვეცდებით გავაშუქოთ ყველა მნიშვნელოვანი განვითარების პროცესი თქვენი ორგანიზაციის და ჟურნალის, მხარში ამოვუდგეთ ქართულ-ებრაული ურთიერთობების განვითარებას და ხელი შევუწყოთ საზოგადოებამდე ინფორმაციის მიტანას, თუ რა მნიშვნელოვანი მიზნები და ღონისძიებები იგეგმება პირადად თქვენი ინიციატივით, როგორც ისრაელში აგრეთვე საქართველოში. აგრეთვე ძალიან დიდ მნიშვნელობას ვანიჭებთ ჩვენს მედია პროექტებში, ქართველი ებრაელების მიერ ქართული კულტურისა და ისტორიული მემკვიდრეობის შენარჩუნებას და მომავალი თაობებისათვის ამ ისტორიული ერთობისა და ერთგულების გაზიარებას.

პატივისცემით ინგა მახარაძე,

*ჟურნალისტი, მედია ჰოლდინგის პროდიუსერი, აღ-
მასრულებელი დირექტორი, ტელე გადაცემის წამყვანი
და კომენტატორი.*

როცა მსოფლიო პანდემიამ მოიცვა და მთელი სამყარო განსაცდელს ებრძვის, ძნელია იფიქრო და მოიცალო უანგარო საზოგადოებრივი საქმიანობისთვის, ახალი ინიციატივისთვის, ეს მხოლოდ რჩეულებს შეუძლიათ... ადამიანებს, რომლებიც საზოგადოებრივს საკუთარზე მაღლა აყენებენ, რომელთათვის ადამიანის სიყვარული სამყაროს მთავარი ფორმულაა. სწორედ ასეთ იშვიათ ადამიანთა რიცხვს განეკუთვნება ბატონი პაატა იოსებაშვილი, რომელმაც სიტყვა საქმედ აქცია და დღეს მაქვს პატივი, ქართველ და ებრაელ მეგობრებს მივულოცო მეტად მნიშვნელოვანი ორგანიზაციის და ჟურნალის - „მეგობრობის მერიდიანების“ ჩამოყალიბება. ქართველთა და ებრაელთა მრავალსაუკუნოვან მეგობრობას ბადალი არ მოეპოვება მსოფლიოში, მაგრამ ეს რომ წარსულად არ დარჩეს, თანამედროვე ეპოქაშიც არიან ადამიანები, რომლებიც ამ მეგობრობის არა მარტო მეხოტბენი არიან, არამედ იმ დიდებულ საქმეთა გამგრძელებელნი, რომელიც ორი ერის ძმობა-სიყვარულს სათანადო ღვაწლს სდებენ. ბატონი პაატა იოსებაშვილის ოჯახი ისრაელში ნამდვილად იქცა ქართველი მეგობრების ოჯახად, სადაც დულს მეგობრობის და სიყვარულის ქურა. ძნელია ჩამოთვალო ყველა ის პროექტი და ინიციატივა, რომელიც, - ბოლო წლების განმავლობაში, ორი ერის მეგობრობის გზაზე, ბატონი პაატა იოსებაშვილის ოჯახის ხელშეწყობით და ფინანსებით განხორციელდა. სრულიად ბუნებრი-

ვია ის დიდი სიყვარული, მეგობართა სიმრავლე და პატივისცემა, რომელსაც მისი საქმიანობა და ქართველი მეგობრებისადმი უანგარო დამოკიდებულება იწვევს. ბუნებრივია, მეცენატი და უანგარო ადამიანების კეთილი ნების გარეშე, წარსული განვრცობას ვერ პოვებს მომავალში. სწორედ ამ მიზნით შეიქმნა ორგანიზაცია და ჟურნალი „მეგობრობის მერიდიანები“. ამ ორგანიზაციის შექმნით ბატონ პაატას სურს უთხრას ქართველ და ებრაელ ხალხს, რომ ის მზადაა თავის მრავალრიცხოვან მეგობრებთან ერთად კვლავაც სიყვარულით და მთელი შესაძლებლობებით ემსახუროს და მოუფრთხილდეს ორი მოძმე ერის საუკუნოვან ერთგულებას.

ვულოცავ ბატონ პაატა იოსებაშვილს და მის ოჯახს, ქართველ და ებრაელ მეგობრებს ამ კეთილი საქმის დანყებას, მჯერა წარმატების, რადგან ბატონმა პაატამ საქმით და სიტყვით არაერთგზის დაამტკიცა ურყევი რწმენა ორი ერის მსახურებისა. ნათელი და მშვიდობიანი თანაცხოვრება კვლავაც ქართველ და ებრაელ ერს... ბევრი საჭირო ინიციატივა და პროექტი „მეგობრობის მერიდიანებს“...

მრავალჟამიერ! ლეხაიმ!

*გიზო თავაძე
მწერალი*

ფასდაუღებელი წვლილი

ცნობილ საზოგადო მოღვაწეს, ქართველი ხალხის დიდ მეგობარს, ბატონ პაატა იოსებაშვილს!

ბატონო პაატა! მივესალმები თქვენს ახლადშექმნილ ორგანიზაციას – „მეგობრობის მერიდიანებს“, რომლის მიზანია ორი უნიჭიერესი ხალხის – ებრაელი და ქართველი ხალხის მეგობრობისა და ძმობის შემდგომი გაძლიერება და განმტკიცება. ასეთი ორგანიზაციის დაფუძნება თქვენს მიერ ლოგიკური გაგრძელებაა თქვენი მრავალწლიანი დაუცხრომელი მოღვაწეობისა, რომლის მიზანი იყო ამ ორი ხალხის ურთიერთდაახლოება.

ქართველი და ებრაელი ხალხის 26 საუკუნოვანი მეგობრობა უნიკალური შემთხვევაა მთელ მსოფლიოში. ფაქტია, რომ საქართველოში მცხოვრებ ებრაელებსა უდიდესი წვლილი მიუძღვის ქართული ეკონომიკის, მრეწველობის, მეცნიერებისა და კულტურის განვითარებაში. ქართველი და ებრაელი ხალხის ეს მეგობრობა და ურთიერთთანადგომა თანდათანობით ურთიერთსიყვარულში გადაიზარდა და ამიტომაც გულს გვითბობს და საკუთარ გამარჯვებად მიგვაჩნია ებრაელი ხალხის ყოველი წინსვლა და წარმატება.

იმ ადამიანთა შორის, ვინც დღემუდამ ზრუნავდა და ზრუნავს ამ ორი ხალხის ძმობისა და მეგობრობის განმტკიცებაზე, ერთ-ერთი გამორჩეული ბრძანდებით თქვენ, ბატონო პაატა, და თქვენი ბრწყინვალე ოჯახი. დღეს საქართველოში

თითქმის არ არსებობს ისეთი კულტურული ოჯახი, რომელიც არ გიცნობდეთ თქვენ, ბატონო პაატა, და არ იცოდეს თქვენს მიერ განხორციელებული კეთილი საქმეები, როგორც ებრაელი, ისე ქართველი ხალხის სასარგებლოდ!

პირადად მე ქართველთა და ებრაელთა შორის მეგობრობის განმტკიცებისა და გაძლიერების საუკეთესო საშუალებად მიმაჩნია ახალი ორგანიზაცია – „მეგობრობის მერიდიანების“ დაფუძნება, რომელიც თქვენი უშუალო ხელმძღვანელობით მოხდა და ამავე სახელწოდების ჟურნალის დაარსება. დარწმუნებული ვარ, რომ ეს ჟურნალი დიდ წვლილს შეიტანს ჩვენში ორი ხალხის ძმობისა და მეგობრობის კიდევ უფრო განმტკიცებაში. გილოცავთ, ებრაელო და ქართველო ხალხო, ასეთი ჟურნალის დაფუძნებას! მინდა ვუსურვო ამ ჟურნალს დიდი წინსვლა და წარმატებები!

რევაზ ბალანჩივაძე,

ფილოსოფიის მეცნიერებათა დოქტორი,
პროფესორი, საქართველოს განათლების მეცნიერებათა აკადემიის აკადემიკოსი, საქართველოს დამსახურებული ჟურნალისტი, იაკობ გოგებაშვილის პრემიის ლაურეატი

ბედნიერების ფორმულა

ხშირად მიფიქრია, როგორია ბედნიერების ფორმულა, რა უნდა გიბოძოს არსთა გამრიგემ, რომ სახეზე სიკეთის ღიმილი მარადჟამს დაგთამაშებდეს?

ალბათ ღირსეული წინაპრების შთამომავალი უნდა იყო, კიდევ – სანაქებო შვილების მშობელი, მზრუნველი და სათნო მეუღლე უნდა გყავდეს, შენი საქმე გიყვარდეს, მეგობრები პატივს გცემდნენ, ერთგულად ემსახურო სამშობლოს და სიკეთით გქონდეს გული სავსე.

ეს რომ დავწერე, თვალწინ პაატა იოსებაშვილი წარმომიდგა. თითქოს მის პორტრეტს ვხატავდი. დიახ, ბატონი პაატა ბედნიერი ადამიანია, ორი ქვეყნის – საქართველო-ისრაელის ერთგული შვილი, ამიტომაც დააფუძნა ჯერ „გულთა კავშირი“, შემდგომ „მეგობრობის მერიდიანები“, ორგანიზაციები, რომლებიც დიდი ისტორიის მქონე ორი ქვეყნის მრავალსაუკუნოვანი მეგობრობის კიდევ ერთი დასტურია.

ილია ჭავჭავაძის სიტყვებს თუ გავიხსენებთ:

„კაცად მაშინ ხარ საქები,
თუ ეს წესი წესად დარგე,
ყოველ დღესა შენს თავს ჰკითხო:
აბა, დღეს მე ვის რა ვარგე.“

კაცად საქები პიროვნებაა ბატონი პაატა.
ვუსურვებ ულამაზესი ოჯახის და ორი

სამშობლოს ბედნიერებას და დღეგრძელობას.

დღეგრძელობას და მზეგრძელობას გისურვებთ
ქართველი და ებრაელი ხალხის საიმედოდ.

ნაირა მარშანია

*საქართველოს მწერალთა, ხელოვანთა და
საზოგადო მოღვაწეთა საერთაშორისო აკადემია*

„გულანის“ პრეზიდენტი.

გიორგი შარვაშიძის სახელობის პრემიის

ლაურეატი

დოკსსახსოვარი

ისრაელი, გეფეჩები!

დრო გადის და დღეებს ვითვლი,
წუთებს ითვლის საათი,
სიყვარულით ავსებულა
მოთმინების კალათი.
სადაც არის ჩამორეკავს
ზარი დილის საარის,
მელოდება ჩემი ნანა,
როგორც ღვიძლი და არის.
იქ ნუგზარი მელოდება,
რობერტი და ედიტი,
ლმერთო, არ გამომილიო
სიყვარულის კრედიტი.
ჩემს პაატას ვენაცვალე,
არის ძმა და იმედი,
ლმერთო, დიდხანს მიდღეგრძელე
თავის წერტილ-მძიმეთი.
ისრაელო, შენს მზეს ვფიცავ,
მოვალ, მოგეფერები,
გაბრწყინდი და გაიხარე
მანდ ცხოვრობენ ჩემები.

*ვუძღვნი მეგობარს, დიდ ებრაელს
და დიდ ქართველს პაატა იოსებაშვილს*

ხეგულით დაგლოცავთ, ბრძენო პაატა,
მწამს მეგობრობას ქარს არ გაატანთ.
ხართ ამ ტრფიალში მარად პირველი,
გენიალური, გასაკვირველი.

დაე, ეგ სული სულ ფრთებს ისხამდეს,
უყვარხართ ამ ცას და დიდ ისრაელს.
სულ მეგობრობის გზებით იარეთ,
სიკეთე სხივით გაგამზიანებთ.

მეამაყება, ერთ დროში ვცხოვრობთ,
მეამაყებით თქვენ ერთი მხოლოდ,
რწმენით აღვაღლენ ლოცვა-ვედრებას,
თქვენს სიდიადეს რა შეედრება.....

ეუძღვნი ძვირფას მეგობარს, პაატა იოსებაშვილს,
საქართველოზე შეყვარებულს და თბილისს
მონატრებულს

მოგენატრება ჭავჭავაძის ვრცელი გამზირი
და სტუდენტების გესმის ღამის სერენადები,
კვლავ სუნთქვას გივსებს ვაკის პარკის ხეთა
სურნელი
და ამოხეთქავს წლების მიღმა გულში ნადები.

ჩამოუყვები რუსთაველის ქუჩას ფიქრიანს,
მოგეწონება მხატვრის თვალთ ნანახი გზები,
ოპერის ბაღის სინატიფე გულს დაგიტყვევებს,
შენ უთბილისოდ არ შეგიძლია, ისედაც ხვდები.

ძველი უბნები შეგაგებებს უთვალავ ფერებს
და აივნების ჩუქურთმების მოგწვდება ჰანგი,
აქ აბანოებს, დასდებიან წარსულის მტკვერი
და ქვაფენილის ჯადოსნური გაბრუებს ბანგი.

უცლომ!

მაშინ, როცა მიწა-წყალი
ყველგან ოხრად ეყარა,
შენ ალთქმული მიწა გერგო,
მე ნილხედრი ქვეყანა,
ბევრჯერ, ჩვენი რწმენის გამო,
ტანჯვა შემოგვეყარა,
შენ გოდების კედელი გაქვს,
მე გოდების ქვეყანა...
ერთნაირი ბედ-ილბალით,
ერთნაირი ტკივილით,
სალამს გეტყვი და შენც შალომს
შემაგებებ ღიმილით,
გვდეგნიდნენ და სარგებლობდნენ
მუდამ ჩვენი სიმცირით,
გავუძელით, გადავრჩით და
დღესაც ლალად ვიცინით...
გამიყავი ერთ დროს მაცა,
მეც მოგართვი ხმიადი,
იმ დროიდან ვერ ჩამოწვა
ორ ერს შორის წყვილიადი,
ერთმანეთის ჭირ-ვარამზე
არ ვყოფილვართ მდუმარი,
ძმად მოხვედი, ძმად მიგიღე,
ვერ დაგარქვი სტუმარი...

შენ შენს დავითს ადიდებდი,
მე ჩემს დავითს ვაქებდი,
შენს შვილს ცოტნეს ეძახოდი,
მე სოლომონს ვარქმევდი,
დაგენაცვლეს მიძახოდი,
შემოგევლეს გეძახდი
ქართველ ებრაელად გცნობდი
და „სხვა“ დღემდე ვერ გახდი...
ბევრჯერ, ჩვენი ძმობის გამო,
ტანჯვაც შემოგვეყარა,
შენ გოდების კედელი გაქვს,
მე გოდების ქვეყანა...
ერთმანეთის გვადევს ვალად
სიყვარულის ბეგარა
შენ აღთქმული მიწა გერგო,
მე წილხვედრი ქვეყანა.

ქაჩთულ-ეზრეული მემოტიზა

ედენება საქართველოს კულტურის
დესპანს ისრაელში,
პროფესორს, აკადემიკოსს, არქიტექტორს
პაატა იოსებაშვილს

ნიჭი გადმოდინდა სიყვარულის,
სიკეთე საზღვრებს გადასცილდა,
მეგობარს გინოდებთ და ისიც იცი,
როგორ გვიმეგობროთ, ან რა გვინდა.

ნიჭი სიყვარულის მადლად დაგდევთ,
გული სასიკეთოდ გაგიღიათ,
ერთი სამშობლოდან მეორეში,
ხიდი უკვდავების აგიგიათ!

გულში სანთლად ანთებთ ჩვენს დიდ ძმობას,
გინდათ გამოძერწოთ მარადისი,
ქართულ- ებრაული მეგობრობა,
ქართველ ებრაელმა მარად იცით!

პაატა იოსებაშვილს და გიზო თავაძეს

ქართველთა და ებრაელთა ძმობის ნიშნად,
„მეგობრობის ხეივანი“ – გააშენეს,
სიკეთე და სიყვარული გადეს ხიდად,
ისრაელში გამოზრდილი ზეთის ხილით დაამშვენეს.

გაამყარეს მეგობრობა,
მათი ღვანლი უნდა ითქვას,
ბატონ პაატას და გიზოს
სამადლობელს ვეტყვი სიტყვას.

სიკეთე და სიხარული
არ გქონოდეთ წამიერი,
იხარეთ და იდღეგრძელეთ,
გქონდეთ მრავალჟამიერი.

ეძღვნება ძვირფას მეგობარს
პაატა იოსებაშვილს

ორი სამშობლო გარგუნათ ბედმა
და თქვენი ღვანლიც ორად იყოფა,
მიიღეთ ჩემგან თბილი მოკითხვა,
შალომ ისრაელ, გქონდეთ მშვიდობა.
თქვენ მეგობრობის ეტალონი ხართ,
ერთგული, სუფთა და მეტად სანდო,
ორ სამშობლოზე შეყვარებული,
დაგვიბრუნდით და ტკივილით ამბობთ.
რომ გენატრებათ ძველი თბილისი,
კოხტა, კოპნია, გულთამპყრობელი,
„ – ო, რა ლამაზი დაგტოვე ერთ დროს“
თუმცა შეცვლილი დაგხვდათ ყოველი.
– ღმერთო, ისმინე ჩემი ვედრება,
რომ საქართველოს მუდამ ებრწყინოს
და სამშობლოში დაბრუნებულ ძმებს,
გულზედ მალამოდ გადაეფინოს.
ორი სამშობლო გარგუნათ ღმერთმა,
სიკეთე თქვენი, როგორ დავთვალო,
მიიღეთ ჩემგან თბილი მოკითხვა,
შალომ ისრაელ, ისრაელ შალომ.

ლესაიმ, ჩემო მეგობარო!
დალოცოს ღმერთმა,
ამ მეგობრობის, სიყვარულის,
ურყევი ლიბო! თითქოსდა,
მე ვარ საქართველო – ერთბაშად ერთად,
– დღეს ისრაელში ქართველ სტუმარს
ისე მმასპინძლობ!
მადლიერებამ დამამუნჯა...
თუმც, ბრძენკაცს უთქვამს:
ყბედი არისო ყალბი გრძნობა,
დიდი კი – მუნჯი.
გარდასულ დღეებს გავატანოთ
წუხილი- ურვა:
და ლურჯ ლაჟვარდებს ვუდარაჯოთ,
რადგან საუნჯეს –
ქართულ-ებრაულ სიცოცხლის ხეს,
ასე ფესვძლიერს,
ძლიერ ამშვენებს შენი კიპა,
ჩემი – ლეჩაქი...
ორი სამშობლოს მოტრფიალევ,
მრავალჟამიერ!
დაბადების დღეს მოგილოცავ!
ტოდა! ლესაიმ!

პაატა იოსებაშვილს

დრო მიჰქრის, აკლდება სანუთროს წამები,
ჟამთასვლა ავბედით ცხოვრებას იბრალებს,
ო, რაბი, დასრულდა ეპოქა წამების?

კვლავ მოსე სჭირდება ქართველს და
ებრაელს...

ამ ძმობით გამთბარი მივენდე ხეტიალს,
თან მზარავს ფიქრები, წარსულიც მანვალებს,
თავისუფლება თვით სულზე მეტია,
ცრემლები ტკივილად აშრება ამ თვალებს...
ო, შალომ, იზრაელ, სჯული მაქვს საფიცრად,
ამ ძმობას, ერთობას ვერავინ ვერ წაშლის,
დღეს სინაგოგის და ტაძრისკენ დავიძრათ,
ჩვენი მეგობრობა გადანყდა ზეცაში.

დრო მიჰქრის, აკლდება სანუთროს წამები,
ჟამთასვლა ავბედით ცხოვრებას იბრალებს,
ო, რაბი, დასრულდა, ეპოქა წამების –
კვლავ მოსე სჭირდება ქართველს და ებრაელს!

ეპიგრამულ მკვ

აგრეთვე ქართულ ებრაელებს

სამყაროს ჭიპლარზე ვიყავით მიბმულნი
და გვშობა სიამის ტყუუბებად განგებამ,
მხარდამხარ, არ მახსოვს სად აღარ გვივლია,
ერთად დაგვინყია გოდო—ლის აგება.
სამყაროს ჭიპლარზე ვიყავით მიბმულნი,
არ ვიცი შემქმნელი, ჩვენგან რას ელოდა,
მოვდივართ ქარცეცხლში, ვინრთობით ბაჯალლოდ,
ნახვედით თან გაგყვით მზე საქართველოდან.
იგონებთ ბავშვობის მზეებს და ვარსკვლავებს,
რამდენჯერ გესიზმრათ მტკვარი და მთაწმინდა,
ქართული წარსული დაგყვებით ჩრდილივით,
ამაზე დავა და კამათი არ გვინდა...
დღეს ორი დედა გყავთ, გაქვთ ორი სამშობლო,
ის თქვენ სიზმრებშია, მრავალჯერ ნახული,
ეს საქართველოა, შვილებს ებრაელებს,
გული რომ ჩაგიდგათ საგულეს ქართული.
დავდივართ, ერთი გვაქვს გულიც და სხეულიც,
სამშობლო?! ორი გაქვთ, ვაშენოთ ხიდები,
ვერაფერს დაგვაკლებს, სატანა წყეული
და ერთად წავრსდგებით, უფალთან, დ ი დ ე ბ ი თ!

ჩემო ისრაელ, ჩემო ტკბილო!

ო, როგორ ძლიერ მომენატრა,
თურმე, ეს ზეცა,
აქ სილურჯესაც და ღრუბლებსაც
ლოცვის ფერი აქვს,
საუკუნეებს გამოვივლი
მე შენთან ერთად,
თაბორის მთა და ვარსკვლავები
ვიცი, მელიან.

ო, როგორ ძლიერ მომენატრა,
თურმე, ეს მიწა,
ჩემო ისრაელ, ჩემო ტკბილო,
მადლი გფენია,
რაც უნდა ძალით მოგაგლიჯონ
სამშობლოს ზეცა,
აღთქმული მიწის ერთგულება
მხოლოდ შენია.

და გადაუვლის დედამიწას
ათასჯერ ტალღა,
ათიათასჯერ გამოიცვლის
ფერთა კრებულებს,
საუკუნეებგამოვლილი
დავითის მოდგმა
თავანეული გადმოჰყურებს
ათასწლეულებს.

მადლიერება ზრის ესე!

2014 წელი – საქართველოს ებრაელთა მუზეუმის გახსნა თბილისში. ქართულ-ებრაული ურთიერთობისა და 26-საუკუნოვანი მეგობრობის საიუბილეო ღონისძიებების ფარგლებში გაიხსნა საქართველოს ებრაელთა მუზეუმი. საქართველოს ებრაელთა ისტორიის მუზეუმმა 60-წლიანი უმოქმედობის შემდეგ ახალი სიცოცხლე დაიწყო. ქართველ ებრაელთა სათვისტომოს ერთ-ერთი ლიდერისა და საზოგადო მოღვაწის დავით ბააზოვის სახელობის მუზეუმის გახსნას საქართველოს პრემიერ-მინისტრი ირაკლი ღარიბაშვილი ისრაელის სამთავრობო დელეგაციასთან ერთად დაესწრო. როგორც პრემიერმა გახსნის ცერემონიაზე სიტყვით გამოსვლისას განაცხადა, მუზეუმმა დიდი როლი შეასრულა საქართველოს ებრაელთა სულიერი და მატერიალური კულტურის ძეგლთა შეგროვებისა და პოპულარიზაციის საქმეში. მთავრობის მეთაური დარწმუნებული იყო, რომ მუზეუმის აღდგენა და განახლება ქართულ-ებრაული კულტურული ურთიერთობის კიდევ უფრო გაღრმავებას შეუწყობდა ხელს. ირაკლი ღარიბაშვილმა განსაკუთრებული მადლობა გადაუხადა ბიძინა ივანიშვილს, რომელმაც მუზეუმის და არაერთი ებრაული კულტურულ-რელიგიური ძეგლის აღდგენა-რესტავრირება ითავა. პრემიერ-მინისტრის განცხადებით, ქართველმა და ებრაელმა ხალხმა ისე გამოიარა საუკუნეები, რომ ერთმანეთის ძმობისთვის არასოდეს უღალატია და სწორედ ამიტომ, საქართველოს

მთავრობის გადაწყვეტილებით, 2014 წელი ქართულ-ებრაული ურთიერთობისა და 26-საუკუნოვანი მეგობრობის საიუბილეო წლად გამოცხადდა. ასევე, საქართველოს მთავრობის ხელშეწყობით, დაწყებულ იქნა ებრაელთა ძველი სასაფლაოებისა და სინაგოგების აღდგენის პროცესი. „მსოფლიოში არ არსებობს ორი ერის ძმობის ისეთი მაგალითი, როგორიც ქართველთა და ებრაელთა შორისაა“. სწორედ საქართველოში გაჩნდა და დამკვიდრდა, ერთი შეხედვით, თითქოს სრულიად შეუსაბამო, მაგრამ დღეს უკვე ყველასთვის შესისხლხორცებული ცნება – „ქართველი ებრაელი“. ებრაელები ყოველთვის აქტიურად მონაწილეობდნენ საქართველოს აღმშენებლობაში, ისინი ქმნიდნენ და იზიარებდნენ ქართულ კულტურას, ემსახურებოდნენ საქართველოს, მაგრამ არასოდეს დაუკარგავთ თვითმყოფადობა. ქართველი ებრაელები არასოდეს დამდგარან არჩევანის წინაშე და სწორედ ამიტომაც ასე ორგანულად შეერწყნენ ქართველ ხალხსა და ქართულ გარემოს. ეს ურთიერთობები, ასეთი მეგობრობა ფასდაუდებელი მონაპოვარია. სასიხარულოა, რომ ამ მეგობრობასა და სიყვარულს მრავალი წლის წინ საქართველოდან წასული ებრაელებიც ინახავენ და უფრთხილდებიან. აღვნიშნავ, დღეს ქართულ-ებრაული ურთიერთობა აღიარებულია, „არამატერიალური კულტურული ძეგლი“, რომელსაც იუნესკო განიხილავს, როგორც მსოფლიო ისტორიაში უნიკალურ მოვლენას. ისრაელში წასული ებრაელები ისრაელშიც აგრძელებენ ქართული კულტურის პოპულარი-

ზაციას, „ამით მეორე სამშობლოსთან კავშირსაც ინარჩუნებენ“, – აღნიშნა ირაკლი ღარიბაშვილმა. პრემიერ-მინისტრი დარწმუნებულია, რომ ორი ერის ძმობა ყოველთვის მტკიცე და ურყევი დარჩება და განათლების, კულტურის, საგარეო და სხვა მიმართულებებით მჭიდრო ურთიერთობები ხელს შეუწყობს ახალი თაობების ერთმანეთთან დაახლოებას. საქართველოს ებრაელთა ისტორიის მუზეუმის გახსნას საქართველოს ყოფილი პრემიერ-მინისტრი ბიძინა ივანიშვილი, პარლამენტის თავმჯდომარე დავით უსუფაშვილი, კულტურის მინისტრი მიხეილ გიორგაძე და თბილისის მერი დავით ნარმანია დაესწრნენ. აგრეთვე დაესწრნენ ქართველ ებრაელთა დელეგაცია ისრაელიდან, ქართველ ებრაელთა მსოფლიო კონგრესის, გაბრიელ მირილაშვილის მეთაურობით.

ქუთაისლებისა და მისი ებრაული მოსახლეობისათვის განსაკუთრებით საამაყოა ბორის გაპონოვის, ლექსიკოგრაფისა და მთარგმნელის სახელი. მან ივრითზე თარგმნა შოთა რუსთაველის პოემა „ვეფხისტყაოსანი“.

დაიბადა ქ. ევპატორიაში, მაგრამ მეორე მსოფლიო ომის დროს, 1941 წლიდან, ევაკუაციის შემდეგ, ოჯახთან ერთად ცხოვრობდა ქუთაისში. მისი ბაბუა რაბინი იყო და პატარა ბორისს ბავშვობიდან ასწავლიდა ივრითს. 1956 წლიდან სპარსულ ენას სწავლობდა მოსკოვის უნივერსიტეტთან არსებულ აღმოსავლეთმცოდნეობის უნივერსიტეტში, მაგრამ

უსახსრობის გამო იძულებული გახდა სწავლისთვის თავი დაენებებინა და ქუთაისში დაბრუნებულიყო.

ბორისი ერთი გულჩათხრობილი, უაღრესად განათლებული და იუმორით სავსე კაცი იყო. არავინ იცოდა სამუშაოდან თავისუფალ დროს რას აკეთებდა. მიუხედავად იმისა, რომ ბორისი ხელმოკლედ ცხოვრობდა, ძალიან ბევრს მუშაობდა საკუთარ თავზე. იგი საფიჩხიაზე ნაქირავებ სარდაფში ცხოვრობდა, „ვეფხისტყაოსანის“ გამოსვლის შემდეგ, რომელმაც მრავალი სახის საზღვარგარეთული პრემია დაიმსახურა და მსოფლიო პრესაც ალაპარაკდა, მწერალთა კავშირის წევრადაც მიიღეს და ოროთახიანი ბინაც მისცეს...

ბორის გაპონოვი ქუთაისის საავტომობილო ქარხნის მრავალტირაჟიანი გაზეთის კორექტორად, შემდეგ ლიტერატურულ მუშაკად მუშაობდა. ფართო განათლებისა და დიდი პოეტური ნიჭით დაჯილდოებული ადამიანისათვის სხვა ვერაფერი მოიძებნა. აპირებდნენ მის მიწვევას აღმოსავლეთ-მცოდნეობის ინსტიტუტში, სადაც მას, ებრაული ენის ბრწყინვალე მცოდნეს, დიდი სარგებლობის მოტანა შეეძლო, მაგრამ ეს შეუძლებელი აღმოჩნდა, რადგან მას არ ჰქონდა უმაღლესი სასწავლებლის დამთავრების დიპლომი.

კარგად იცოდა ქართული, რუსული, სპარსული, ინგლისური, გერმანული ენები. მის განსაკუთრებულ ნიჭიერებას ადასტურებს ის ფაქტი, რომ ებრაული ენის ვირტუოზულად დაუფლება შეძლო ებრაულად მოლაპარაკე ადამიანებთან კონტაქტისა და სპეციალური უმაღლესი განათლების გარეშე.

რაც შეეხება ბორისის ისრაელში საცხოვრებლად განმგზავრებას, იგი იძულებითი იყო. დედამ აიძულა ისრაელში წასულიყვნენ. თუმცა რაღა აზრი ჰქონდა მის საქართველოდან წასვლას, იგი მძიმედ დაავადებული გაემგზავრა ქუთაისიდან, ცოტა ხანს შეძლო შემოქმედებითი მუშაობა. ბორის გაპონოვი ისრაელის „აღთქმულ მიწაზე“ 1972 წელს გარდაიცვალა. მისი სიკვდილის შემდეგ დაისვა საკითხი, რომ სიკვდილის შემდეგ წარდგენილ იქნას რუსთაველის სახელობის პრემიაზე.

„ვეფხისტყაოსნის“ ბიბლიის ენაზე მთარგმნელი ივრითის აკადემიის წევრი, ისრაელის ორგზის პრემიის ლაურეატია. მას 1969 წელს მიენიჭა ახალი ებრაული პოეზიის ერთ-ერთი ფუძემდებლის შაულ ჩერნიახოვსკის პრემია (ერთადერთი შემთხვევა იყო, როდესაც იგი მიენიჭა არა ისრაელის მოქალაქეს), 1971 წელს მიიღო ისრაელის პრეზიდენტის პრემია, 1989 წელს კი – საქართველოს რუსთაველის სახელობის სახელმწიფო პრემია.

მისი თარგმანი უაღრესად ფასეული და საყურადღებოა. პირველ რიგში უნდა აღინიშნოს ენა თარგმანისა, რომელიც თვით წარმოადგენს კლასიკური ებრაული პოეტური ენის ბრწყინვალე ნიმუშს. „ვეფხისტყაოსნის“ თარგმნისას ბორის გაპონოვმა ახალი ებრაული ლექსიკური ერთეულები შექმნა. როგორც აღნიშნეს აკადემიკოსებმა: თამაზ გამყრელიძემ და კონსტანტინე წერეთელმა, კლასიკურ-ებრაული ენის სტრუქტურის ბრწყინვალე ცოდნის წყალობით მან შექმნა ახალი სიტყვები ან ძველი ებრაული სიტყვები დატვირთა ახალი

მნიშვნელობებით, რაც უკვე აისახა თანამედროვე ებრაული ენის ლექსიკონში და უკვე მოიპოვა მოქალაქეობრივი უფლება, რითაც მან გაამდიდრა თანამედროვე ებრაული ლექსიკა, ენა.

ებრაული თარგმანი ეტაპობრივი მოვლენა გახდა არა მარტო „ვეფხისტყაოსნის“ თარგმანთა ისტორიაში, არამედ თვით ებრაულენოვან სამყაროშიც. ისრაელის საუკეთესო სპეციალისტებმა აღიარეს: ასე ივრითზე ჯერ არც ერთი წიგნი დაწერილა. ისრაელის ივრითის აკადემია მივიდა ერთსულოვან დასკვნამდე, რომ ნამდვილი ივრითის შესწავლა შეიძლება მხოლოდ გაპონოვის წიგნის მეშვეობით.

„ვეფხისტყაოსნის“ ებრაული თარგმანი დაბეჭდა თელ-ავივის ერთ-ერთმა დიდმა კორპორაციულმა გამომცემლობამ „მუშათა ბიბლიოთეკამ.“ ებრაული თარგმანის გამოცემისათვის დამზადდა სპეციალური ქალაქი, რომელზეც მანამდე არც ერთი წიგნი დაბეჭდილა. ქალაქის შეყვითლებული, ეტრატს მიმსგავსებული ფერი მამუკა თავაქარაშვილისეულ ილუსტრაციებთან ერთად გამოცემას ისეთ ელფერს აძლევს, თითქოს იგი რვაასი წლის წინანდელი ხელნაწერი იყოს. როგორც გამოცემის წინასიტყვაობაში „ვეფხისტყაოსნის“ რედაქტორი, ივრითის აკადემიის წევრი აბრამ შლიონსკი წერს, წიგნს ისეთი შარავანდედი მოსავეს, „ხანდახან გგონია, რომ წინ გიდევს ებრაული ნაწერი, რომელიც თითქოსდა რომელიმე განძსაცავში აღმოაჩინეს“.

შვეიცარიელი სწავლული ვ. არნოლდი აღნიშ-

ნავდა: „ვეფხისტყაოსნის“ ეს ებრაული თარგმანი ნამდვილ სენსაციას წარმოადგენს. ამ ამბავს ორი გმირი ჰყავს: პირველი, თავად შოთა რუსთაველი – ავტორი... მეორე გმირია ბორის გაპონოვი, რომელმაც იგი ბრწყინვალედ გადათარგმნა კლასიკურ-ებრაულ ენაზე.

„ამ თარგმანს გამოიკვლევენ მომავალში და მასზე მეცნიერული შრომები დაიწერება“, – ასე წინასწარ მეტყველებდა ცნობილი ებრაისტი იოსებ ამუსტინი. ახდა მისი წინასწარმეტყველება. მიმდინარეობს თარგმანის მეცნიერული შესწავლა, რაზეც არაერთი საკანდიდატო დისერტაცია იქნა დაცული.

უკვდავია ბორის გაპონოვის ღვანლი ქართული და ებრაული კულტურების წინაშე. მისმა სახელმა დამსახურებულად დაიმკვიდრა ადგილი მსოფლიო საუკეთესო მთარგმნელთა შორის. მისი მრავალწლიანი ტიტანური შრომა შეფასებულია, როგორც მთარგმნელობითი ოსტატობის მწვერვალი. სპეციალისტებმა მის თარგმანს უწოდეს მსოფლიო მნიშვნელობის ფენომენალური მოვლენა.

პაატა იოსებაშვილი

მსოფლიოში უნიკალური ფენომენი, ქართულ-ებრაული 26-საუკუნოვანი ძმობა და მეგობრობა, რომელიც დღეს აღიარებულია, როგორც არამატერიალური კულტურული მემკვიდრეობა, არ არსებობს დიდი სიყვარულის გარეშე!

საუკუნეებია, თობიდან თაობამდე, ერთად ვქმნით და ვამდიდრებთ ჩვენს საერთო კულტურულ მემკვიდრეობას და ამით ვაძლიერებთ ერთმანეთს. რამდენად უძვირფასესი და დასაფასებელია ორ მოძმე ერს შორის მრავალსაუკუნოვანი ერთგულება, ნდობა და იმედი. ჩვენ ერთმანეთისთვის თავს შევწირავთ, რისი გასაოცარი მაგალითები ბლომად გვაქვს. ჩვენი წინაპარი მამა-პაპანი საქართველოში, საქართველოსათვისაც ლოცულობდნენ; ამას ჩვენი წმინდათა წმინდა წიგნი - თორა, გვკარნახობდა და გვავალებდა! ჩვენი რაბინების გადმოცემით ქართული მიწა წმინდა მიწად იყო და არის აღიარებული, რადგან უღირსი ადგილი საუკუნეების მანძილზე, ვერ დაიტევდა ამდენ ქართველ და ებრაელ წმინდანებს! ურთიერთობის ტრადიცია დღესაც არ ნელდება, იგი გრძელდება და ვითარდება, თუმცა გაძლიერება სჭირდება! გ ა ვ ი ხ ს ე ნ ო თ ჩვენი ერების კარგად შემონახული ისტორიული და ბიბლიური ძველი ისტორია: ძველი წმინდა დედაქალაქები, მცხეთა და იორუსალიმი, უცვლელი სულიერი ცენტრები, ქართულ-ებრაული ურთიერთობების საუკეთესო მაგალითია! მცხეთაშია არიან დაკრძალული საქართველოს ეკლესიის პირველი

წმინდანები, ქართველი ებრაელები, წმინდა სიდონია და მისი დედა. აღსანიშნავია, რომ სვეტიცხოველში იკურთხებოდნენ წმინდა დავით წინასწარმეტყველის, ანუ დავით მეფის ბრძენი სოლომონ მეფის, ანუ შლომო ჰამელეხის შთამომავლები და ბაგრატოვანი ქართველი მეფენი. ისიც უნდა ითქვას, რომ მხოლოდ საქართველოში, სხვა ერების ქვეყნებთან განსხვავებით შეუფერხებლად და უვნებლად, დაცვა ებრაელმა თემმა თავისი რჯული, ტრადიციები და ადათ-წესები... მხოლოდ ეს საკმარისია განაპირობოს ურთიერთობების უნიკალურობა! ამ უნიკალურმა ურთიერთობამ 27-ე საუკუნის დღევანდელ სინამდვილეში ჩვენთან ერთად სიამაყით შეაბიჯა. ეს ურთიერთობა ცოცხლობს, ფეთქავს და უფრო მეტს გვპირდება, რაც ჩვენი, დღევანდელი თაობის დამსახურებაა, ამ უპრეცედენტო მეგობრობამ რამდენიმე წლის წინ ეროვნული მნიშვნელობის სტატუსიც მოიპოვა. ორი ერის ასეთ მრავალსაუკუნოვან ერთგულ მეგობრობას მსოფლიო მასშტაბით ანალოგი არ გააჩნია! 26 საუკუნეზე მეტი დევნილობაში გავატარეთ და წმინდად შევინახეთ ჩვენი რწმენა, ჩვენი თორა, მათი დამსახურებით შევინარჩუნეთ ტრადიციები, ადათ-წესები, ჩვეულებები, ოჯახის სინამდვილე. დღეს ახალგაზრდა ისრაელის სახელმწიფო მაღალ-მორალური, ზნეობრივ ფასეულობებზე დაფუძნებული, ძლიერი ქვეყანაა, მაღალი ჰუმანიტარული კრიტერიუმებით, სადაც დაცულია ყოველი ადამიანი. ქართველები და ებრაელები ორი უძველესი და კულტურული ხალხი ვართ, ერთმანეთის ტრადიციების პატივისცემის გარეშე შეუძლებე-

ლი იქნებოდა მრავალსაუკუნოვანი თანაცხოვრების
 ისტორიის ასეთი ღირსეული ფურცლების დანერა!
 ჩვენ საქართველოს ებრაელები და სხვა რელიგიე-
 ბის ხალხები საუკუნეების მანძილზე მშვიდობიან-
 ნად ვცხოვრობდით ერთად საქართველოში, ჩვენს
 შორის განსხვავების მიუხედავად ჩამოგვიყალიბდა
 მშვიდობიანი თანაცხოვრების კულტურა, რაშიც
 თითოეულმა მხარემ საკუთარი წვლილი შეიტანა.
 ერთმანეთთან ურთიერთობა ჩვენთვის უმნიშვნე-
 ლოვანესი იყო, რომელსაც მოფრთხილება და მო-
 მავალი თაობებისათვის უვნებლად გადაცემა სჭირ-
 დება. საქართველოდან ამოსვლის შემდეგ, მხოლოდ
 ქართველმა ებრაელებმა გამოავლინეს ერთგულება
 და განსაკუთრებული სიყვარული თავისი მეორე
 სამშობლოსადმი, ერთგულება ქართული ენისა და
 კულტურისადმი. თანამედროვე რეალობამ ადამიან-
 ნების სასარგებლოდ დიდ მიღწევებს მიაღწია. კეთი-
 ლი სურვილის მქონე ადამიანებისთვის მიმინდვია ამ
 უნიკალური ურთიერთობების შენარჩუნება, გალრ-
 მავება და განმტკიცება. იმ დროს, როცა მსოფლიო
 პანდემიამ მოიცვა და მთელი სამყარო განსაცდელს
 ებრძვის, ქართველ საზოგადო მოღვაწეთა, მეც-
 ნიერთა და ქართველ-ებრაელთა დაინტერესებულ
 ჯგუფთა ერთობლივმა სურვილმა შექმნა საჭიროება
 ჩამოყალიბებულიყო ახალი ორგანიზაცია. წელი-
 წადნახევარია მსოფლიოში პანდემია გიზგიზებს,
 რამაც დიდი ხნით შეაკავა ორგანიზაციის, გაერ-
 თიანება „მეგობრობის მერიდიანების“ ჩამოყალი-
 ბება. გადავწყვიტეთ მეტს აღარ დაველოდებით.
 ვ ა ც ხ ა დ ე ბ თ ! ჩამოყალიბდა გაერთიანება

„მეგობრების მერიდიანები“, იგივე სახელწოდებით გამოდის ჟურნალი, რომელთა პირველი წარდგენა იქნება თბილისში პანდემიის გასვლისთანავე. ამ მამაშვილური, ისტორიული მნიშვნელობის საქმის ირგვლივ გაერთიანდნენ სიტყვა-საქმიანი გულანთებული ადამიანები, საზოგადო მოღვაწეები, მეცნიერები! ქართულ-ებრაული ურთიერთობა ურყევი ფენომენია, მართალია ფერმკრთალია, მაგრამ დავინწყებას არ მიეცემა. ის ორი ერის მომავალ ჰაიტეკის თაობებს ჯანმრთელი, უვნებლად უნდა გადაეცეს. ქართულ-ებრაული ურთიერთობის ახალი ორგანიზაცია „მეგობრობის მერიდიანები“ და იმავე სახელწოდების ჟურნალი, ქართველი და ებრაელი ერის მარადიული მეგობრობის კუთვნილება იქნება. სხვა დასახულ მიზნებთან ერთად ჩვენი მიზანია, საქართველოში არსებული ებრაული მემკვიდრეობების პოპულარიზაცია, მეცნიერული კვლევა, მრავალსაუკუნოვანი ურთიერთობების განახლება, შესწავლა და გაღრმავება, რაც ჩვენ ერებს შორის საუკუნეობრივად არსებობს და მისაბაძია მთელი მსოფლიოსათვის. მივცეთ ახალგაზრდობას საშუალება გამოავლინონ თავიანთი ნიჭი და წარუდგინონ ფართო საზოგადოებას, რაც ხელს შეუწყობს ახალი თაობების სასურველ განვითარებას და პროფესიულ ზრდას!

ღრმა პატივისცემით
აბრამ-პაატა იოსებაშვილი
საქართველოს კულტურის დესპანი ისრაელში
საქართველოს სრულუფლებიანი მოქალაქე

მადლიერება ძალიან ფართო და ამოუწურავი მცნებაა. მადლიერება მოდის ყველაზე დიდი მონატრების და ყველაზე მძაფრი ნოსტალგიის დროს, როცა თვალწინ შენი წარსული და მეგობრები ზმანებივით სულ სხვა, აღმატებულ ხარისხში გე-ვლინებიან და მათი სიყვარულის, მონატრების და აღქმის გამოხატვაც გაცილებით მაღალ ნოტებზე და დიაპაზონში ხდება. ეს ჩემი შეგრძნებებია და ამას თავს არავის ვახვევ. ეს ჩემი გრძნობები და თვალთახედვაა. ჩემი განუზომელი ემოციები (და-დებითი თუ უარყოფითი) ზოგისთვის შეიძლება ხელოვნურად და ზღვარსგადასულადაც ჟღერს, მაგრამ დამიჯერეთ, რომ იოტისოდენი ხელოვნუ-რობა არ ურევია ჩემს არცერთ მოგონებას თუ მი-ძღვნას. არასდროს არაფერი ჩამიხლართავს და ჩამიკვარახჭინებია, თუმცა დიპლომირებული არქი-ტექტორი ვარ და ჩუქურთმის ქარგვა ჩემმა დიდმა ქართველმა პედაგოგებმა მასწავლეს, რაც შემდეგ, ისრაელშიც დამიფასდა. ჰოდა, ამ უსაზღვრო მონატრებით ახდენილი ოცნების, ჩემ საქართველოს-თან რკინის კარებების გახსნის და გზების დაგე-ბის სიხარულით გამოხატულ მადლიერებას, რომ ქართულ დიდბუნოვნებას და ნიჭს მივანერ, კვლავ მის ფესვებს რომ ვეაღერებო, ზოგს მოსწონს, თავისი შეძახილით მხნეობას მმატებს და სიყვარულს მიღვივებს, ზოგიც – მიწუნებს, ფარისევლობაში მითვლის, მეტიც, უცხოვს განდიდების და საკუ-თარის დაკნინების მცდელობაში მდებს ბრალს.

ესეთი წერილებიც მომდის გამოხატული სიყვარულის და მადლიერების საპასუხოდ. ერთ მაგალითს მოვიყვან მხოლოდ. დანარჩენის გამეორება აღარ მინდა. არ ყოფილა მადლიერების გზა ია-ვარდით ფენილი, თუმცა შეიძლება არის კიდევ, მაგრამ ამ ია-ვარდს თან ეკალ-ბარდებიც მრავლად ახლავს. საქმე ისაა, რომ რაც მეტი ეკალია, მით სანუკვარი და მიმზიდველი ხარ, ჩემო მონატრებავ! მით უსაზღვრო და მარადიულია ჩემი მადლიერება შენს მიმართ, გამზრდელი საქართველოვ!

აბრამ-პაატა იოსებაშვილი

დაუპიწყაძი წუთები...

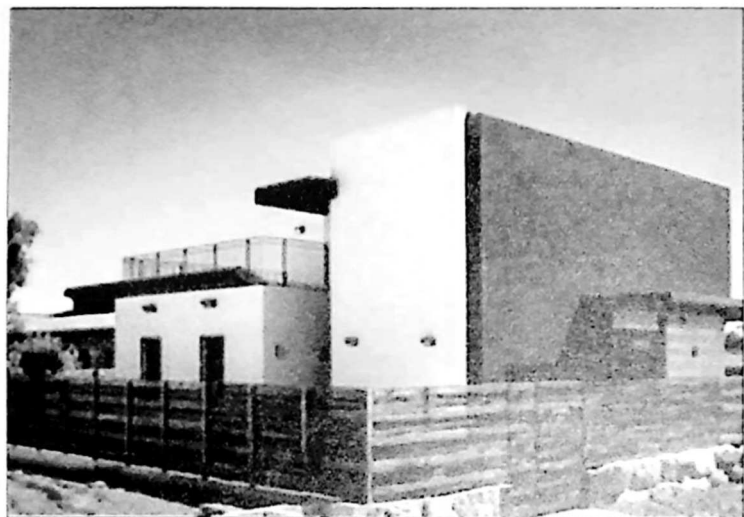

განათა იოსებაშვილის მეტრ
დგაროქტებულო უნობები ქალაქ ხაოფს
ვოლები ბაიონო

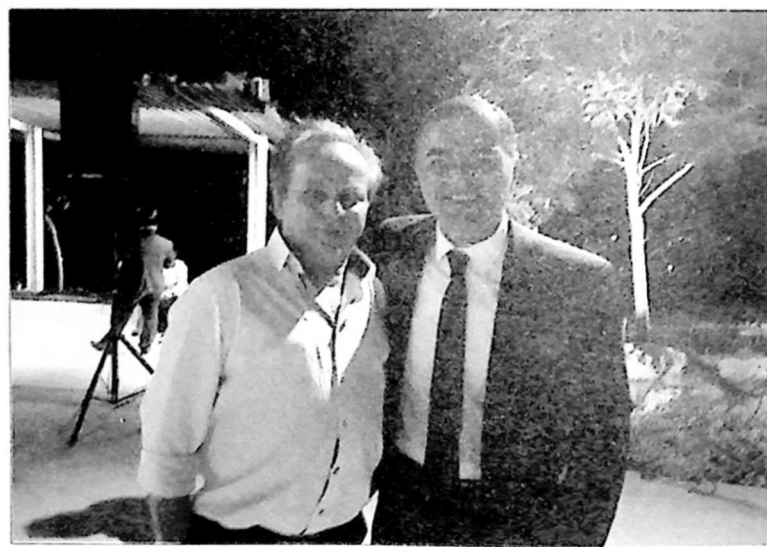

სეზონის სეზონ ღონისძიებები

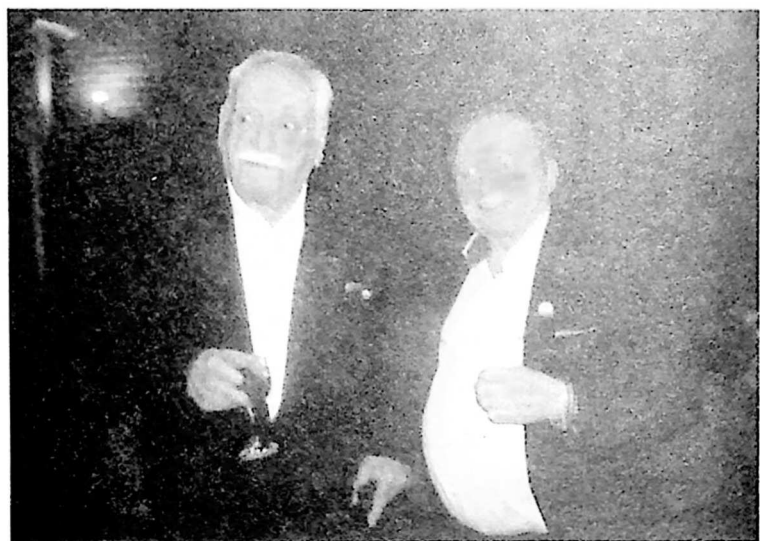
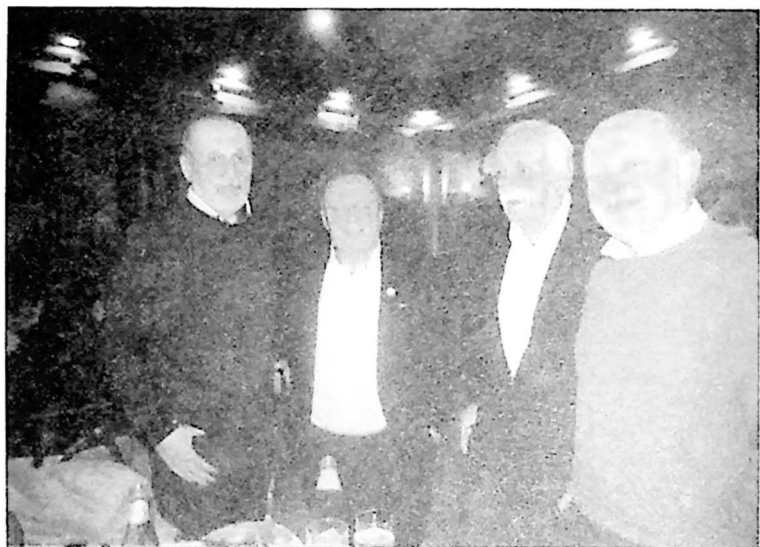

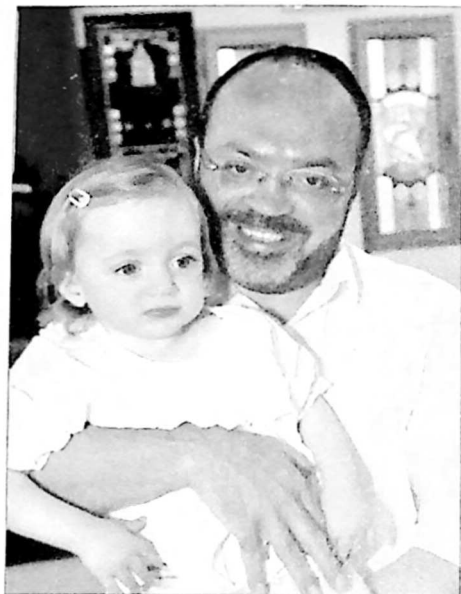

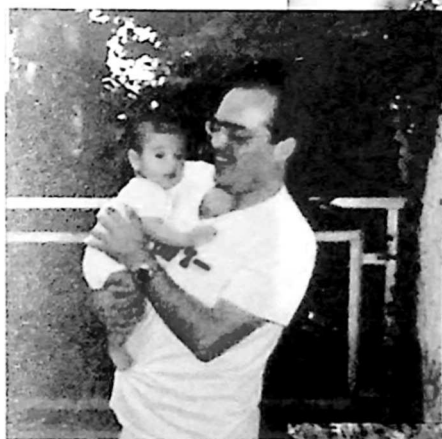

კაცად მაშინ ხარ საქმეში...	89
მაყვალა გონაშვილი - კეთილშობილ გულთა წესი	91
ვაჟა აზარაშვილი - მასთან მეგობრობა მახარებს	93
ვაჟა დურგლიშვილი - დიდებული ადამიანი	95
ჯამლეტ ხუხაშვილი მე - ქართველი ებრაელი	96
ტარიელ ხარხელაური - უბრალო კაცი	99
მანანა დუმბაძე - ოდა ძმაზე	100
დავით აბესაძე, მალხაზ თავართქილაძე, თამაზ სეფერთელაძე - ორი ერის სიყვარულით გულანთებული	106
მანანა გორგიშვილი - ცხოვრების სადარაჯოზე	108
იზა ვეფხვაძე - საქმენი მეტყველებენ...	115
იზოლდა მოშიაშვილი - ერთი საქმის ერთგულებით	121
მანანა დანგაძე - „გულთა კავშირის“ ფუძემდებელი	130
მადონა დვალი - ეგებება საქართველო	132
ლიზი შორი - ქვეშარიტი მეცენატი	138
მალხაზ ჭრელაშვილი - როგორც საკუთარ სახლში	140
კობა ლურსმანაშვილი - საპატიო ხარაგაულელი	141
თენგიზ მაღანია - კულტურის დესპანის თანადგომა	143
თამარ სანიკიძე - ორი სამშობლოს ღირსეული შვილი	146
გივი ჭიჭინაძე - ქვეშარიტი მეგობრობის მაგალითი	149
ნანა ჯიქია - ლეხაიმ, მეგობარო!	151
გულნაზი ხარაიშვილი - საქართველოს გულმემატიკივარი	153
მაია ბათიაშვილი - ურყევი ძმობის სადღეგრძელო	155
ნინო უძილაური - სიკეთის, სიყვარულის და მეგობრობის ნათელი სხივი	157
მაია ჯანანაშვილი - ოცნების ქვეყნის მასპინძელი	159
ნუნუ ჭრელაშვილი - მეგობრობის უკვდავი ხიდი	160
მაია სასწრაფოშვილი-იორელი - კეთილი მასპინძელი	161
თეა გიორგაძე - მრავალჟამიერი! ლეხაიმ!	164
ედით ალონ-ჯინჯიხაშვილი - სადაც სიყვარული და ერთობაა	166
პაატა გოგოლაძე - ადამიანური ურთიერთობების დიდოსტატი	168
მალხაზ-ბაჩო ბაზაძე - ჩვენს ერთგულ ადამიანსა და მეგობარს!	169
შორენა ხუხუა - მეგობრობა გზად და ხიდად	171
შოთა წვენიაშვილი - დიდი საქმეების თაოსანი	173
რიკა შალევ მურდუხაშვილი - სიკეთით განვდილი ხელი	175
აბრამ შეკერი, (გია მანკეპლიშვილი) - იქ, სადაც კეთილი საქმეა	178
მანანა გაბუნია - ორი ერის, საქართველოს და ირაელის ღვანდღმოსილ შვილს!	179
ერნა ნიფურია - ქველმოქმედების ეტალონი	182
ნინიკო ჩიხლაძე - წარმატება დიდ საქმეში	184
ილანა - ჯანა (ლიანა ჯანაშვილი) - ცნობილი არქიტექტორი	185

ნანა წინუაშვილი – მისია	186
თიკა აინურაძე – ვინ არის ჩემთვის პაატა იოსებაშვილი	190
ზაალ და ნინო ჭელიძეები – უანგარო ქველმოქმედი	192
ჟანა (თამარ) ჭანტურია – სიმღერა სიყვარულისა	194
ნიკო ბალაშვილი – სულგრძელობის და სიკეთის ნიჭით	195
ფიქრია ბროლაშვილი – მზრუნველი და მოამაგე შვილი	196
ია ჯლარკავა – პაატა იოსებაშვილის ანუ, ლეგენდარული არქიტექტორის კვლადკვალ...	199
მარიზა ჯიქია – ცხოვრების კრედიტ – სიყვარული	202
დარეჯან სუხმანი – დედამიწას სიყვარული ატრიალებს	204
დარეჯან სუხმანი – მადლიერების განცდა	207
ნორა ედიშერაშვილი – სიყვარული ალაღმისი	212
მიტროპოლიტი მელქისედეკ დიაკონიძე – ჩემი ქუთათური ძმა...	214
მზია კვირიკაშვილ-ლორენსი – მეგობრობის სადარაჯოზე	217
მეა ივანისელი – ქველმოქმედი	219
ინგა მახარაძე – ისტორიული ერთობისთვის	222
გიზო თავაძე – ორი ერის საუკუნოვანი ერთგულებით	223
რევაზ ბალანჩივაძე – ფასდაუდებელი წვლილი	225
ნაირა მარშანია – ბედნიერების ფორმულა	227
ღირსსახსწოვარი	229
მანანა დანგაძე – ისრაელი, გეფერები!	230
ამირან ხეცაძე – ხეგულით დაგლოცავთ, ბრძენო პაატა	231
ლანა მანველი – მოგენატრება ჭაჭაქაძის ვრცელი გამზირი	232
ირაკლი ნადარეიშვილი – შალომ!	233
ნინო უძილაური – ქართულ-ებრაული მეგობრობა	235
ფიქრია ბროლაშვილი – ქართველთა და ებრაელთა ძმობის ნიშნად	236
ორი სამშობლო გარგუნათ ბედმა	237
ეკა ქურხული – ლეხაიმ, ჩემო მეგობარო!	238
სოფიო ღლონტი – დრო მიჰქრის	239
დალი ყარაულაშვილი – ებრაელ ერს	240
მაია ბათიაშვილი – ჩემო ისრაელ, ჩემო ტკბილო!	241
მადლიერება არის ესე!	243
აბრამ-პაატა იოსებაშვილი საიუბილეო წელი	244
აბრამ-პაატა იოსებაშვილი ქართულ-ებრაული ურთიერთობა	251
აბრამ-პაატა იოსებაშვილი მადლიერება არის ესე!	255
დაუპიწყარი ნოთები...	257
პაატა იოსებაშვილის ფერწერა	258
პაატა იოსებაშვილის მიერ დაპროექტებული	
შენობები ქალაქ ხაიფას ვილების რაიონში	263
სხვადასხვა ლონისძიებები	269